

Vand- og Naturovervågning

I forbindelse med reformen overgår overvågningsopgaven på natur- og miljøområdet fra amterne til staten. Der skal i den forbindelse henvises til, at amternes overvågningsopgaver kan opdeles i to hovedgrupper. Det ene hovedområde vedrører NOVANA, der er det nationale overvågningsprogram. Det andet hovedområde vedrører den regionale overvågning. Sidstnævnte anvendes i forbindelse med amtets forvaltning af det enkelte myndighedsområde og som grundlag for planlægning og målsætning inden for det enkelte område. Det er derfor væsentligt, at de ressourcer, der for nuværende anvendes af amterne til den regionale overvågning, følger myndighedsområdet og overføres til kommunerne. Opgaven med NOVANA er fastlagt mellem staten og det enkelte amt, hvor de økonomiske forhold ligeledes er aftalt.

Det foreslås derfor, at de ressourcer, der overføres fra amterne til staten inden for vand – og naturovervågning, baseres på de rammer, der aftalt i forbindelse med NOVANA.

Fredninger

Naturbeskyttelseslovens bestemmelser angående fredning ændres som følge af reformen. På det økonomiske område betyder dette ifølge lovforslaget, at kommunerne skal medfinansiere omkostningerne ved fredningen. I relation til at skabe et lokalt fundament for fredningen er bestemmelserne herfor velbegrundede. Der kan dog være grund til bekymring for, om anvendelsen af fredninger fremover vil få et passende omfang som følge af, at størrelsen af medfinansiering ved sagens start er uafklaret.

MiljøVenlige Jordbrugsforanstaltninger

For at sikre en optimal sammenhæng mellem de lokale myndigheders ansvar på miljø- og naturområdet er det kommunerne, der skal forestå udpegningen af SFL-områderne. I forbindelse med indgåelse af MVJ-aftaler skal kommunen endvidere deltage i informationsopgaven samt det opsøgende arbejde. Kommunen skal herefter foretage en faglig prioritering af ansøgningerne, således at natur- og miljøinteresserne fremmes mest muligt og understøtter kommunernes forvaltning og gennemførelse af evt. handlingsplaner. Den øvrige administration og indgåelse af aftaler varetages af Fødevareministeriet. Indgåelse af MVJ-aftaler er ofte en væsentlig del af at skabe en sammenhængende aftale for det enkelte landbrug. Det er derfor vigtigt, at kommunerne løbende inddrages i Fødevareministeriets administration og udvikling af området, således at der skabes bedst muligt udgangspunkt for, at kommunerne kan anvende MVJ-aftalerne aktivt. Det bør således sikres,

at kommunerne har den nødvendige indsigt i administrationen af området til at kunne give en korrekt information og målrette det opsøgende arbejde inden for områder, hvor kommunen kan vurdere, at den enkelte kan formodes at ville nyde fremme.

Fortidsminder

Kommunerne skal fremover varetage plejen af fortidsminderne, idet denne opgave overføres til kommunerne fra amterne. Tilsyn med fortidsminderne overføres derimod til staten, jf. forslaget til Museumslovens § 29. Kommunerne overtager tillige myndighedsopgaven angående beskyttelseslinien for fortidsminder, jf. Naturbeskyttelsesloven. Det er velkendt, at hovedparten af overtrædelser angående beskyttelse af fortidsminder sker ved overtrædelse af den dyrkningsfrie 2m bræmme omkring fortidsminder på landbrugsjord. Herudover bliver tilsynet med fortidsmindet ofte aktuelt i forbindelse med råstoffer. Kommunerne har allerede myndighedsopgaverne i forbindelse med landbrug og har således en jævnlig kontakt bl.a. ved besøg på det enkelte landbrug. Herudover vil kommunerne gennem plejeopgaverne af fortidsminderne have kontakt med fortidsmindets tilstand. Kommunen overtager desuden myndighedsopgaven angående gravetilladelser og tilsynet hermed og vil således kunne lade tilsynet med fortidsminder indgå som en integreret del. Det vil af disse årsager være naturligt at inddrage tilsynet i kommunernes opgaver for derved at undgå dobbeltadministration.

Det foreslås derfor, at opgaven angående tilsyn med fortidsminder overføres til kommunerne.

Reformen har som et væsentligt element, at der skabes sammenhæng i forvaltningen, og at borgere og brugere som hovedregel har kommunen som indgang til det offentlige system. For nuværende er der en række opgaver, der er løses af såvel amter som Skov- og Naturstyrelsen, hvilket i nogle sammenhænge er u hensigtsmæssigt. En del af disse forhold vil forsvinde som følge af forenklingen af sagsgangen efter reformen og en del vil forsvinde som følge af lovændringerne. Der vil dog fortsat være områder, hvor det vil blive nødvendigt at vurdere de faktiske forhold i forbindelse med implementering af reformen for at opnå den bedst mulige virkning og sikre kommunerne som borgernes primære indgang til det offentlige system.

Miljøministeriet,
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

**Opgave- og strukturreformen.
KL's høringssvar om udkast til forslag til lov om ændring af miljømålsloven og vandforsyningsloven.**

Miljøministeriet har den 1. december 2004 fremsendt udkast til forslag til lov om ændring af miljømålsloven og vandforsyningsloven. I den anledning har KL følgende bemærkninger:

KL tilslutter sig i store træk lovforslagenes indhold. I overensstemmelse med principperne i opgave- og strukturreformen og den efterfølgende udmøntningsaftale ændres opgavefordelingen imellem det statslige, regionale og kommunale niveau. Fremover fastlægges staten de overordnede rammer på vandområdet og natura 2000-området, samt forestår de dertil knyttede overvågningsopgaver, mens kommunerne varetager de borgernære forvaltningsopgaver på området og udmønter de statslige planer efter en lokal afvejning og prioritering af de forskellige tiltag.

Herved får de nye større kommuner et forbedret kompetencemæssigt og fagligt grundlag for at kunne præge den samlede udvikling af området i kommunen.

KL finder dog anledning til at fremhæve tre områder, hvor der efter KL's opfattelse er behov for præciseringer eller justeringer:

Præcisering af regionsrådenes rolle

Regionsrådene får en koordinerende rolle i forhold til kommunernes indspil i idéfasen forud for fastsættelse af den statslige vandplan. Derudover får regionsrådene en mæglerrolle, hvis berørte kommuner gør indsigelser overfor andre kommuners handleplaner efter miljømålsloven og indsatsplaner efter vandforsyningsloven.

Den 6. januar 2005
Sagsid. 000149446
Ref PTJ
ptj@kl.dk
Dir 3370 3875

Weidekampsgade 10
Postboks 3370
2300 København S

Tlf 3370 3370
Fax 3370 3371

www.kl.dk

1/4

Hvad angår koordineringsrollen, fremgår det alene af lovforslagets bemærkninger, at regionsrådene skal koordinere de modtagne forslag og herefter fremsende dem til ministeren. Om mæglerrollen hedder det, at denne rolle udfyldes ved, at regionsrådene på en kommunes anmodning indkalder til mægling. Såfremt uenigheden ikke kan løses, skal regionsrådene forelægge sagen for ministeren.

KL finder, at lovforslagenes bemærkninger med fordel kunne indeholde en noget mere udførlig beskrivelse af såvel koordineringsopgaven som mæglerrollen.

Udfra en almindelig sproglig forståelse kan "koordinering" i det ene yderpunkt indebære rene servicefunktioner, mens det i det andet yderpunkt kan rumme sagsbehandlede, herunder redigerende, sorterende og vurderende elementer.

En mæglerrolle kan ligeledes udfyldes på en række forskellige måder, og det er nok under alle omstændigheder en kendsgerning, at den der har retten til at forelægge en sag, tillige har rigtig gode muligheder for at præge den endelige beslutning.

På et møde i Miljøministeriet d. 10. december 2004 har ministeriets embedsmænd oplyst, at regionsrådene, både i forhold til idéfasen og den kommunale handleplan, alene skal mediere processen, og at det vil være udenfor lovenes rammer, hvis regionsrådene foretager en faglig bedømmelse af de involverede kommuners synspunkter eller vurderinger.

For at sikre klare og præcise retningslinier for regionsrådenes samarbejde med kommunerne, skal KL anmode om, at der medtages en nærmere beskrivelse heraf i lovforslagenes bemærkninger – meget gerne i tråd med det på mødet den 10. december 2004 oplyste.

Miljømålsloven: Kommunale handleplaner på vandområdet

Med henblik på at realisere den statslige vandplan, der indeholder miljømål for grundvand og overfladevand samt et indsatsprogram, skal kommunen opstille en plan for og prioritering af anvendelsen af virkemidler/tiltag i kommunen.

For at sikre, at vandrammedirektivets målsætninger kan være opfyldt senest i 2015, skal den statslige vandplan være endeligt fastsat i 2009, og de kommunale handleplaner skal være på plads i 2010, hvorefter de konkrete foranstaltninger skal være sat i værk senest 2012.

KL finder, at fastsættelsen af virkemidler bør komme i gang i så god tid, at der reelt også bliver mulighed for at vælge langsomt virkende midler (f.eks. etablering af våde enge). Samtidig vil en fremrykning også tillade en mere trinvis tilpasning til målene for kommunerne..

KL skal på denne baggrund foreslå, at fristerne for fastsættelse af mål og indsatsprogrammer (den statslige vandplan) fremrykkes f.eks. et år i forhold til vandrammedirektivets frister. Herefter ville statens udkast til vandplan blive sendt i høring i slutningen af 2007 og foreligge i sin endelige form med udgangen af 2008.

Endvidere er der set fra KL's synspunkt allerede nu grund til at fremhæve, at der vil knytte sig meget væsentlige økonomiske implikationer af den karakterisering af vandområder, målfastsættelse og opstilling af foranstaltninger, som vil ske i den statslige vandplan. Jo skrappe mål og foranstaltninger, der indeholdes i statens vandplan, jo flere/skrappere virkemidler vil der være behov for i de kommunale handleplaner, dvs. jo mere omkostningskrævende vil handleplanerne blive.

Som en helt afgørende forudsætning lægger KL til grund, at disse økonomiske spørgsmål vil blive drøftet i forbindelse med udarbejdelsen af de statslige vandplaner.

I denne forbindelse vil det også være væsentligt for KL, at udgifterne til at nå miljømålene ikke i urimelig grad væltes over på de kommunale vand- og spildevandspriser, men at også andre finansieringskilder, herunder bidrag fra væsentlige forurenere inddrages.

Vandforsyningsloven: Berørte nabokommuner skal med i koordinationsforum

De regionale vandforsyningsinteresser vil i det nye system i høj grad skulle tilgodeses via koordinationsforaene. Det forekommer helt centralt, at berørte kommuner sidder med i det pågældende forum.

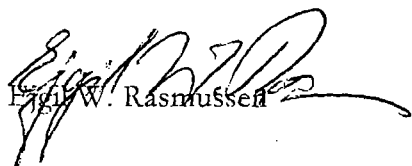
KL finder, at det bør gøres obligatorisk at inddrage berørte kommuner. KL skal derfor foreslå, at ordet "kan" i forslag til § 12, stk. 2, ændres til "skal".

./. KL's bemærkninger til lovforslaget uddybes i vedlagte notat.

Økonomiske konsekvenser

- ./ De økonomiske konsekvenser af lovforslaget forhandles særskilt. Vedrørende KL's bemærkninger til de økonomiske konsekvenser henvises derfor til de igangværende DUT-forhandlinger af lovforslaget. Der henvises i øvrigt til vedlagte brev til finansministeren vedr. DUT-forhandlingerne om strukturreformen.

Med venlig hilsen

Ejgil W. Rasmussen

Peter Gorm Hansen

Kopi af dette høringssvar er sendt til:

- Amtsrådsforeningen
- Københavns Kommune
- Frederiksberg Kommune

BILAG

Opgave- og strukturreformen. KL's bemærkninger til udkast til Forslag til lov om ændring af miljømålsloven og vand- forsyningsloven.

Den 3. januar 2005

Ref PTJ
ptj@kl.dk
Dir 3370

Generelle bemærkninger

I overensstemmelse med principperne i opgave- og strukturreformen og den efterfølgende udmøntningsaftale ændres opgavefordelingen imellem det statslige, regionale og kommunale niveau. Fremover fastlægger Staten de overordnede rammer på vandområdet og natura 2000-området, herunder forestår overvågningsopgaverne, mens kommunerne varetager de borgernære forvaltningsopgaver på området og udmønter de statslige planer efter en lokal afvejning og prioritering af de forskellige tiltag.

Weidekampsgade 10
Postboks 3370
2300 København S

Tlf 3370 3370
Fax 3370 3371
www.kl.dk

Side 1/8

Med denne samling af opgaver på vand- og naturområdet får de nye større kommuner et forbedret kompetencemæssigt og fagligt grundlag for at kunne præge den samlede udvikling af området i kommunen.

KL tilslutter sig den ændrede opgavefordeling og er i det store hele enig i lovforslagernes indhold. I lovforslaget om miljømålsloven er der dog behov for et par præciseringer og justeringer, som vil blive gennemgået i det følgende.

1. Ændring af Miljømålsloven

Lovforslaget indeholder dels regler om vandplanlægning dels regler om internationale naturbeskyttelsesområder. Størstedelen af principperne, herunder principperne for den nye opgavefordeling, er ens for de to områder, og de gennemgås under et. På enkelte områder er der dog grund til at skelne imellem vanddelen og naturdelen (navnlig vedrørende kommunale handleplaner), hvilket vil fremgå af teksten nedenfor.

1.1. Ny myndighedsstruktur

Lovforslagets indhold

Inddelingen af Danmark i vanddistrikter laves om, således at der opereres med 4 distrikter: 1. Sjælland/Lolland-Falster. 2. Bornholm. 3. Jylland/Fyn med øer. 4. Visse dele af Sønderjylland. Det anføres, at det lave antal er valgt for rent administrativt at gøre systemet så smidigt som muligt.

Med lovforslaget ændres opgavefordelingen under miljømålsloven. Miljøministeren bliver vanddistriktsmyndighed, hvorved ministeren overtager de nuværende 13 vanddistrikters (amternes) opgaver vedrørende vand- og natura 2000-planerne samt disse planers basisanalyse, overvågningsprogrammer, målfastsættelse og indsatsprogrammer.

De statslige planer er bindende og retningsgivende for kommunerne, der med udgangspunkt i de statslige planer skal udarbejde bindende handleplaner for den konkrete og lokale indsats. Kommunernes opgave betegnes som en videreførelse og detaljering af amternes hidtidige planlægning.

Regionsrådene får høringsret samt mulighed for at komme med indspil i forhold til de statslige forslag om planlægning. Regionerne får endvidere en koordinerende rolle i forhold til kommunernes indspil til staten under idéfasen forud for fastsættelse af den statslige vandplan og natura 2000-planerne, samt en mæglerrolle i forhold til kommunernes konkrete indsatsplanlægning.

KL's bemærkninger til den ny myndighedsstruktur

Som det er fremgået af KL's tidligere høringssvar vedr. kommunalreformen er KL positiv overfor en opgavefordeling, der indebærer, at Staten fastlægger de overordnede rammer på vandområdet og natura 2000-området, herunder forestår overvågningsopgaverne, mens kommunerne varetager de borgernære forvaltningsopgaver på området. KL finder, at den opgavefordeling, der ligger i lovforslaget stemmer overens med principperne i Regeringens udspil og den efterfølgende udmøntningsaftale.

KL er endvidere enig i, at der som følge af den ændrede opgavefordeling ikke er behov for 13 vanddistrikter og har ingen bemærkninger til det valgte antal.

Hvad angår regionsrådenes opgaver i forbindelse med planlægningen fremgår det alene af lovforslagets bemærkninger, at regionsrådene koordinerer de modtagne forslag under idéfasen og fremsender dem til ministeren. Derudover fremgår det, at regionsrådene får en mæglerrolle, hvis berørte kommuner gør indsigelse imod andre kommuners handleplaner. Efter bemærkningerne foreslås mæglerrollen udfyldt ved, at regionsrådene på en kommunes anmodning indkalder til mægling. Såfremt uenigheden ikke løses, skal regionsrådene forelægge uenigheden for ministeren.

KL finder, at lovforslagets bemærkninger med fordel kunne indeholde en noget mere udførlig beskrivelse af såvel koordineringsopgaven som mæglerrollen.

Udfra en almindelig sproglig forståelse kan "koordinering" i det ene yderpunkt indebære rene servicefunktioner, mens det i det andet yderpunkt kan rumme sagsbehandlende, herunder redigerende, sorterende og vurderende elementer.

En mæglerrolle kan ligeledes udfyldes på en række forskellige måder, og det er nok under alle omstændigheder en kendsgerning, at den der har retten til at forelægge en sag, tillige har rigtig gode muligheder for at præge den endelige beslutning.

På et møde i Miljøministeriet d. 10/12-04 har ministeriets embedsmænd oplyst, at regionsrådene, både i idéfasen og den kommunale handleplan, alene skal mediere processen, og at det vil være udenfor lovens rammer, hvis regionsrådene foretager en faglig bedømmelse af de involverede kommuners synspunkter eller vurderinger.

For at sikre klare og præcise retningslinier for regionsrådenes samarbejde med kommunerne, skal KL anmode om, at der medtages en nærmere beskrivelse heraf i lovforslagets bemærkninger.

I lyset af den nærmere beskrivelse af koordineringsopgaven, kan det i øvrigt vise sig, at de 8 uger, der fremgår af forslaget til § 27 a, vil vise sig ikke at være tilstrækkeligt.

1.2. Idéfasen

Lovforslagets indhold

Der indføres en såkaldt idéfase forud for ministerens fastsættelse af den statslige plan for hvert vanddistrikt. Ministeren indkalder ved offentlig annoncering forslag mv. til den kommende vandplan. Her kan alle interesserede, herunder kommunerne fremsætte idéer og oplæg til ministeren. Materialet fremsendes til regionsrådene, der skal koordinere kommunalbestyrelsernes og andre modtagne forslag og idéer.

KL's bemærkninger til idéfasen

Der er tale om en nyskabelse indenfor vand- og naturplanlægningen. I lyset af den øgede statslige opgavevaretagelse på dette område, finder KL, at der er god grund til at sikre, at alle berørte på et tidligt tidspunkt får mulighed for at påvirke planprocessen.

De statslige planer vil få væsentlig betydning for den fremtidige forvaltning af vand- og naturressourcerne i den enkelte kommune. I lyset heraf forventer KL, at kommunerne vil prioritere dette arbejde højt og lægge betydelige ressourcer heri.

I den gældende § 28, stk. 1, er der en pligt for amtsrådet til at samarbejde med kommunerne om vandplanen. Dette er afløst af reglen om offentlig annoncering som oplæg til en idéfasen. KL er ikke overbevist om, at den offentlige annoncering på samme måde sikrer, at kommunen inddrages. KL skal derfor anmode om, at det i lovforslagets bemærkninger nærmere beskrives, hvorledes den offentlige annoncering vil sikre kommunens inddragelse fra starten af planfasen.

1.3. Kommunale handleplaner

Lovforslagets indhold

Der indføres som noget nyt regler om kommunale handleplaner. Der er dels tale om kommunale handleplaner på vandområdet dels om kommunale naturplaner (natura 2000).

1) Kommunale vandplaner

Hvad de kommunale handleplaner på vandområdet angår, fremgår det af lovforslagets bemærkninger, at den statslige vandplan bl.a. skal indeholde miljømål for grundvand og overfladevand, samt et indsatsprogram indeholdende en række nærmere foranstaltninger med angivelse af, hvorledes programmet samlet set skal sikre, at målene nås.

Denne plan vil udgøre de bindende rammer for kommunernes handleplaner. Med udgangspunkt heri skal kommunen opstille en plan og prioritering for anvendelsen af virkemidler/tiltag i kommunen for at realisere vandplanen og indsatsprogrammerne. Snitfladen imellem ministerens vandplan og de kommunale handleplaner er efter lovforslagets bemærkninger lagt således, at vandplanen indeholder alle de obligatoriske tiltag, som er nødvendige for at opfylde Fællesskabets lovgivning om beskyttelse af vand, og de supplerende foranstaltninger, som vil være nødvendige for at nå miljømålene. De kommunale handleplaner skal sikre udmøntningen af vandplanen og indenfor planens rammer kan kommunalbestyrelsen prioritere imellem flere forskellige lokale tiltag. Som eksempel nævnes, at kommunen kan vælge imellem etablering af vådområder eller udbygning af spildevandsanlæg som tiltag til fjernelse af kvælstof.

Det fremgår endelig, at de nærmere regler om planernes tilblivelse og indhold vil blive udstedt i god tid før 2010.

2) Kommunale naturplaner

Hvad angår Natura 2000-planerne indebærer lovforslaget, at staten udarbejder de overordnede planer og indsatsprogrammer for natura 2000-områderne, som skal danne udgangspunkt for de kommunale handleplaner. De statslige retningslinier vil typisk være generelle, f.eks. at der skal arbejdes for at ekstensivere drift eller at kommunerne skal arbejde på at etablere spredningskorridorer. Der kan dog også være tale om helt konkrete (og bindende) krav om f.eks. at nedbringe en bestemt påvirkning.

Kommunerne udarbejder med udgangspunkt heri kommunale handleplaner, der udmønter det statslige indsatsprogram. De konkrete beskyttelsesforanstaltninger, der indeholdes i handleplanen, vil skulle fastsættes med hjemmel i den relevante lovgivning, f.eks. naturbeskyttelsesloven.

Det fremgår, at der på et senere tidspunkt vil blive fastsat nærmere administrative regler for planernes indhold og tilblivelsesproces.

KL's bemærkninger til de kommunale handleplaner

Der er her tale om et nyt planinstrument i kommunalt regi, idet kommunerne overtager de amtslige beføjelser efter miljømålsloven vedr. den konkrete, lokale indsatsplanlægning.

1) Kommunale vandplaner

KL er enig i, at den konkrete udmøntning af den statslige vandplan bør ske så tæt på borgerne som muligt, idet man i lokalsamfundet vil være nærmest til at afveje og prioritere de forskellige tiltag.

KL finder, at fastsættelsen af virkemidler bør komme i gang i så god tid, at der reelt også bliver mulighed for at vælge langsomt virkende midler (f.eks. våde enge). Samtidig kan dette også tillade en mere trinvis tilpasning til målene for kommunerne.

KL skal på denne baggrund foreslå, at fristerne for fastsættelse af mål og indsatsprogrammer (den statslige vandplan) fremrykkes f.eks. et år i forhold til vandrammedirektivets frister. Herefter ville Statens udkast til vandplan blive sendt i høring i slutningen af 2007 og foreligge i sin endelige form med udgangen af 2008. Da amternes arbejde med det forberedende arbejde er fremrykket, jf. overgangsreglerne i lovforslagets § 3, ses en sådan fremrykning at være realistisk.

Endvidere er der set fra KL's synspunkt allerede nu grund til at fremhæve, at der vil knytte sig meget væsentlige økonomiske implikationer af den karakterisering af vandområder, målfastsættelse og opstilling af foranstaltninger, som vil ske i den statslige vandplan. Jo skrappe mål og foranstaltninger, der indeholdes i statens vandplan, jo flere/skrappere virkemidler vil der være behov for i de kommunale handleplaner, dvs. jo mere omkostningskrævende vil handleplanerne blive. Som en helt afgørende forudsætning lægger KL til grund, at disse økonomiske spørgsmål vil blive drøftet i forbindelse med udarbejdelsen af de statslige vandplaner.

I denne forbindelse vil det også være væsentligt for KL, at udgifterne til at nå miljømålene ikke i urimelig grad væltes over på de kommunale vand- og spildevandspriser, men at også andre finansieringskilder, herunder bidrag fra væsentlige forurenere, inddrages.

2) Naturplaner

KL er enig i, at disse opgaver bør løses tæt på borgerne, og finder at placeringen af kompetencen hos kommunerne stemmer overens med principperne i kommunalreformen. Derudover finder KL tillige ift naturplanerne, at en tilstrækkelig økonomisk kompensation vil være et kardinalpunkt.

2. Ændring af lov om vandforsyning

2.1. Lovforslagets indhold

Størstedelen af amternes opgaver på vandforsyningsområdet flyttes til kommunerne, mens den overordnede planlægning af en række større enkelt-sager overflyttes til staten. I store træk betyder det, at *kommunen*

- skal udarbejde konkrete indsatsplaner for de af staten udpegede indsatsområder
- får formandskabet i koordinationsforaene
- skal fastsætte gebyrer for arbejdet med indsatsplanlægningen, koordinationsfora og for opkrævning af gebyrer
- får kompetence vedr. alle indvindingstilladelser og dertil hørende anlægstilladelser samt tilladelser til grundvandssænkning
- får kompetence vedr. alle påbud om sløjfning af boreriger
- får kompetence til at meddele påbud om indskrænkning af vandforbruget ved tørke

Videre betyder det, at *miljøministeren*

- overtager amternes beføjelserne vedr. påbud om forsyningspligt og øvrige beføjelser vedr. forsyningspligt (påbyde kommunalt samarbejde om vandforsyning mv.)
- bliver overordnet myndighed vedr. vandplanerne
- får kompetencen til at pålægge kommunen at tage spørgsmål om sammenlægning af vandforsyninger op
- beslutter om der skal etableres et nyt vandværk
- tilbagekalder indvindingstilladelser
- får det overordnede tilsyn med vandkvaliteten
- modtager underretning om resultaterne af tilsynet og påbyde kommunerne at tage tilsynsspørgsmål op
- får hjemmel til at fastsætte regler om i hvilken form oplysningerne om tilsyn skal indberettes
- kan bestemme, at kommunalbestyrelsen skal føre et register over tilladelser.

Derudover indebærer lovforslaget, at miljøministeren ikke længere skal godkende regulativer for de kommunale vandværker.

Regionsrådene får desuden en mæglerrolle i forbindelse med etablering af kommunale indsatsplaner, når planen giver anledning til indsigelser fra en berørt kommune. Denne rolle svarer helt til mæglerrollen i forhold til kommunale handleplaner under miljømålsloven.

Endelig foreslås det, at koordinationsforummet kan udvides til at omfatte de involverede kommuner, når indsatsplaner udarbejdes i kommunalt samarbejde (§ 12, stk. 2).

2.2. KL's bemærkninger.

KL tilslutter sig den ændrede opgavefordeling, hvorved kommunerne overtager de borgernære vandforvaltningsopgaver, mens Staten fremover skal stå for den overordnede planlægning og en række større enkeltsager. Snittet i lovforslaget stemmer herved overens med principperne i opgave- og strukturreformen.

Hvad angår regionstådene henvises til det ovenfor under 1.1. anførte.

De regionale vandforsyningsinteresser vil i det nye system i høj grad skulle tilgodeses via koordinationsforaene. Det forekommer helt centralt, at berørte kommuner sidder med i det pågældende forum.

KL finder, at det bør gøres obligatorisk at inddrage berørte kommuner. KL skal derfor foreslå, at ordet "kan" i forslag til § 12, stk. 2, ændres til "skal".

Derudover bemærkes, at der er tale om overflytning af meget betydelige opgaver fra amterne til kommunerne. KL anser også en tilstrækkelig økonomisk kompensation for at være et kardinalpunkt på dette område.

Miljøministeriet,
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

Opgave- og strukturreformen. KL's høringssvar over udkast til lov om miljøbeskyttelse.

KL har fra Miljøstyrelsen den 1. december 2004 modtaget udkast til lov om miljøbeskyttelse i høring. I den anledning har KL følgende bemærkninger.

Vand og spildevand

Lovændringen medfører, at kommunerne overtager amternes nuværende beføjelser vedrørende beskyttelse af jord og grundvand. Dette er en opgave, som bl.a. omfatter beskyttelse af vandindvindingsanlæg, meddele tilladelse til udledning af spildevand til vandløb, søer eller havet samt meddele tilladelse til etablering af havbrug. Statens overtager tilsynet med alle kommunale spildevandsanlæg.

KL har en enkelt konkret kommentar:

Lovforslagets nr. 22 bemyndiger ministeren til at fastsætte regler om "udførelse, drift og vedligeholdelse af spildevandsanlæg". Her har hidtil været en central kommunal "metodefrihed" til at afgøre, hvordan (og med hvilke omkostninger) kommunen ville overholde de gældende miljøkrav. KL foreslår, at bemyndigelsen udgår, eller at reglerne som udstedes på baggrund heraf først fastlægges efter forhandling med de kommunale organisationer.

Fordeling af særligt forurenende virksomheder mellem stat og kommune

Forud for udformning af lovforslaget er fordelingen af virksomhederne mellem stat og kommuner blevet behandlet i myndighedsudvalget. KL er således på denne baggrund enig i de parametre, som ligger til grund for fordelingen af virksomheder mellem stat og kommuner.

KL har dog enkelte konkrete kommentarer:

Den 6. januar 2005
Sagsid 000150067

Ref MCN
mcn@kl.dk
Dir 3370

Weidekampsgade 10
Postboks 3370
2300 København S

Tlf 3370 3370
Fax 3370 3371

www.kl.dk

1/2

Lovforslagets nr. 25 viderefører i og for sig den hidtidige bemyndigelse for ministeren til at afgøre, om en virksomhedskategori skal godkendes af kommunerne eller ministeren. Men den hidtidige udtrykkeligt nævnte pligt til forudgående "forhandling med de kommunale organisationer" er skrevet ud af teksten hér, og KL foreslår, at den indføres igen.

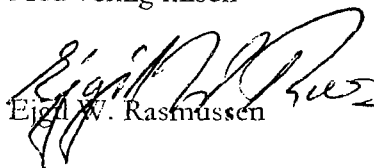
Lovforslagets nr. 32 bemyndiger ministeren til at fastsætte nærmere regler om sit eget tilsyn med kommunale affaldsbehandlingsanlæg mv. Det bør her nævnes, at det skal ske efter forudgående forhandlinger med de kommunale organisationer, idet bestemmelsen indebærer en vidtgående mulighed for detaljstyring af, hvordan drift mv. af de kommunalt ejede anlæg tilrettelægges.

Lovforslagets nr. 41 bemyndiger ministeren til at overtage kommunalbestyrelsens godkendelses- og tilsynskompetence med en bestemt virksomhed - "i væsentlige sager". Det bør fremgå af lovtæksten, at der er pligt til at høre kommunalbestyrelsen, forinden der træffes afgørelse.

Økonomiske konsekvenser

De økonomiske konsekvenser af lovforslaget forhandles særskilt. Vedrørende KL's bemærkninger til de økonomiske konsekvenser henvises derfor til de igangværende DUT-forhandlinger af lovforslaget. Der henvises i øvrigt til vedlagte brev til finansministeren vedr. DUT-forhandlingerne om strukturreformen.

Med venlig hilsen

Eigil W. Rasmussen

Peter Gorm Hansen

Kopi af KLs høringssvar er sendt til Amtsrådsforeningen, Frederiksberg og Københavns Kommune.

6. januar 2005

Kræftens Bekæmpelse

Miljøministeriet
Højbro Plads 4
1200 København K

Modtaget i departementet

- 7 JAN. 2005

Strandboulevarden 49
2100 København Ø
Telefon 3525 7500
Telefax 3525 7701
www.cancer.dk

Høring vedr. lovforslag om udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område

Kræftens Bekæmpelse takker for tilsendelse materiale vedrørende udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område.

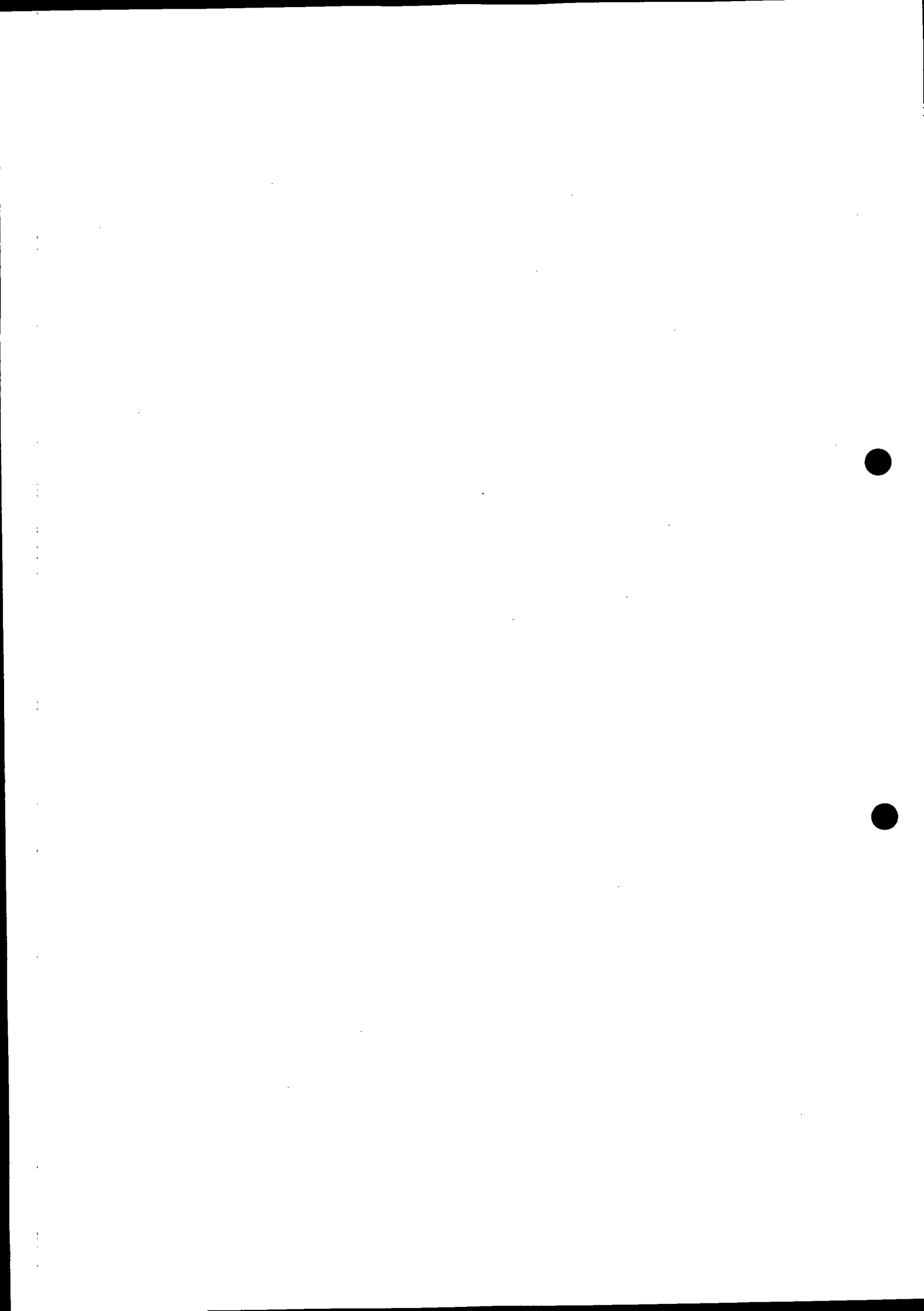
Kræftens Bekæmpelse har gennemgået materialet med interesse og ønsker kun at fremkomme med en principiel bemærkning til materialet.

Det er Kræftens Bekæmpelses generelle opfattelse, at det endelige ansvar for opgaver inden for miljø- og arbejdsmiljøområdet, der har til formål at beskytte borgerne og at forebygge kræftsygdommes opståen, bør være statslige/regionale og ikke kommunale opgaver. Udmøntningen af kommunalreformen vil indebære store udfordringer for de berørte myndigheder med henblik på at sikre koordinering af opgaverne, så et ensartet og forsvarligt miljøsikkerhedsniveau sikres i fremtiden.

Vi har ikke kommentarer til forslagets enkelte bestemmelser.

Med venlig hilsen

Anne Thomassen
formand

Miljøministeriet
Højbro Plads 4
1200 København K

Stationsparken 27
2600 Glostrup
Tlf. 4322 2222d
Fax 4322 2971
www.kbhamt.dk

Modtaget i departementet

- 6 JAN. 2005

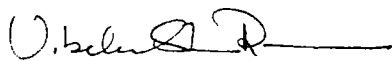
Dato: 06.01.2005
Sagsnr.: 9864537
Arkiv: 1-50-0

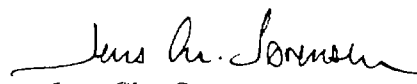
Strukturreformen - Københavns Amtsråds høringssvar til lovforslagene

Regeringen udsendte den 1. december 2004 46 lovforslag i høring. Københavns Amtsråd har drøftet lovforslagene og har på et ekstraordinært amtsrådsmøde den 6. januar 2005 vedtaget at afgive 52 synspunkter som høringssvar.

- ./.
- Vedlagt dette brev er kopi af Københavns Amtsråds høringssvar således som det er fremsendt til Indenrigs- og Sundhedsministeriet. Kopi af høringssvaret er derudover fremsendt til Beskæftigelsesministeriet, Finansministeriet, Socialministeriet, Trafikministeriet, Undervisningsministeriet og Økonomi- og Erhvervsministeriet.

Med venlig hilsen

Vibeke Storm Rasmussen
Amtsborgmester

Jens Chr. Sørensen
Amtsdirektør

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Stationsparken 27
2600 Glostrup
Tlf. 4322 2222d
Fax 4322 2971
www.kbh.amt.dk

Dato: 06.01.2005
Sagsnr.: 9864537
Arkiv: 1-50-0

KØBENHAVNS AMTSRÅDS HØRINGSSVAR TIL REGERINGENS LOVPAKKE TIL GENNEMFØRELSE AF STRUKTURREFORMEN

Regeringen udsendte den 1. december 2004 46 lovforslag i høring. Københavns Amtsråd har drøftet lovforslagene og har på et ekstraordinært Amtsrådsmøde den 6. januar 2005 vedtaget at afgive nedenstående synspunkter som høringssvar. De er udtryk for de for amtet væsentligste problemstillinger og er opdelt i en række overordnede principper og en række kommentarer til de enkelte lovforslag.

Overordnede principper

1. Amtsrådet ønsker, at de regionale opgaver i hovedstadsområdet bliver løst med dynamik og med fokus på udvikling og nytænkning. Det kræver en stærk Region Hovedstaden, der har de nødvendige finansielle ressourcer, nødvendige kompetencer og folkevalgte regionspolitikere, der har det demokratiske ansvar for at udvikle hovedstaden med koordinering af alle aktører - sygehuse, forskning, universiteter, kommuner og erhvervsliv.
2. Regionsrådet har ansvaret for at udvikle hovedstaden som en metropol, der kan klare sig i konkurrencen med øvrige regioner i Europa og som samtidig kan fungere som lokomotiv for det øvrige Danmark. Ansvar for at være regional udviklingsdynamo kræver sammenhængskraft i planlægning, infrastruktur, erhvervsfremme, forskning samt i teknologioverførsel til virksomheder og nye iværksættere og i kommercialisering af opfindelser.
3. Rådet for Region Hovedstaden bør have størst mulig fleksibilitet i lovgrundlaget til at varetage sit politiske ansvar, især i lyset af, at Region Hovedstaden omfatter næsten 1/3 af landets befolkning og vil få ca. 40.000 ansatte. Ansvar for udviklingen af regionen skal entydigt placeres i Regionsrådet med de nødvendige kompetencer og uden en række ministerbeføjelser, og uden at en række andre aktører kan igangsætte isolerede initiativer, der kompromitterer sammenhængskraften og det regionalpolitiske ansvar.
4. Det er bekymrende, at staten i lovpakken har beregnet, at Region Hovedstaden starter med et finansielt underskud på knap en halv milliard kroner. Det vil kunne gå ud over opgavevaretagelsen og skabe folkelig modstand mod Region Hovedstaden fra første færd.

5. Det enkelte regionsråd bør kunne tilrettelægge sit virke på en sådan måde, at alle regionsrådsmedlemmer reelt får mulighed for at deltage i og påtage sig ansvar i det politiske arbejde - også medlemmerne i de små partier - og at den regionale egenart og mangfoldighed i arbejdet fortsat kan være et demokratisk kendetegn.
6. Hele lovkomplekset er både præget af en kraftigt øget detailregulering og af vidtgående ministerbemyndigelser til at fastsætte de nærmere regler. Endvidere får Rigsrevisionen en kontrollantmulighed over for regionerne ud over den formelle revision. Det samme gælder ikke for kommunerne. Samlet set er der tale om en bemærkelsesværdig tæt styring af de direkte folkevalgte regionsråd. De bør få friere rammer i den endelige lovgivning.

Regionernes oprettelse og styreform

Lov om regioner og om nedlæggelse af amtskommunerne, Hovedstadens Udviklingsråd og Hovedstadens Sygehusfællesskab

7. Regionerne bør have frihed til selv at tilrettelægge hensigtsmæssige politiske arbejdsformer med f.eks. tværgående udvalg, der tilgodeser de særlige behov i hver enkelt region. Derfor bør det også være muligt at nedsætte tværgående udvalg udover forretningsudvalget og ikke blot de rådgivende "§17 stk. 4 udvalg".
8. Det bør sikres, at alle regionspolitikere kan spille en aktiv rolle i politikudformningen i regionsrådet. Region Hovedstaden vil få store og komplekse opgaver, og honoreringen bør derfor have en rimelig størrelse i forhold til andre folkevalgte politikere. Det foreliggende forslag tilgodeser ikke dette. Derudover bør antallet af folkevalgte i Region Hovedstaden afspejle regionens størrelse.

Lov om regionernes finansiering

9. Region Hovedstaden bør have et økonomisk udgangspunkt svarende til det nuværende udgiftsbehov og de samme muligheder for at tilgodeser nye behandlingsbehov m.v. som i det øvrige land. I lovpakken har staten beregnet, at Region Hovedstaden som udgangspunkt vil få et underskud på knap en halv milliard kroner. Heri indgår 450 mio. kr. på sundhedsområdet, som også omfatter en forringelse i forhold til forskning. Endvidere indgår et underskud på 30 mio. kr. i forhold til regional udvikling og 17 mio. kr. i bortfald af statsligt tilskud til hovedstadsregionens turismeorganisation, Wonderful Copenhagen.
10. På sygehusområdet har Københavns Amt det næstlaveste udgiftsniveau og Frederiksborg Amt det tredjelaveste i Danmark (henholdsvis indeks 95 og 97 i forhold til amtsgennemsnittet baseret på regnskab 2003 og eksisterende udgiftsbehovskriterier). Såfremt staten alligevel gennem reformen vil reducere udgiftsniveauet i Region Hovedstaden i forhold til det øvrige land, så bør staten tage det politiske ansvar og foretage de fornødne økonomiske tilpasninger i 2005 og 2006 i H:S, som den selv er en central medejer af.
11. På speciallægepraksisområdet har hovedstadsområdet over en lang årrække etableret en høj dækning (indeks 145 i udgiftsniveau i forhold til landsgennemsnittet), som kun delvis substituerer sygehusydelse og dermed er udtryk for et højt serviceniveau over for befolkningen. Såfremt staten gennem reformen vil reducere udgiftsniveauet i Region Hovedstaden i forhold til det øvrige land, så bør staten give regionen de fornødne redskaber til at reducere dækningen gennem nedlæggelse af et antal speciallægepraksis, så man ikke ensidigt må foretage tilpasningen på sygehusene.

12. Den foreslåede finansieringsmodel på sundhedsområdet bør i højere grad tage hensyn til de særlige problemer, der knytter sig til det psykiatriske område i storbyen. Region Hovedstaden har 45 pct. af Danmarks svært psykisk syge og kun 30 pct. af den samlede befolkning.
13. Regionernes økonomi opdeles i separate "kasser". Det vil begrænse muligheden for prioritering og fleksibilitet samt øge de administrative opgaver i den forbindelse. Derudover giver finansieringsformerne ikke det fornødne entydige ansvar i regionsrådet, f.eks. på grund af blokeringsmuligheder fra kommunernes side.

Sundhedsområdet

Sundhedsloven

14. Finansieringsmodellen for sundhedsvæsenet bør være mere enkel og ubureaukratisk.
15. Det bør sikres, at svært psykisk syge fortsat har mulighed for et fuldt integreret tilbud med behandlingspsykiatri og socialpsykiatriske boligtilbud. Nye myndighedsbarrierer vil forringe tilbuddet til de svært psykisk syge og risikerer at medføre, at sygehusene på ny skal opbygge egne botilbud til langvarigt indlagte svært psykisk syge.
16. Opgavefordelingen mellem region og kommuner på genoptræningsområdet og sondringen mellem genoptræning og behandling bør tydeliggøres. Den vekslende brug af begreberne "efter endt behandling på sygehus" og "efter udskrivning fra sygehus" skaber uklarhed. Forslagets manglende sammenhæng mellem økonomisk ansvar og kompetence risikerer at medføre u hensigtsmæssig sundhedsfaglig adfærd og øgede konflikter mellem de forskellige dele af sundhedsvæsenet – til skade for borgeren.
17. Regionerne bør tillægges en koordinerende, analyserende og rådgivende rolle på forebyggelsesområdet.
18. Det bør være muligt for regioner og kommuner selv at etablere en hensigtsmæssig samarbejdsstruktur i relation til samarbejdsforaene mellem region og kommuner. F.eks. kan de nuværende samordningsudvalg ved amtets sygehuse kun videreføres efter tilladelse fra ministeren.
19. Hovedstaden og Medicon Valley har en styrkeposition inden for medico/sundhedsområdet – bl.a. baseret på sundhedsforskning i verdensklasse. Staten bør sikre, at forskningen på sygehusområdet i hovedstadsområdet fortsat styrkes og udvikles, i form af ikke mindst spidskompetencerne, så hovedstaden kan forblive i sundhedsforskningens internationale topklasse. Specielt bør det være muligt for regionerne at udvikle trekantssamarbejdet mellem erhverv, forskning og sygehuse yderligere, herunder teknologioverførsel fra forskning til virksomheder og kommercialisering af opfindelser.

Socialområdet

Lov om social service

20. Regionerne bør i lovgivningen gives selvstændig mulighed for at reagere på behov og udviklingstendenser på det specialiserede socialområde. I det foreliggende forslag skal regionerne blot reagere på kommunale tilkendegivelser af behov. Dermed får regionen ingen selvstændig opgaveidentitet og kan ikke være garant for, at socialområdet fortsat udvikles, eller at der fortsat eksisterer en bred og sammenhængende vifte af specialiserede sociale tilbud.

21. For at sikre, at regionerne fortsat kan betjene små målgrupper med særlige behov, bør der i lovgivningen fastlægges retningslinier for udlægning af regionale institutioner til kommunerne, der tager hensyn til fortsat faglig og økonomisk bæredygtighed i de specialiserede regionale tilbud. Endvidere bør regionerne forestå fordelingen af brugere til de tilbud og institutioner, som regionen driver, så der ikke sker målgruppeskred.
22. For at sikre regionernes grundlag for at drive specialiserede tilbud, bør de have konkurrencevilkår, der er parallelle med andre leverandørers. Tværgående og myndigheds- og myndighedslignende opgaver bør finansieres objektivt via bloktilskud for ikke at gøre regionernes pladspriser dyrere og dermed usammenlignelige med andre leverandører, der ikke har den type opgaver.
23. Regionerne bør også have ansvaret for sociale tilbud til børn og unge med alvorlige sindslidelser og alkoholbetingede eller organiske hjerneskader for at sikre sammenhæng mellem den behandlingspsykiatriske og sociale indsats for målgruppen.
24. Den nationale videns- og specialrådgivningsfunktion (VISO) bør udover rådgivning og udredningsopgaver også omfatte specialundervisningsspørgsmål.
25. Regionen bør være forpligtet til at oprette samarbejdsorganer med handicaporganisationer m.fl.

Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område

26. Brugerindflydelsen på indholdet i de regionale tilbud bør kunne ske direkte gennem regionerne – og ikke kun via kommunerne. Ellers vil konsekvensen være en forringet retsstilling for den enkelte bruger.

Almenboliglovgivningen

27. For at videreføre de senere års kvalitetsløft af handicapboliger bør regionerne gives mulighed for at etablere og bygge nye tilbud efter almenboliglovgivningen til målgrupper med specielle behov. Ellers vil vilkårene for de mest handicappede medborgere blive forringet.

Uddannelsesområdet

Forslag til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til højere forberedelseksamen, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser

28. Regionerne bør tillægges reel beslutningskompetence til at løfte opgaven med at koordinere indsatsen for det samlede uddannelsesområde f.eks. i forhold til fastsættelse af institutionernes kapacitet, udbud af studieretninger og elevfordeling på gymnasieområdet. Ellers er der en risiko for, at eksempelvis gymnasier på Vestegnen med en lille søgning på grund af befolkningssammensætningen eller ældre gymnasier med ringere fysiske rammer vil have svært ved at overleve. Regionsrådet må have politisk mulighed for at kunne sikre en geografisk og social spredning af kapaciteten.

Forslag til lov om ændring af lov om folkeskolen, lov om specialundervisning for voksne, lov om forberedende voksenundervisning (FVU-loven) og forskellige andre love

29. Regionerne bør varetage den mest specialiserede specialundervisning af børn med svære multiple funktionsvanskeligheder og børn, som er døvblinde. Derfor er det uforståeligt, at Geelsgårdskolen skal overgå til Region Hovedstaden, mens Kirkebækskolen skal overgå til det kommunale niveau. De to skoler har samme målgruppe og bør derfor bevares på regionalt niveau. Komplexiteten i børnenes undervisningsbehov og børnenes øvrige behov

nødvendiggør en nær tilknytning til såvel sundhedssektoren som socialsektoren i de kommende regioner.

30. Den mest specialiserede specialundervisning af børn med gennemgribende udviklingsforstyrrelser bør ligeledes varetages af regionerne. Komplexiteten i børnenes undervisningsbehov forstærkes af, at der ofte er tale om en kombination af autisme og generelle indlæringsvanskeligheder. Der er således behov for nær tilknytning til psykiatrisektoren i de kommende regioner. Bakkeskolen, Brøndagerskolen og Kasperskolen bør derfor fortsat bevares på regionalt niveau.
31. Region Hovedstaden bør på baggrund af den geografiske spredning af brugerne og den brede opgaveportefølje for målgrupperne drive alle fem tale- og høreinstitutter i regionen (inkl. institutterne i Københavns og Frederiksberg Kommuner og Bornholm). Ellers er der risiko for, at den regionale koordinering og samordning af tilbuddene besværliggøres unødigt.

Miljø- og naturområdet

Lov om forurening af jord

32. Opgaverne vedrørende kortlægning af grundvandsressourcen, den grundvandsbeskyttende indsatsplanlægning og indsatsen i forhold til jordforureningen hænger tæt sammen og bør derfor alle placeres i regionerne – og ikke deles mellem tre forskellige myndigheder.

Lov om miljømål, vandforsyning mm.

33. For at undgå konflikter mellem lokale og regionale interesser ved fordeling af grundvandsressourcer til drikkevand, bør der fastsættes rammer for samarbejdet omkring vandindvinding, da grundvandsforekomster ofte strækker sig over flere/mange kommuner.

Lov om miljøbeskyttelse

34. Tilsynet med større, miljøtunge og højt specialiserede virksomheder bør samles enten under staten eller i regionerne for at sikre alle virksomheder sagsbehandling på et fagligt højt niveau.
35. Armslængde-princippet om, at man på virksomhedsmiljøområdet ikke er tilsynsmyndighed for sig selv, bør fastholdes. Kommunerne bør for at undgå interessekonflikter ikke både være ejere af f.eks. affalds- og rensningsanlæg og samtidig være ansvarlig miljømyndighed for de samme anlæg.

Regional udvikling

36. Det er positivt, at reformen giver regionerne det overordnede ansvar for den regionale udvikling. De gode hensigter bliver desværre ikke fulgt op af de konkrete lovforslag. Der bør udarbejdes en samlet lov om regional udvikling, der giver regionerne et stærkt mandat til at koordinere regional udvikling med mulighed for selvstændigt at kunne igangsætte en bred vifte af aktiviteter.
37. Region Hovedstaden bør have et godt finansielt grundlag for at sikre en stærk regional udvikling i landets metropol. Staten har beregnet et underskud på 30 mio. kr. til regional udvikling. Hertil kommer, at staten ikke har ønsket at overføre sit nuværende tilskud til Wonderful Copenhagen på 17 mio. kr. til regionen. Konsekvensen vil være besparelser på både den kollektive trafik og erhvervsfremme – f.eks. er det tvivlsomt, om Wonderful Copenhagen og investeringsfremmeorganisationen Copenhagen Capacity kan videreføres.

Lov om planlægning

38. Regionerne bør tillægges kompetencen til at udstikke rammerne for den overordnede udvikling.
39. Der bør anvendes en mere fleksibel planlægningsramme, så hovedstaden kan udvikle sin metropolstatus. Den særlige bemyndigelse til miljøministeren til pr. 1. januar 2007 at fastsætte overordnede principper for byudvikling og rekreative hensyn m.v. i hovedstadsområdet til erstatning af den demokratisk vedtagne Regionplan 2005 bør ændres, så denne kompetence tillægges Regionsrådet for Hovedstaden.
40. Der bør fastsættes mere præcise rammer for samarbejdet mellem de mange aktører i planlægningsarbejdet i hovedstaden. Hovedstadens udvikling skal efter lovforslaget varetages af staten, Region Hovedstaden, Region Sjælland og varierende kommunegrupper alt efter lovområder. Der bør være en entydig geografisk afgrænsning af hovedstadsområdet i de forskellige lovforslag.
41. Det bør klart fremgå, at trafikal infrastruktur, herunder såvel veje som kollektiv trafik (busser og tog), indgår som et af de centrale emner i den regionale udviklingsplan, således at ønsker og rammer for kommende investeringer kan indgå i planen.

Lov om erhvervsfremme

42. Der bør være en entydig ansvarsfordeling mellem regioner, stat og kommuner. Stat og kommuner får mulighed for at igangsætte aktiviteter uden om vækstfora og de regionale erhvervsudviklingsstrategier. Det medfører en risiko for både overlappende og modsatte aktiviteter inden for de enkelte regioner. Koordineringen af den regionale erhvervsudvikling bør placeres på regionalt niveau med folkevalgte politikere som ansvarlige.
43. Regionernes rolle som udviklingsdynamoer forudsætter finansiell styrke, og at der gives mulighed for selvstændigt at kunne igangsætte en bredere vifte af aktiviteter, der kan fremme regionernes udvikling, herunder kulturfyrtårne, idræt og turisme.
44. Regionerne bør have vide rammer for at organisere erhvervsfremmeaktiviteter fremfor kun at være begrænset til juridiske selskaber, hvor der ikke må udøves ejerbeføjelser f.eks. ved at deltage i bestyrelsesarbejde. Det vil have betydning for en effektiv videreførelse og udvikling af arbejdet i Copenhagen Capacity og Wonderful Copenhagen.
45. Regionerne bør gives mulighed for umiddelbart at deltage i selskaber til kommercialisering af forskning og udvikling på sundhedsområdet samt andre af regionens opgaveområder. Forskning, innovation og teknologioverførsel er afgørende for, at Region Hovedstadens stærke højteknologiske forskningsmiljøer kan fungere som drivkraft for erhvervsudvikling, vækst og velfærd til fordel for hele Danmark.
46. Det er positivt, at ansvaret for den danske deltagelse i Øresundssamarbejdet er placeret hos Region Hovedstaden med inddragelse af de relevante aktører. Derfor er det u hensigtsmæssigt og modstridende, at Økonomi- og Erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte regler om regioners samarbejde med tilgrænsende landes myndigheder og organisationer samt til at nedsætte organer til varetagelse af samarbejdet.

Lov om trafikskaber

47. Der er behov for en organisering af den kollektive trafik i hovedstadsområdet, som sikrer et sammenhængende tilbud til borgerne. Det foreliggende forslag til et fælles sjællandsk trafikskaber løser ikke denne opgave. Der bør oprettes to trafikskaber for Sjælland – et for Region Hovedstaden og et for Region Sjælland.
48. Hele ledelsesstrukturen i Trafikskaber Sjælland med bestyrelse og repræsentantskab lider under et stort demokratisk underskud. Hverken trafikomfang, udgiftsniveau eller indbyggertal afspejles i indflydelsen for de enkelte regioner og kommuner i ledelsesorganerne.
49. Der er stor usikkerhed om, hvad regionernes udgifter bliver. Definitionen på regionale busruter, som regionerne skal betale for, er meget uklar på Sjælland. Samtidig er den samlede finansiering af Trafikskaber Sjælland meget uoverskuelig og bureaukratisk opbygget med meget konfliktstof gemt i de mange aftaler, der skal indgås.
50. Der bør tages stilling til, hvem der skal have ansvaret for Metroens 3. etape (Østamagerbanen) og den kommende Lyngby-Glostrup bane.

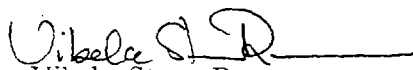
Lov om veje

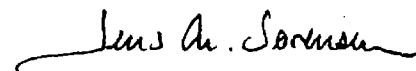
51. Staten bør overtage de fleste amtsveje i Københavns Amt. Eksempelvis bør veje som Ring 3, Roskildevej og Frederikssundsvej, der er blandt landets mest befærdede pendlingsruter, overgå til staten for at sikre en sammenhængende planlægning og drift.
52. Der bør i øvrigt anvendes ensartede kriterier for fordelingen af amtsveje mellem stat og kommuner, uanset hvor i landet vejene er placeret. Eksempelvis er den foreslåede forskel i fordelingen af amtsveje i Frederiksborg Amt og Københavns Amt ganske uforståelig. Den kan ikke være rationel, og den vil sætte kommunerne i Københavns Amt på en meget svær finansieringsopgave. Fordelingen af udgifterne til veje bør følge trafikbelastningen og de reelle udgiftsbehov.

Dette høringssvar er tillige i genpart fremsendt til Beskæftigelsesministeriet, Finansministeriet, Miljøministeriet, Socialministeriet, Trafikministeriet, Undervisningsministeriet og Økonomi- og Erhvervsministeriet.

Amtsrådets høringssvar er vedtaget i enighed mellem de tilstedeværende 28 amtsrådsmedlemmer. 3 medlemmer var fraværende ved mødet.

Med venlig hilsen

Vibeke Storm Rasmussen
Amtsborgmester

Jens Chr. Sørensen
Amtsdirektør

Miljøminister
Connie Hedegaard
Højbro Plads 4
1200 København K

Dato: 7. januar 2005

Høringssvar om lovforslagene i forbindelse med kommunalreformen

I breve af 1. december 2004 fra Miljøministeriet og fra de øvrige ressortministerier er Københavns Borgerrepræsentation blevet bedt om at udtale sig om lovforslagene i forbindelse med kommunalreformen.

Sagen er blevet behandlet på Borgerrepræsentationens møde den 6. januar 2005.

Københavns Kommune sender på denne baggrund høringssvar til lovforslagene på Miljøministeriets område samt en kopi af brev til Indenrigs- og Sundhedsminister Lars Løkke Rasmussen, der sammenfatter kommunens hovedsynspunkter i forbindelse med lovforslagene, som udmønter kommunalreformen.

Med venlig hilsen

Lars Engberg

Indenrigs- og Sundhedsminister
Lars Løkke Rasmussen
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Dato: Den 7. januar 2005

Høringsvar om lovpakken i forbindelse med kommunalreformen

I breve af 1. december 2004 fra Indenrigs- og Sundhedsministeriet og fra de øvrige ressortministerier er Borgerrepræsentationen blevet bedt om at udtale sig om lovforslagene i forbindelse med kommunalreformen. Sagen blev behandlet på Borgerrepræsentationens møde den 6. januar 2005. Borgerrepræsentationen godkendte høringssvarene til de enkelte ressortministerier og besluttede samtidig at fremsende følgende generelle bemærkninger til den samlede lovpakke til Indenrigs- og Sundhedsministeren:

"Københavns Kommune har i hele forløbet fra afgivelsen af Strukturkommissionens betænkning og regeringens udspil i april 2004 om "Det nye Danmark" været enig i de overordnede mål med kommunalreformen, herunder regeringens overordnede målsætning om én indgang for borgere og virksomheder til den offentlige sektor og om en enstrengt beskæftigelsesindsats, hvor staten fastlægger de overordnede rammer og kommunerne varetager de borgerrettede opgaver.

Flere af lovforslagene vil skabe problemer for realisering af en effektiv offentlig forvaltning med kommunerne som borgernes og virksomhedernes hovedindgang til den offentlige sektor. Eksempelvis bliver myndighedsopgaverne på skatteområdet fjernet fra de kommunale servicecentre, hvilket er et alvorligt tilbageslag for intentionen om at give borgerne én indgang til det offentlige. 1/3 af alle henvendelser i servicecentrene vedrører skattespørgsmål – så nu skal borgerne både gå til et kommunalt og et statsligt kontor i mange livssituationer.

Lovforslagene på beskæftigelsesområdet indebærer, at kommunerne får vanskeligt ved at tilrettelægge en helhedsorienteret indsats for de svage grupper, som har flere problemer end ledighed. Københavns Kommunes målsætning om at få de svage grupper ind på arbejdsmarkedet vil

vanskeliggøres af, at lovforslaget ikke understøtter muligheden for at skabe en entydig indgang til det offentlige for disse grupper.

Københavns Kommune mener, at der i lovpakken mangler en klar vision for hovedstaden, der baserer sig på en erkendelse af, at den overordnede set udgør et sammenhængende bolig-, trafik-, arbejdsmarkeds- og erhvervsområde, der spiller en afgørende rolle for Danmarks fremtidige erhvervsudvikling. Den foreslåede opdeling af den nuværende hovedstadsregion, forringer forudsætningerne for udvikling i området. Dermed forringes hovedstadsområdets muligheder for at konkurrere med andre storbyregioner.

Københavns Kommune kan fortsat henholde sig til kommunens høringssvar til Strukturkommissionens betænkning, hvor Københavns Kommune anbefalede, at ansvaret for bus, tog, metro og overordnede veje samles i regionen. Københavns Kommune mener fortsat, at der er behov for en samlet planlægning af den kollektive og individuelle trafik. Københavns Kommune går ud fra, at de generelle principper for opdeling af statslige og kommunale veje også gælder i Københavns Kommune. Københavns Kommune finder, at kommunalreformen skaber en uklar ansvarsfordeling mellem regionerne og kommunerne på trafikområdet – ikke mindst for så vidt angår finansieringen af den kollektive trafik.

Københavns Kommune mener, at der fortsat er et behov for en samlet planlægning af den kollektive trafik i den nuværende hovedstadsregion. Københavns Kommune anbefaler, at der oprettes et særligt selskab, baseret på HT-modellens principper for Region Hovedstaden og de kommuner i Region Sjælland, der indgår i hovedstadsområdet jf. planlovens definition af hovedstadsområdet, hvor Greve, Køge, Gundsø, Roskilde og Solrød kommune også indgår i hovedstadsområdet.

Københavns Kommune konstaterer, at der ikke er grundlag for at vurdere den samlede økonomiske virkning af opgaveflytningerne og af ændringerne i tilskuds- og udligningssystemet. Kommunen lægger derfor meget vægt på, at der sikres sammenhæng, svarende til den der er i dag, mellem opgaver og økonomi, således at borgerne efter reformen ikke udsættes for serviceforringelser eller skattestigninger.

Samlet er det vigtigt for Københavns Kommune, at den løbende dialog mellem Regeringen og Københavns Kommune om særlige hovedstads-spørgsmål sikres - også efter kommunalreformen.

Københavns Kommune finder ligeledes, at Danmarks hovedstad skal sikres en rimelig repræsentation i den kommende hovedstadsregion i forhold til oprettelsen af trafikselskaber, vækstforum mv. I forhold til

fremtidens vækst- og erhvervs politik er det vigtigt, at Regeringen anerkender og giver Københavns Kommune en repræsentation i de fremtidige offentlige beslutnings- og rådgivningsfora f.eks. Det Nationale Vækstråd. Formålet er, at understøtte udviklingen af Hovedstaden som vækstdynamo til gavn for hele Danmark.

I det følgende uddybes nogle af ovenstående bemærkninger:

Udvikling i hovedstaden

Erhvervsudviklingen i Københavns Kommune er tæt forbundet med udviklingen i hele hovedstadsområdet og i Øresundsregionen. København er i hård konkurrence med andre nordeuropæiske storbyregioner om at tiltrække investeringer, eksperter, virksomheder og turister. Udviklingen og markedsføringen indenfor erhverv og kultur er med til at sikre regionen som en destination for udenlandske investeringer og turister. Det er vigtigt, at kommunalreformen understøtter hovedstadsrådets muligheder for at klare sig i denne konkurrence.

Med kommunalreformen oprettes regionale vækstfora, der får ansvaret for planlægning af den erhvervspolitiske indsats i regionen. I forslag til lov om erhvervsfremme præciseres opgavefordelingen mellem det statslige, regionale og kommunale niveau. Denne opdeling virker overordnet set hensigtsmæssig. Men det er uklart, hvorvidt vækstforaene får den fornødne styrke til reelt at kunne koordinere den regionale erhvervsindsats i hovedstadsområdet, da der her vil være behov for at se på erhvervsudviklingen på tværs af de nye regionsgrænser.

Den funktionelle hovedstadsregion omfatter i dag det meste af Sjælland. Derfor er det problematisk, at den kommende Hovedstadsregion bliver mindre – endda mindre end den nuværende HUR-region. Det vil skade erhvervsfremmearbejdet i Wonderful Copenhagen og Copenhagen Capacity, der hidtil har været forankret i HUR.

Ikke alene udgør de nye regionale grænser på Sjælland en barriere for udviklingen i hovedstadsområdet. Problemet forstærkes også af, at kommuner i Roskilde Amt får merudgifter, hvis de ønsker at deltage i vækstforummet for hovedstaden, da kommunerne skal betale udviklingsbidrag til den region de formelt er en del af. Kommunerne afskæres dermed fra at anvende deres udviklingsmidler i samarbejde med andre og eventuelt mere relevante naboregioners vækstfora.

Københavns Kommune må konstatere, at det på baggrund af lovpakken er svært at se, hvor ansvaret for hovedstadens samlede udvikling er placeret efter kommunalreformen. Kommunalreformen leverer ingen løs-

ning på de eksisterende koordinationsproblemer i hovedstadsområdet indenfor trafik og planlægning, som strukturkommissionens betænkning beskriver.

Endelig er det uklart, hvordan ansvaret for den centrale vækst opgave i Øresundsregionen fremover skal varetages. Københavns Kommune er fortsat parat til at påtage sig sin rolle i dette arbejde, men det må forudsættes, at Regeringen ikke fraskriver sig sit ansvar for udviklingen i hovedstadsområdet. Københavns Kommune forudsætter, at kommunen kommer til at deltage i det tværgående samarbejde om vækst i Øresundsregionen.

En styrkelse af de nationale vækstcentre har nemlig afgørende betydning for udviklingen i hele landet. Staten og bl.a. Københavns Kommune har i en lang årrække investeret betydelige midler i at professionalisere den internationale udvikling og markedsføring af hovedstaden som destination for udenlandske investeringer og international turisme. Disse aktiviteter finder sted inden for rammerne af Copenhagen Capacity og Wonderful Copenhagen.

Det er afgørende at sikre kontinuiteten og forstærke denne indsats, så investeringerne ikke går tabt. Det bør derfor af bemærkningerne til lovforslaget om erhvervsfremme fremgå, at disse organisationer har deres ophæng i de regionale vækstfora. Det er netop i disse fora, at de interesserede parter – kommuner, erhvervsliv og region – er repræsenterede. Der må gives en lovgivningsmæssig sikkerhed for videreførelse af disse eksisterende organisationer.

Trafik

Efter forslag til lov om trafikselskaber skal der etableres et samlet trafikselskab på Sjælland, som har ansvar for udvikling, finansiering og drift af bus- og lokalbanetrafikken på hele Sjælland.

Københavns Kommune beklager, at der ikke er kommet en samlet løsning, der sikrer en langt højere grad af koordinering af den kollektive trafik mellem udvikling og drift af busser, S-tog og metro. Det af Trafikministeren fremlagte forslag vil ikke kunne fungere hensigtsmæssigt i et sammenhænge storbyområde som HUR-området.

Den foreslåede finansieringsmodel i Trafikselskab Sjælland er problematisk. Kommunerne skal bidrage med et tilskud svarende til udgifterne til de lokale busruter. Lokale busruter, som kun betjener en kommune, betales af den pågældende kommune. Øvrige lokale ruter betales af de berørte kommuner i et forhold, der afspejler ruternes trafikomfang i

de enkelte kommuner, og den indbyrdes pendling mellem de pågældende kommuner.

Finansieringsmodellen er uklar og det er vanskeligt at gennemskue, hvorvidt den nuværende busbetjening af københavnerne og de mange pendlere fra omegnskommunerne kan fastholdes.

Placering af det finansielle ansvar hos de enkelte kommuner betyder, at det bliver vanskeligt at få en samlet, sammenhængende og helhedsorienteret udvikling og drift af bus- og lokalbanetrafikken på tværs af kommunegrænser i hovedstadsområdet, og der vil blive et utal af uhenigtsmæssigheder og reelle eller oplevede uretfærdigheder mellem de involverede kommuner.

Københavns Kommune anbefaler, at der gives mulighed for at oprette et særligt selskab for Region Hovedstaden og kommunerne, der indgår i hovedstadsområdet jf. planloven (Greve, Køge, Gundsø, Roskilde og Solrød), baseret på HT-modellens principper. Københavns Kommune skal derfor anbefale, at den nuværende finansiering af HT, baseret på udskrivningsgrundlag, fastholdes indtil det tekniske grundlag foreligger for en udgiftsfordeling mellem kommunerne, baseret på det udførte transportarbejde for kommunens borgere. Selskabet kan eventuelt indgå som en del af Trafikselskab Sjælland.

Opdeling af veje

Lovforslaget om ændring af lov om offentlige veje lægger op til en deling af amtsvejene mellem kommune og stat. Der er opstillet en række kriterier, som Københavns Kommune finder hensigtsmæssige.

I Københavns Kommune er der ikke hidtil blevet skelnet mellem amts- og kommuneveje. Københavns Kommune kan ud fra lovforslaget se, at staten ikke agter at overtage vejstrækninger, som Københavns Kommune vurderer er indenfor kriterierne for statsveje. Københavns Kommune mener, at staten bør overtage de veje, som efter kriterierne kan karakteriseres som statsveje. Derudover finder kommunen, at staten må overtage ansvaret for forbindelsen mellem Københavns Havn og det overordnede vejnet, herunder Motorringvejen, Øresundsbroen og Helsingør-Helsingborg.

Endelig finder Københavns Kommune, at en eventuel fremtidig forbindelse af Helsingørmotorvejens indføring med Amagermotorvejen bør være en statsvej.

Én indgang til den offentlige sektor

Københavns Kommune kan tilslutte sig forslaget til lov om kommunale servicecentre og forslaget til ændring af færdselsloven og pasloven. Denne lovgivning understøtter både regeringens og kommunens egne intentioner om at give borgerne én indgang til det offentlige på de ydelsesområder, hvor borgerne ofte henvender sig til myndighederne.

Det virker i den sammenhæng uforståeligt og uacceptabelt, at der samtidig fremsættes et forslag til skatteforvaltningslov, som ikke gør det muligt for kommunerne at løse myndighedsopgaver på skatteområdet.

I dag er hver 3. opgave i servicecentrene en skatteopgave og i langt de fleste livssituationer er ændret skattekort en af de opgaver, som borgerne efterspørger sammen med øvrige kommunale ydelser, som boligstøtte, flytteanmeldelse m.m. Derfor er skatteministeriets lovforslag i modstrid med den overordnede målsætning for kommunalreformen.

Københavns Kommune foreslår, at der i forslaget til skatteforvaltningslov gives lovhjemmel til, at kommunerne kan løse myndighedsopgaver på skatteområdet f.s.v.a. de borgerbetjeningsopgaver, som flest borgere har brug for.

Alternativt at den model, der er anvendt i udkast til lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats § 20 bringes i anvendelse på skatteområdet, så medarbejderne i servicecentrene både vil kunne løse myndighedsopgaver for kommunen og for staten.

Beskæftigelsesområdet

Københavns Kommune mener, at der bør etableres et enstrengt arbejdsmarkedssystem, hvor kommunen har ansvaret for hele beskæftigelsesindsatsen både over for de forsikrede ledige og de uforsikrede ledige. Københavns Kommune vil således bidrage positivt til etablering af jobcentre og søge om at blive pilotforsøg kommune, hvis vilkårene for forsøget bliver hensigtsmæssige.

Beskæftigelsesministeriets lovforslag lever imidlertid ikke op til intentionerne for kommunalreformen. Lovforslagernes krav til organisering af beskæftigelsesindsatsen kan medføre, at de svageste grupper bliver tabt. Der stilles krav om, at beskæftigelsesindsatsen fremover skal være placeret under kommunens Økonomiudvalg eller under et politisk udvalg, som udelukkende varetager beskæftigelsesindsatsen og evt. erhvervspolitikken og er en særskilt del af forvaltningen.

Udbetalingen af forsørgelse må således ikke ske i den forvaltning, som tager sig af beskæftigelsesindsatsen. Herved bliver det vanskeligt at opbygge en helhedsorienteret indsats over for de svage grupper, for hvem ledighedsproblemet hænger sammen med sociale problemer, boligproblemer, misbrugsproblemer m.m.

Endvidere er der lagt op til, at AF-systemets organisering og arbejdsmetoder skal overføres til kommunerne, og kommunernes beskæftigelsesindsats skal styres på metoder fremfor på resultater. Københavns Kommune finder, at kommunerne i langt højere grad skal have mulighed for selv at tilrettelægge beskæftigelsesindsatsen ud fra kommunens egne erfaringer.

Københavns Kommune får også vanskeligt ved at sikre en helhedsorienteret indsats på integrationsområdet, da beskæftigelsesopgaven ikke kan placeres sammen med de øvrige opgaver, som relaterer sig til integrationsindsatsen. Dette ser Københavns Kommune som et alvorligt problem, idet hele hensigten med det enstregede arbejdsmarkedssystem var at styrke indsatsen for, at de svage grupper blev indplaceret på arbejdsmarkedet.

IT-udvikling

Mange af lovforslagene i forbindelse med kommunalreformen vil betyde, at hele eller dele af de eksisterende IT-systemer skal overflyttes til andre myndigheder, og at der skal udvikles nye IT-systemer.

Der opstår med reformen snitflader mellem stat, regioner og kommuner, hvor flere myndigheder anvender fælles IT-systemer og data. Københavns Kommune vil gerne pege på behovet for, at staten fra starten indtænker den kommunale ydelsesdel i udviklingen af nye IT-systemer for eksempel på beskæftigelsesområdet, skat- og inddrivelsesområdet og i forhold til servicecentre.

Målet må være at borgerne kun skal afgive oplysningerne én gang og ét sted. IT-systemerne bør således understøtte en helhedsorienteret borgerservice, gerne med indbyggede selvbetjeningsmuligheder for borgerne.

Økonomi

I forbindelse med reformen ændres opgavefordelingen mellem kommuner, amter, regioner og stat, og som følge heraf skal der ske en økonomisk bodeling mellem myndighederne.

Københavns Kommune overgår fra at være både amtskommune og primærkommune til fremover kun at skulle varetage kommunale opgaver. Det er afgørende for Københavns Kommune, at kommunen - efter den endelige gennemførelse af kommunalreformen - har de nødvendige økonomiske forudsætninger for at videreføre det eksisterende serviceniveau, på de opgaveområder, som kommunen fortsat skal varetage.

Københavns Kommune lægger meget vægt på, at den samlede virkning af opgaveoverflytningen og ændringer i tilskuds- og udligningssystemet bevarer sammenhængen mellem opgaver og økonomi, således at serviceniveauet for kommunens borgere ikke forringes med reformen. Alternativt kan Københavns Kommune blive tvunget til at hæve skatteprocenten betydeligt.

Det er essentielt, at Københavns Kommune også fremover er repræsenteret i finansieringsudvalget - også efter reformens ikrafttrædelse, da Københavns Kommune, som storby, har særlige udfordringer på det sociale og økonomiske område. Endvidere har kommunen en særlig forpligtigelse som vækstcentrum i Danmark og Øresundsregionen.

Delingen af aktiver og passiver er ifølge forslaget til lov om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen overladt til forhandling mellem den afgivende og modtagende myndighed. Københavns Kommune anbefaler, at der i loven gives bemyndigelse til ministeren til at fastsætte generelle principper i form af retningslinier for opgørelse af aktiver og passiver mv. efter forhandling med de kommunale parter.

Endvidere foreslås, at delingsrådet i Region Hovedstaden får flere medlemmer, og at Københavns Kommune får indstillingsret til et medlem. Begrundelsen herfor er Københavns Kommunes særlige forhold som følge af, at kommunen både er amt og primærkommune, og fremover alene skal løse primærkommunale opgaver.

Sundhedsområdet

Det er også på sundhedsområdet væsentligt, at Københavns Kommunes borgere ikke oplever forringelser som følge af gennemførelse af kommunalreformen. Det er derfor uacceptabelt, at der med regeringens forslag flyttes 451 mio. kr. fra sundhedsvæsenet i hovedstadsområdet til provinsen, jf. bemærkningerne til forslaget til lov om regionernes finansiering.

Et sådant udgangspunkt vil betyde en ringere service på sygehusområdet til hovedstadens borgere og en højere skat i hovedstadsområdet.

Københavns Kommune forudsætter, at den endelige finansieringsmodel på sygehusområdet i højere grad tager hensyn til befolkningens sygdomsmønstre i regionerne, herunder antallet af psykiatriske patienter. Endvidere skal der ved fastsættelse af takster tages hensyn til variationen i specialiseringsniveau på hospitalerne.

Forslag til Sundhedslov indebærer, at kommunerne fremover får myndighedsansvar og finansieringsansvar for en række opgaver på sundhedsområdet. Det er afgørende, at kommunerne får de fornødne ressourcer til at løfte disse nye opgaver, herunder genoptræning efter udskrivning og de nye forebyggende og sundhedsfremmende opgaver.

Den kommunale medfinansiering på sundhedsområdet bl.a. ved genoptræning under indlæggelse på sygehus, vil betyde øget kommunal interesse i forhold til forebyggelse af funktionstab, indlæggelse og genindlæggelse. Københavns Kommune forudsætter, at incitamentstrukturen virker begge veje, således at regionerne også får et tilsvarende økonomisk incitament.

Nærdemokrati

Københavns Kommune har med tilfredshed noteret sig, at et af formålene med kommunalreformen er at skabe større borgerindflydelse og bedre nærdemokrati.

Københavns Kommune har gennem mange år arbejdet med inddragelse af borgere og brugere i beslutningsprocesserne fx gennem kvarterløftprojekter, lokaludvalg, bydelsråd, lokalråd, brugerråd/bestyrelser og omfattende borgerdialogprocesser eksempelvis om miljø- og trafik, parker og veje.

Forskerundersøgelser viser, at københavnere er tilfredse med demokratiet, og at der er stor vilje til at deltage i demokratiet, specielt hvis der er tale om tidsmæssige afgrænsede processer om konkrete sager.

Københavns Kommune vil gerne bidrage med erfaringer i forbindelse med de videre overvejelser om udvikling af nærdemokrati.”

Med venlig hilsen

Lars Engberg

Møde nr. 1

BESLUTNINGSPROTOKOL

FOR BORGERREPRÆSENTATIONENS MØDE

torsdag den 6. januar 2005, kl. 17.30

Fraværende med afbud:

Joan Jensen, A (arbejds-mæssige årsager), Bo Asmus Kjeldgaard, F (ferie), Søren Pind, V (sygdom), Manu Sareen, B (arbejds-mæssige årsager), Monika Thon, B (sygdom) og Wallait Khan, V.

Genoptagelse af hvervet som borgerrepræsentant:

Manu Sareen, B, pr. 21. december 2004.

Dagsorden:

Der var til mødet udsendt en tillægsdagsorden med følgende sag:

BR 26/05. Medlemsforslag om katastrofehjælp fra Københavns Kommune til ofre fra naturkatastrofen i Asien (stillet af A, B, C, D, F, O, V, V2 og Ø).

Overborgmesteren foreslog endvidere, at følgende sag blev optaget på dagsordenen:

BR 27/05. Røking i udvalg (Folkeoplysningsudvalget).

Forsamlingen tilsluttede sig, at denne sag og sagen på tillægsdagsordenen, som var udsendt efter fristens udløb, blev optaget på dagsordenen for mødet.

Der var enighed om at behandle sagerne i følgende rækkefølge:

BR 26/05 blev behandlet som punkt 3.

BR 27/05 blev behandlet som punkt 4.

Dagsordenen blev herefter godkendt.

Nr. 1

BR 1/05. **Høring om lovforslagene i forbindelse med kommunalreformen**
Indstilling om, at vedlagte høringssvar om lovforslagene i forbindelse med kommunalreformen godkendes

(Økonomiudvalget)

I forbindelse med Økonomiudvalgets behandling af sagen fremsatte Konservative og Socialistisk Folkeparti nedenstående ændringsforslag.

Ændringsforslagene blev tillige med sagen fremsendt til behandling i Borgerrepræsentationen uden yderligere stillingtagen.

Ændringsforslag fra Konservative:

"Sidste afsnit på s. 6 og første afsnit på s. 7 udgår af det generelle høringssvar til indenrigs- og sundhedsministeren."

1. ændringsforslag fra Socialistisk Folkeparti:

"2. afsnit under overskriften "Udvikling i hovedstaden" på s. 3 i det generelle høringssvar til indenrigs- og sundhedsministeren udgår og bliver erstattet af følgende:

"Vi finder ideen om udformning af regionale vækstfora rigtig, men finder fokusering på randområderne uhensigtsmæssig i hovedstadsområdet." "

2. ændringsforslag fra Socialistisk Folkeparti:

"Efter ordet "nærdemokrati" i sidste afsnit på s. 9 i det generelle høringssvar til indenrigs- og sundhedsministeren tilføjes følgende:

".., herunder også muligheden for øget kompetence til lokaludvalgene." "

Konservatives ændringsforslag bortfaldt som følge af stemmelighed. 23 stemte for og 23 stemte imod. 3 undlod.

For stemte: C, D, O, V, V2 og Ø.

Imod stemte: A og F.

Følgende undlod at stemme: B.

1. ændringsforslag fra Socialistisk Folkeparti blev forkastet med 33 stemmer imod 13. 3 undlod.

For stemte: F og Ø.

Imod stemte: A, C, D, O, V og V2.

Følgende undlod at stemme: B.

2. ændringsforslag fra Socialistisk Folkeparti blev forkastet med 32 stemmer imod 14. 3 undlod.

For stemte: F, V2 og Ø.

Imod stemte: A, C, D, O og V.

Følgende undlod at stemme: B.

Indstillingen blev herefter godkendt med 44 stemmer imod 5.

For stemte: A, B, C, D, F, O, V og V2.

Imod stemte: Ø.

Konservative ønskede følgende protokolbemærkning medsendt høringsvaret:

"Konservative finder, at Regeringens forslag om organisatorisk at adskille beskæftigelsesområdet og det sociale område er yderst fornuftigt. Derfor kan vi ikke tiltræde høringskrivelsens afstandtagen fra en sådan adskillelse af de to områder."

Socialistisk Folkeparti ønskede følgende protokolbemærkning medsendt høringsvaret:

"Efter SF's opfattelse er det falsk varebetegnelse at kalde reformen for en decentralisering. Der er tværtimod tale om den største centralisering og privatisering af varetagelsen af den offentlige sektors opgaver siden afskaffelsen af enevælden i 1849.

Reformen medfører en voldsom centralisering af en lang række opgaver især på planlægnings- og miljøbeskyttelsesområdet samt på skatteområdet, mens den på en række andre områder fjerner opgaver fra en aktiv politisk styring ved enten at lægge opgaverne over i statslige selvejende institutioner eller privatisere dem. SF vil arbejde for at de kommende regioner får tillagt et langt større ansvar især på planlægnings- og miljøområderne. Samtidig vil vi arbejde for at regionerne får ret til at udskrive skat, så de kan få det fulde ansvar for såvel indtægter som udgifter til deres opgavevaretagelse.

Endelig beklager SF at reformen ikke giver mulighed for den opdeling af Københavns kommune i mindre kommuner med omkring 30- 50.000 indbyggere, der ville kunne give borgerne den bedste service i dagligdagen og den mest gennemskuelige deltagelse i de lokale demokratiske processer.

Med disse supplerende bemærkninger har SF valgt at tilslutte sig det afgivne høringsvar."

Dansk Folkeparti ønskede følgende protokolbemærkning medsendt høringsvaret:

"Dansk Folkeparti kan støtte det overordnede høringsvar. DF er tilhænger af større borgerindflydelse, mere demokrati og større brugerdeltagelse. En løbende dialog mellem Regeringen og Københavns Kommune er nødvendig. København skal foruden de i høringsvaret nævnte selskaber, råd og udvalg, også være re-

præsenteret i bestyrelsen i KL.

HUR. Vi er enige i et selskab for tog, busser og Metro og dermed en administration til afløsning for HUR.

Der er dog flere af bemærkningerne, som vi ikke er enige i.

Beskæftigelsesområdet. DF mener ikke, at lovforslagene på området vil gøre det vanskeligt, at få svage grupper, herunder indvandrere og efterkommere ind på arbejdsmarkedet.

Sundhedsområdet. Vi er ikke enige i de negative holdninger, der gives udtryk for. Det lyder ikke korrekt, at der skulle mangle 450 mio. kr. til sygehusene i den kommende hovedstadsregion. Vi afventer svaret fra Indenrigsministeriet til vor sundhedspolitiske ordfører i Folketinget Birthe Skaarup vedrørende 450 mio.kr.

Erhvervsfremmearbejdet. DF mener ikke, at det, at den kommende Hovedstadsregion bliver mindre skader erhvervsfremmearbejdet i Wonderful Copenhagen og Copenhagen Capacity.

Trafik. DF er ikke enig i bemærkningen, om at det af Trafikministeren fremlagte forslag ikke vil kunne fungere hensigtsmæssigt i et storbyområde som HUR-området.”

Bente Frost, Venstre 2 ønskede følgende protokolbemærkning medsendt høringsvaret:

”Den nuværende kommunale struktur har nu været gældende i 35 år, så det er på tide, at den bliver set efter i sømmene, og at der bliver stillet forslag om ændringer. Regeringens forslag til ny struktur har mange gode ideer til at tilpasse de nye tiders krav til øget specialisering indenfor mange af de administrative opgaver, der skal løses af det offentlige system.

Der skal i dag løses mange komplicerede opgaver, der kræver specialfaglig viden og avanceret teknisk udstyr. Det kan små enheder have svært ved at klare effektivt og økonomiske forsvarligt.

Så det er rigtigt at gøre de kommunale og regionale enheder større for at klare dagens tekniske opgaver. Men på 2 afgørende områder har regeringens forslag meget store mangler.

For det første har forslaget et stort demokratiunderskud og for det andet overser forslaget totalt betydningen af at have en hovedstad.

Med hensyn til den fremtidige demokratiske proces i de nye store kommuner og regioner kan man virkelig frygte, at den politiske proces kommer til at køre henover borgerne i stedet for med borgerne. Den geografiske afstand fra lokalsamfundene og til de nye administrative og politiske centre bliver meget store både fysisk og psykisk set.

Ved den sidste kommunalreform i 1970 stoppede man ved Københavns grænse. Det gør man så igen. Bortset fra smålapperier sker der intet med demokratiet i København.

En kæmpekommune med en halv million mennesker og en kommunalbestyrelse. Hver valgt politiker repræsenterer 9.200 vælgere. Det er der ikke meget demokrati i. Det havde været på sin plads, hvis den nye struktur havde indeholdt et forslag om at sidestille København med resten af landet ved at foreslå Køben-

havn opdelt i kommuner.

Det lokale demokrati bliver totalt overset i strukturforslaget. Lokalt demokrati er ikke bare skolebestyrelser, ældebestyrelser og lign. Lokalt demokrati er indflydelse på egne livsbetingelser i lokalsamfundet.

Københavns status som landets hovedstad overser strukturforslaget totalt.

Der er synd, at regeringens aversion mod København skal have indflydelse på hele landets videre udvikling. En stærk hovedstad er det lokomotiv, der skal bære hele landet frem set både globalt og lokalt.

En hovedstad, der bliver tilsidesat af sit eget land, kan ikke hjælpe landets udvikling fremad.

København har i de senere år udviklet sig til et attraktivt område for international og national udvikling. København står stærkt i international sammenhæng.

Det er til stor gavn for hele landet.

Det er skade, at strukturforslaget totalt lukker øjnene for Københavns rolle i dagens Danmark.”

Enhedslisten ønskede følgende protokolbemærkning medsendt høringsvaret:

” Strukturreformen bidrager ikke til at skabe bedre sammenhænge, og mere demokrati og velfærd i samfundet.

Regeringens og Dansk Folkepartis forlig om strukturreformen vil yderligere forstærke privatisering, selvejende institutioner, fælleskommunale selskaber og taxameterbudgettering.

Regeringens erklærede hovedformål med strukturreformen er, at skabe større enheder, så der bliver større "markeder", hvor private firmaer kan udføre velfærdsopgaver. Altså øget privatisering og udlicitering, og mindre indflydelse for det enkelte menneske.

Når der ikke er overensstemmelse mellem brugere af institutionerne/virksomhederne og befolkningen, agerer institutionerne som var de private virksomheder, hvad enten de kan score profit eller ej.

Enhedslisten finder det centralt at velfærdsinstitutioner skal bevares i offentligt regi, styret af politikere, som er lydhøre overfor vælgerne og brugerne.

Hvis strukturforliget bliver realiseret, vil en meget stor del af de kommunalt og amtsligt ansatte blive flyttet.

Enhedslisten finder det centralt, at Løn- og ansættelsesvilkår ikke må forringes, jobbet skal ligge indenfor en rimelig afstand fra tidligere arbejdsplads/bopæl, og der er brug for den enkeltes kvalifikationer i det nye job.

Et menneske, der har brug for/bruger offentlig service, skal have klare minimumsrettigheder. I forhold til kvaliteten af, og afstanden til den lokale daginstitution, skole, plejehjem og sygehus.

Der er nogle områder hvor der er for et stort befolkningsunderlag og specialiserede institutioner (specialundervisning, genoptræning, bo- og beskæftigelsestilbud til handicappede samt sindslidende). Disse tilbud skal placeres på regionalt niveau eller - såfremt et større befolknings grundlag er nødvendigt af hensyn til fagligheden - i et samarbejde mellem regionerne.

Enhedslisten finder det vigtigt, at Specialiserede institutioner skal sortere under politisk valgte regioner eller i samarbejde mellem disse.

Hele strukturreformen tænkes gennemført uden inddragelse af borgerne. Strukturreform var slet ikke på tale under sidste folketingsvalgkamp og kun et mindre antal kommuner har afholdt lokale folkeafstemninger om hvorvidt de skal sammenslutes eller med hvem. Det vil sige at man laver en voldsom stor ændring af samfundets geografiske inddeling, en ændring af opgavefordelingen og en markedsføring af velfærdssystemet hen over hovedet på befolkningen kort tid før der skal være folketingsvalg.

Enhedslisten mener, at demokrati er centralt i det danske samfund – også når det gælder indretningen af lokale og regionale niveauer. Enhedslisten mener, at der er behov for tre niveauer, et lokalt niveau, et regionalt niveau og det landsdækkende. Enhedslisten lægger vægt på at alle tre niveauer er direkte demokratisk valgte, og har skatteudskrivningsret. Enhedslisten finder det centralt, at evt. kommune og amtssammenlægninger følges op af en demokratisk decentralisering inden for dels evt. nye større kommuner, dels indenfor eksisterende kommuner, f.eks. København. I København bør der således indføres folkevalgte bydelsudvalg, der er talerør for bydelene.

Enhedslisten mener principielt at alle ungdomsuddannelser bør samles på det regionale niveau, hvor alle ungdomsuddannelser kan arbejde sammen, under demokratisk kontrol.

For København betyder strukturreformen bl.a. stor usikkerhed om sundhedsvæsenet og den kollektive trafik.

Strukturreformen betyder, at hovedstadens sundhedsvæsen vil mangle næsten en halv milliard kr. Disse penge kan kun hentes med serviceforringelser og lukning af institutioner, sengeafsnit m.m. i hovedstadsområdet.

Sundhedsvæsenet kommer ikke under direkte demokratisk kontrol, idet det reelt bliver regeringen der kommer til at styre sundhedsvæsenet gennem finansiering. Strukturreformen betyder en totalt uigennemskuelig organisering af den kollektive trafik på Sjælland.

Det nye sjællandske trafikelskab får en uigennemsigtig finansiering, hvor det er usikkert, om København overhovedet kan opretholde den nuværende busbetjening i kommunen, inden for den samme økonomiske ramme.

Det sjællandske trafikelskab vil risikere at blive domineret af forskellige kommuners lokale interesser, uden at have det nødvendige fokus på hovedstadsrådets samlede trafikale behov.”

Det sjællandske trafikelskab burde omfatte hele den kollektive trafik, altså busser, S-toge og metro.

Enhedslisten finder det dybt bekymrende at de opgaver, der bedst løses på et regionalt niveau pga. fysiske strukturer eller for at sikre tilstrækkelig specialviden, nu flyttes væk fra det regionale niveau. Det gælder dels på en række specialområder på det sociale område, men også på miljøområdet, hvor f.eks. forvaltningen af vandressourcen bliver kommunal - et niveau der ikke svarer til en fornødt beskyttelse. Også på planområdet trækkes meget væsentlige ressourcer ud, så den regionale planlægning ikke kan forventes at beskytte ressourcerne tilstrækkeligt. Erhvervslivet får med strukturreformen en hidtil uset indflydelse på den

regionale planlægning via vækstfora modellen, og det er et stort demokratisk tab.

Strukturreformen betyder afdemokratisering, markedsgørelse og velfærdsnedskæringer.”

Der blev fastsat en frist til fredag den 7. januar 2004, kl. 9.00 for aflevering af bemærkninger, som ønskes medsendt høringssvaret. Det blev samtidig tilkendegivet, at man i denne sag vil acceptere længere protokolbemærkninger, end det normalt er tilfældet, uden at det dog kan danne præcedens.

Mødet sluttede kl. 18.45

Lars Engberg

/Flemming D. Hansen

Københavns Kommune
Økonomiforvaltningen
Borgerrepræsentationens Sekretariat
Rådhuset 1599 København V.
tlf. 33 66 21 21 fax: 33 66 70 00
E-mailadresse: brsek@of.kk.dk
Internetadresse: www.copenhagencity.dk

NOTAT

Til: Miljøministeriet

Dato: 14. december 2004 J.nr.: 0.00.013.ps- 1/04

Københavns Kommunes bemærkninger til lovforslagene i forbindelse med kommunalreformen på Miljøministeriets område

Planområdet

På planområdet hilser Københavns Kommune velkomment, at der med udkast til planloven tages hensyn til hovedstadens særlige forhold. Den fysiske planlægning koncentrerer sig i fremtiden hos kommunerne og staten, mens regionerne skal varetage en strategisk udviklingsplanlægning uden bindende arealudlæg og lign.

Det er en fordel, at hensyntagen til kollektiv trafikbetjening, principperne i fingerbystrukturen, samt stationsnærhed er indskrevet direkte i lovforslaget, som nogle væsentlige principper for planlægningen i Hovedstadsregionen. Derved sikres københavnernes adgang til grønne områder i kilerne, og stationsnærhedsprincippet skaber mulighed for at begrænse behovet for individuel transport. Disse principper gælder for den kommende hovedstadsregion og kommunerne; Greve, Køge, Gundsø, Roskilde og Solrød i Region Sjælland. Københavns Kommune mener, at alle kommunerne i den nuværende hovedstadsstruktur bør være omfattet.

Miljøområdet

På miljøområdet støtter Københavns Kommune kommunalreformens målsætning om at samle de borgerrettede opgaver i kommunerne og opnå effektiv administration på området. Københavns Kommune finder dog, at intentionerne på nogle områder fraviges i lovforslagene på miljøområdet.

Københavns Kommune finder det specielt beklageligt, at intentionerne om borgernær beslutningskompetence og éntydig indgang til myndigheden er fraveget på især jord- og virksomhedsområdet – endog i højere grad, end der blev lagt op til i de oprindelige reformudspil. Denne tendens forringer tillige mulighederne for en samlet politisk prioritering og ressourceeffektiv indsats i kommunen.

Jordforureningsloven

København har været præget af omfattende bygge- og anlægsaktiviteter i det seneste tiår. Det er samtidig velkendt, at byen historisk er præget af mange forurenede arealer og generel forurening af overfladejorden. Københavns Kommune har lagt mange ressourcer i opbygningen af en hurtigt og effektiv sagsbehandling vedr. jordhåndteringen i disse sager.

Jordforureningsloven udmønter på nogle områder kompetencer til regionen, som efter Københavns Kommunes opfattelse ikke er i overensstemmelse med de politiske aftaler om kommunalreformen. Formelt har kommunen kompetence til at give tilladelse til nybyggeri og krav om sikring mod jordforurening. Men regionen tildeles en høringsret, hvorefter kommunen skal rette sig. Ydermere lægger lovforslaget op til, at den, der støder på jordforurening, skal henvende sig til regionen først, selv om kommunen formelt skal stille kravene i.f.m. forureningen. Dette er uacceptabelt. Udover dobbeltarbejde og unødigt bureaukrati i region og kommune får borgere og bygherrer m.v. en dobbelt indgang til miljømyndigheden. Dertil kommer en forsinket sagsbehandling i kraft af høringsprocessen, som vil forsinke og evt. helt standse igangværende bygge- og anlægsprojekter. Resultatet bliver alt andet lige dyrere byggeprojekter og dermed hæmmende for byudviklingen i København.

Generelt finder Københavns Kommune det uheldigt, at den offentlige kortlægning og oprydningssindsats lægges i regionen, da Københavns Kommune således mister muligheden for selv at prioritere indsatsen. Det er specielt uheldigt, da kortlægningen er en forudsætning for kommunens krav til de frivillige oprydninger i.f.m. nybyggeri i bl.a. byudviklingsområderne.

Overvågning af det ydre miljø

Generelt betyder strukturreformen, som den udmøntes i forslagene til miljøbeskyttelsesloven og miljømålsloven, at indsatsen for vandmiljøet flyttes længere væk fra borgeren og kommunen. Indgangen for borgere, virksomheder og interessenter bliver desuden flertydigt fordelt på statslige institutioner og kommunen. Derudover får regionen i visse sammenhænge en koordinationsrolle.

Ansvar for overvågning, planlægning og dele af tilsynet overgår til staten. Københavns Kommunes hidtidige muligheder for at prioritere indsats og investeringer reduceres med reformen til en høringsret i.f.m. den statslige planlægning. Københavns Kommune finder det generelt uhensigtsmæssigt, at prioriteringen af overvågningen går kommunen af hænde, da kommunen skal bruge data herfra til myndighedsbehandling vedr. spildevandstilladelser, udarbejdelse af spildevandsplaner og de handleplaner, som skal realisere målene i de statslige vandplaner.

Virksomhedsområdet

Københavns Kommune finder det uheldigt, at tilsyn og godkendelse af kommunale spildevandsudledninger og større kommunale affaldsbehandlingsanlæg fremover ikke vil ligge hos samme myndighed. Det medfører dobbeltarbejde i stat og kommune og ringere service for disse virksomheder, der skal forholde sig til to miljømyndigheder.

Københavns Kommune har hidtil i kraft af sin status praktiseret den énstrengede forvaltning af virksomhedsområdet, som kommunalreformen har som erklæret

målsætning. Københavns Kommune beklager derfor, at tilsyn- og godkendelseskompetence i.f.t. en række virksomheder flyttes fra kommunen til staten. Forvaltningen beklager specielt, at det oprindelige udspil på ca. 50 komplicerede virksomheder, der på landsplan skulle overføres til staten, er endt på et langt større tal (ca. 235). Det medfører, at tilsyn og godkendelse vedr. endnu flere virksomheder flyttes fra Københavns Kommune til staten.

Det indebærer tab af særkompetencer i kommunens miljøforvaltning, hvilket også svækker indsatsen over for Københavns resterende virksomheder.

Lov om Ændring af lov om planlægning

Den fysiske planlægning koncentrerer sig i fremtiden hos kommunerne og staten, mens regionerne skal varetage en strategisk udviklingsplanlægning uden bindende arealudlæg og lign.

Ad § 1, 3 og 4 Landsplanlægning

Landsplanredegørelsen retter sig i fremtiden mod den regionale og kommunale planlægning, hvor den hidtil har været en redegørelse over for Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg. Det er et fremskridt for en sammenhængende planlægning. For første gang forankres den statslige udmelding af planinteresser (nu til kommuneplanerne) i loven. Dette er en klar forbedring og bør bane vej for, at denne udmelding i højere grad end tidligere bliver genstand for en bredere interesse og debat.

Loven foreskriver ikke, at landsplanredegørelsen skal udarbejdes efter en forudgående høring (som det ofte har været tilfældet). Københavns Kommune skal foreslå, at dette indskrives i loven, så redegørelsen udarbejdes på demokratisk vis og på baggrund af kendskab til ideer hos kommuner, regioner m.fl.

Loven og bemærkningerne dertil er ikke særligt præcise i deres krav til en stillingtagen til internationale forhold af betydning for planlægningen. Københavns Kommune skal foreslå, at Øresundsregionen (og andre sammenhænge på tværs af grænserne) får større vægt, f.eks. ved en direkte nævnelse heraf som et forhold omfattet af den ændrede lovs § 2, stk. 3.

Miljøministeren har en række beføjelser til at gennemføre eller pålægge andre at udføre konkret planlægning. I bemærkningerne til lovforslaget sandsynliggøres det, at disse muligheder i fremtiden vil blive benyttet hyppigere. Dertil kommer med lovændringen nye muligheder for at overtage kommunernes kompetencer til at gennemføre planlægning for enkeltanlæg (Vurdering af virkningerne på miljøet). Københavns Kommune skal opfordre til, at det i såvel lovtæst som bemærkninger gøres klarere, hvilke typer af planlægning eller anlæg Miljøministeren vil overtage planlægningen for.

Ad § 1, 10 og 11 Hovedstadsområdet

Der er en række særregler for Hovedstadsområdet, hvor Miljøministeren får udvidede reguleringsmuligheder sammenlignet med resten af landet. Hovedstadsområdet defineres ikke som Region Hovedstaden, men omfatter også Greve, Gundsø, Køge, Roskilde og Solrød kommuner. Bl.a. sker der en centralisering af detailhandelsplanlægningen, hvor ministeren bl.a. skal udstikke retningslinier

for beliggenhed af centrale byområder i Hovedstadsområdet. Dette er ikke tilfældet i landets øvrige byområder.

Staten opdeler Hovedstadsområdet i fire delområder (indre storbybyområde, ydre storbyområde, grønne kiler og øvrige områder) og fastlægger dermed varige, lovfæstede rammer for kommuneplanlægningen (og for de regionale udviklingsplaner). Disse rammer vil dog ikke omfatte de sydvestlige dele af det nuværende HUR-område, der ligger udenfor ministeriets definition af hovedstadsområdet. Udviklingen i dette område vil derfor ikke nødvendigvis videreføre den nuværende struktur baseret på Fingerplanen. Det er væsentligt at undgå, at dette medfører en skævvridning af boligudbygning mv. mellem områder omfattet af den lovbundne inddeling og områder udenfor denne.

Københavns Kommune skal derfor opfordre til, at Miljøministeren værner om hovedstadsområdets hovedstruktur i dens fulde udstrækning, enten ved at udvide planlovens fremtidige definition af Hovedstadsområdet med de relevante kommuner fra HUR-området eller ved at se en udvikling baseret på fingerbyens kvaliteter som en overordnet interesse, som disse kommuner skal iagttage i deres planlægning.

Ad § 1, 12 og 13 Regionale udviklingsplaner mv.

Udviklingen i Hovedstadsområdet skal ske på baggrund af to regionale udviklingsplaner (Hovedstaden og Sjælland). Af hensyn til den betydning, som samspillet i Øresundsregionen har haft og bør få fremover, skal Københavns Kommune foreslå, at planmæssige etc. sammenhænge ud over den enkelte regions og ud over landets grænser indskrives som et parameter for de regionale udviklingsplaner i den nye § 10a i planloven.

De regionale udviklingsplaner indeholder udpegninger uden retsvirkninger. Men samtidig tillægges regionerne beføjelser til at gøre indsigelse mod kommuneplaner, der strider mod de regionale udviklingsplaners beskrivelse. Denne indsigelsesret vurderes at hvile på et uklart grundlag. Det fysiske indhold af udviklingsplanerne bør præciseres og reduceres, så kræfterne koncentrerer om det strategiske indhold og det sikres, så den fysiske planlægning med virkning for borgerne reelt samles i kommuneplanerne.

Københavns Kommune skal opfordre til, at den juridiske status for de regionale udviklingsplaner beskrives bedre, bl.a. for at hjemmelsgrundlaget for og omfanget af regionernes indsigelsesret over for anden planlægning kan blive tydeligere. Udviklingsplanernes emner kan være meget varierende, men det bør stå klart at forhold, som kommuner allerede har behandlet i kommuneplaner, betragtes som gældende, når regionen evt. ønsker at optage dem i udviklingsplanen.

Der er ingen fast planperiode for udviklingsplaner, så de 12-årige kommuneplaner kan evt. regulere forhold, der tidsmæssigt må vurderes at ligge udenfor en udviklingsplans gyldighed. Dette kan give anledning til tvivl for så vidt angår, om en kommuneplan så strider mod den regionale udviklingsplan. Det foreslås derfor, at de regionale udviklingsplaner får en fast planperiode. Ligeledes foreslås det, at der stilles krav om en forudgående offentlighed om de regionale udviklingsplaner.

Ad § 1, 14 og 15 Kommuneplaner

Kommuneplankataloget er udbygget med de planemner, der tidligere indgik i regionplanerne bortset fra de beføjelser, der er overgået til Miljøministeren (detailhandel mv.). I kataloget er valgt formuleringen "skal" vedr. indholdet af retningslinier for alle emnerne. Det foreslås at denne formulering ændres, da ikke alle emner af geografiske årsager er relevante for alle landets kommuner (f.eks. særligt værdifulde landbrugsområder, kystnærhedszonen).

Lovændringen fjerner muligheden for, at en kommuneplan kan genvedtages uden ændringer. Det begrundes med, at denne mulighed sjældent vil blive brugt. Dette er et vurderingsspørgsmål og taler ikke i sig selv for at umuliggøre genvedtagelse. Det foreslås, at denne mulighed bibeholdes.

Kravene til redegørelsens indhold er meget omfattende og detaljerede. Det kan medføre, at den udskilles som selvstændigt dokument, hvilket ikke er et gode for borgerne og andre brugere. Kravene til dens indhold bør genovervejes under hensyn til "brugervenligheden".

Kommunerne får med lovændringen en gensidig indsigelsesret over for kommuneplaner, og den udvides i Hovedstadsområdet til ikke kun at gælde for nabokommuner, men alle kommuner i området. Indsigelser kan afgives, hvis en kommune finder, at en anden kommunes planlægning har "væsentlig betydning for kommunens udvikling". Denne formulering er meget bred og kan åbne for en stor mængde af indsigelser. Eksempelvis kan udlæg af attraktive områder til bebyggelse i en kommune siges at have betydning for udbygningsmulighederne på mindre attraktive lokaliteter i en anden kommune. Københavns Kommune skal opfordre til, at grundlaget for indsigelser mellem kommuner indbyrdes præciseres. Det er i loven sikret, at staten og regionerne påser kommuneplaners inddragelse af overordnede hensyn, så en kommune bør alene kunne gøre indsigelse, hvor andre kommuners planer helt åbenlyst giver væsentlige negative konsekvenser for forhold i den pågældende kommune.

I tilfælde af uenighed mellem kommuner om indsigelser som overfor nævnt afgøres sagen ifølge lovforslaget af regionsrådet, der dermed kan træffe en endelig afgørelse om indholdet af en kommuneplan. Dette gælder også for forhold og emner, som ikke kan indgå eller indgår i regionsrådets egen planlægning. Det må betvivles, om regionerne besidder den nødvendige faglige kompetence mv. til at afgøre disse spørgsmål. Og denne suveræne kompetence til at afgøre sager, der implicerer flere af regionens kommuner, kan meget let føre til, at afgørelser skader regionens samarbejde med kommunerne. I stedet foreslås det, at alle sager af denne art (og ikke kun sager hvor kommunerne ligger i forskellige regioner) indbringes for Miljøministeren, så kun myndigheder med et direkte ansvar for den fysiske planlægning involveres.

På samme måde er regionernes opgave med at "koordinere" kommunernes bidrag til debat om landsplanredegørelse og landsplandirektiver udefineret og problematisk. Det er uklart, om en sådan koordinering indebærer en sortering i kommunernes synspunkter, så disse ikke fuldt ud indgår i landsplanarbejdet. Der foreslås i stedet at være en direkte dialog mellem kommunerne og ministeriet for at undgå uklarhed om ansvaret for planlægningen og om kommunernes synspunkter og interesser.

Ad § 1, 16 - 20 Lokalplaner

Loven foreskriver, at lokalplaner ikke må stride imod de regionale udviklingsplaner. Dette må være overflødig at fastslå, når det er sikret, at kommuneplanernes rammer for lokalplanlægningen er i overensstemmelse med de regionale udviklingsplaner. Dersom en lokalplan indenfor disse rammer skulle stride imod den regionale udviklingsplan tyder det på, at denne er meget detaljeret og ikke fokuseret på regionens overordnede og strategiske udvikling. Københavns Kommune foreslår, at denne bestemmelse udgår. Det kan ikke udelukkes, at bestemmelserne vil øge omfanget af den kreds af kommuner, som ønsker at blive hørt, ligesom det kan medføre, at Københavns Kommune bliver hørt i forbindelse med flere lokalplanforslag fra andre kommuner, end tilfældet er i dag.

Endvidere får nabokommuner – i Hovedstadsområdet – mulighed for at gøre indsigelse (veto) mod lokalplanforslag, som har væsentlig betydning for kommunens udvikling. Kan der ikke opnås enighed kommunerne imellem, indbringes sagen for Regionsrådet eller for miljøministeren, hvis kommunerne ikke ligger i samme region.

For Københavns Kommune medfører lovforslaget som nævnt ikke nævneværdige ændringer. Det er vanskeligt at afgøre konsekvenserne af den nye vetomulighed, som kommunerne i Hovedstadsområdet får over for lokalplanforslag. Lovforslaget indeholder ikke øgede høringsforpligtelser i forbindelse med lokalplanforslag.

Ifølge den gældende lovgivnings § 27, stk. 2 kan vedtagelsen af lokalplaner gøres betinget af gennemførelsen af de nødvendige ændringer i kommune- og regionplaner, men denne bestemmelse foreslås fjernet. Københavns Kommune skal foreslå at den opretholdes, da der kan være situationer, hvor en lokalplan er færdigbehandlet, mens der udestår forhold i et kommuneplantillæg, der ikke har betydning for lokalplanen. I så fald bør denne kunne vedtages, og denne mulighed vurderes ikke at have nogen negative konsekvenser.

Ad § 1, 46 og 47 Klageadgang

I forhold til klageadgang er der kun delvis fulgt op på, at en væsentlig større del af planlægningen må formodes at blive gennemført af Miljøministeren, f.eks. for placering af "upopulære" anlæg og funktioner, med hensyn til fastlæggelse af retningslinier for detailhandel mm. Som regionplanlægning kan disse forhold i dag påklages for så vidt angår retlige spørgsmål, men det kan de ikke i samme udstrækning, når de overgår til Miljøministeren. Således kan ministerens retningslinier for detailhandel § 5e, ministerens opdeling af Hovedstadsområdet § 5j og ministerens planlægning efter § 3 ikke påklages. Københavns Kommune skal foreslå, at planlægning som borgerne m.fl. hidtil har kunnet påklage til Naturklagenævnet ang. retlige spørgsmål fortsat skal kunne det.

Forslag til ændring af lov om miljøbeskyttelse (miljøbeskyttelsesloven)

Ændringer i Lov om Miljøbeskyttelse berører Københavns Kommunes administration af virksomheder og det eksterne miljø (overfladevand, grundvand og luftkvalitet).

Den hidtidige amtslige forpligtelse til at overvåge miljøtilstanden i omgivelserne (det eksterne miljø) i lovens § 66 overgår fra Københavns Kommune (som

en amtskommunal opgave) til staten. Opgaven, som flyttes, omfatter dels det generelle regionale tilsyn af vandløb, søer og kystnære områder, og dels det nationale overvågningsprogram NOVANA, som p.t. med års mellemrum revideres efter forhandlinger mellem stat og Københavns Kommune. NOVANA overvågningen omfatter punktkildeudledninger (fra renseanlæg og regnvandsudledninger), vandløb, søer og de marine kystnære områder, grundvand samt luftovervågning.

Tilsynet med alle kommunale spildevandsudledninger til recipient overgår fra Københavns Kommune (som en amtskommunal opgave) til staten. Lovforslaget angiver ikke omfanget af statens kommende tilsynsforpligtigelser på området, men omfatter som minimum udledninger fra (de store) renseanlæg Lynetten og Damhusåen i Københavns Kommune. I hvilket omfang lovforslaget indebærer et statsligt tilsyn på øvrige kommunale spildevandsudledninger som udløb fra separat og fælles kloakerede områder, fremgår ikke af lovteksten.

Lovforslaget indebærer, at alle tilladelser til direkte udledninger overgår fra primært at være en amtskommunal opgave til en kommunal opgave. Staten overtager dog kompetencen til at meddele tilladelse til direkte udledninger fra de særligt komplicerede virksomheder (listevirksomheder), hvor staten også bliver godkendelsesmyndighed (jf. nedenfor).

Generelle bemærkninger m.h.t. det eksterne miljø

Lovændringerne i Miljøbeskyttelsesloven flytter den generelle forpligtigelse til at overvåge tilstanden i omgivelserne fra Københavns Kommune til staten.

Når både den statslige NOVANA overvågning og den regionale overvågning er overgået til staten, kan Københavns Kommune ikke nødvendigvis regne med, at staten vil have de samme prioriteringer for overvågning af grundvandsområdet, på vandløb, søer og de kystnære marine områder samt for luftkvaliteten som kommunen selv. Informationerne fra overvågningen er væsentlige for, at Københavns Kommune kan løse de opgaver, som kommunen også vil have fremover:

- Myndighedsbehandling af tilladelser til udledning af spildevand fra kommunale spildevandsanlæg og fra virksomheder (på nær listevirksomheder)
- Udarbejdelse af spildevandsplaner
- Udarbejdelse af de kommunale handleplaner, som kommunen skal udarbejde for at realisere de kommende miljømål for vandforekomsterne efter Lov om Miljømål.

Det bør sikres, at Københavns Kommune også fremover har den nødvendige viden til rådighed. Det kan ske ved, at der enten gives kommunen mulighed for, at overvågningsprogrammerne forhandles mellem stat og kommune eller ved, at Københavns Kommune selv får de nødvendige resurser stillet til rådighed til at kunne gennemføre de undersøgelser og den overvågning, der er nødvendige for at løse pålagte opgaver og kommunens egne prioriterede opgaver.

Lovforslaget indebærer endvidere, at tilsynet ikke altid vil følge godkendelsesmyndigheden. Hvor godkendelsesmyndigheden for både de kommunale og private spildevandsudledninger og de fleste udledninger fra virksomheder skal ligge hos kommunen, vil tilsynsmyndigheden være delt, så staten har tilsynet med

kommunale spildevandsudledninger, mens kommunen har tilsynet med de private udledninger og udledningerne fra de fleste virksomheder. Princippet bør være, at godkendelse og tilsyn ligger hos samme myndighed.

Tilladelse til direkte udledning til recipient flyttes fra de større (amtslige) enheder til de kommunale enheder, de kommende godkendelsesmyndigheder. På nær direkte udledninger fra nogle få større virksomheder (listevirksomheder), som overgår til staten, får det ingen større praktisk betydning for Københavns Kommune, idet kompetencen overgår fra at være et amtsligt ansvarsområde for Københavns Kommune til at være et kommunalt ansvarsområde. Men da forureningen føres med vandløbene, som typisk overskrider mange kommunale grænser, eller samles i større kystområder, vil opsplitningen af godkendelsesmyndigheden på mange enheder kræve en stor grad af enighed i administrationen af tilladelser mellem mange kommuner, hvilket i sig selv kan blive en politisk vanskelig og ressourcekrævende sag.

Generelle bemærkninger til virksomhedsområdet

Tilsyn med alle kommunale spildevandsudledninger og affaldsbehandlingsanlæg flyttes fra amt til stat, og dermed også fra Københavns Kommune til staten. Det samme gælder miljøgodkendelse og tilsyn med et antal virksomheder med særligt forureningspotentiale.

Københavns Kommune har i forbindelse med Myndighedsudvalgets arbejde anbefalet, at kun de 50 virksomheder, som blev meldt ud i.f.m. det første reformudspil, overføres til staten - og ikke som nu de ca. 235 virksomheder. Det fremlagte forslag vil efter kommunens opfattelse betyde en forringelse for renselanlæg og affaldsbehandlingsanlæg, som fremover vil få to miljømyndigheder. Desuden vil det faglige miljø, som siden 1990 er blevet opbygget i kommunen, blive forringet, fordi de mest komplekse virksomheder overføres til staten.

Endelig vurderer Københavns Kommune, at der på baggrund af det fremlagte forslag til fordeling af virksomheder mellem kommunerne og staten vil ske en centralisering fra kommuner og amter til staten. Dette er i modstrid med regeringens ønske om at skabe en helhedsforvaltning, der samler hovedparten af opgaverne i kommunerne, således at der skabes en entydig indgang til det offentlige.

Ad § 66, stk. 5:

Københavns Kommune finder det uhensigtsmæssigt, at tilsyn og godkendelse ikke ligger hos sammen myndighed.

Ad. § 82, stk. 2:

Københavns Kommune finder den nuværende call-in-beføjelse tilstrækkelig, og finder ikke det er nødvendigt at udvide muligheden for at få staten som godkendelses- og tilsynsmyndighed.

Lov om naturbeskyttelse

Loven overfører amternes hidtidige kompetence vedrørende forvaltning af beskyttelseslinier ved søer, skove, kirker mv. til kommunerne, men beskyttelsesli-

nien ved strandene til staten. Det forekommer uhensigtsmæssigt at udskille strandbeskyttelseslinien fra lovens øvrige beskyttelseslinier. Det findes ikke begrundet, at den i højere grad end de øvrige generelle beskyttelseshensyn varetager interesser af national karakter. For borgerne betyder det, at der skal indgives ansøgning til to myndigheder i en lang række sager, idet kommunen jo er bygge- og landzonemyndighed mv. Praksis for administrationen af strandbeskyttelseslinien er meget klar og foreslås ikke ændret, så der er ikke hensyn der taler for, at den i modstrid med reformens intentioner om forenkling skal administreres adskilt fra de øvrige beskyttelseslinier.

Ad § 49, stk. 3

Staten afholder fremover $\frac{3}{4}$ af erstatning og godtgørelser ved fredning, mens kommunen afholder $\frac{1}{4}$. Det er med dette uklart om dette forhold også gælder ved generelle beskyttelse af fortidsminder, natur og kulturhistoriske fredninger af offentlig ejendom.

Som eksempel kan nævnes de økonomiske konsekvenser ved, at Amager Strandpark bliver pålagt at stoppe sit arbejde og undersøge et vikingegravskib, samt omlægge sit anlægsprojekt af hensyn til en stenalderboplads.

Ad § 49, stk. 5

Staten kan ved fredningerne af national betydning, eller fredninger, hvor de økonomiske konsekvenser er mere end 2. mio. kr. øge erstatningen til at udgøre 9/10 dele.

Det er imidlertid uklart, om der som konsekvens heraf, vil pågå en registrering af, hvad der har national betydning. Det kunne være meget væsentligt for især voldanlæg i København

Ad § 73, stk. 6

I dette afsnit skærpes kommunens tilsynspligt, således at der ved kendskab til ulovlige forhold også på arealer, som staten har tilsyn med skal indberettes ulovlige forhold. Samtidigt pålægges staten, at indberette ulovlige forhold på de arealer kommunen fører tilsyn med.

Sammen med tilsynspligten påhviler det de respektive myndigheder at give påbud og ved manglende udførelse af de påbudte arbejder skal/kan der udføres tvangsforanstaltninger.

Såfremt denne ændring betyder krav til et skærpet tilsyn kan det medføre væsentligt større administrative omkostninger til tilsyn, gennemførelse af påbud og i sidste instans også, at kommunen vil få flere udgifter til tvangsforanstaltninger, udgifter det ofte er meget svære at geninddrive.

I forbindelse med denne ændring overflyttes naturovervågning til staten. Det er uklart hvordan denne opgave vil blive finansieret og gennemført.

Forslag til ændring af lov om forurennet jord (jordforureningsloven)

Generelle bemærkninger til lov om forurennet jord

Beføjelserne i jordforureningsloven er blevet delt mellem kommune og region som følge af tillægsaftalen mellem forligspartierne. Det indebærer, at beføjelserne til oprensning og kortlægning af forurenede grunde er henlagt til regionen, medens resten ligger hos kommunen.

Delingen indebærer en forringelse af mulighederne for en samlet, ressourceeffektiv styring af området. Specielt kan det undre, at en borgerrettet beføjelse som kortlægning skal ligge hos regionen.

Lovforslaget bygger i flere tilfælde på en mistillid til, at kommunerne kan overtage de nye opgaver på jordforureningsområdet, hvilket hverken harmonerer med reformens intentioner eller med kompetencefordelingen på miljøområdet i øvrigt.

Hovedproblemstillingen angår § 8, § 8a og § 71, da disse beføjelser ikke synes at være en korrekt udmøntning af principperne og aftalerne bag reformen.

Beføjelsen efter § 8 til at meddele tilladelse til nybyggeri m.v. og stille krav om sikring mod jordforurening er formelt placeret hos kommunen, som den skal, dog er beføjelser i sager om særlige oprydninger af benzinstationer og beføjelser til at fastsætte lokale forskrifter henlagt til regionen, hvilket ikke er konsekvent.

§ 8a indfører imidlertid reelt en forskydning af § 8-kompetencen til regionen, idet kommunen har pligt til at høre regionen i alle sager og pligt til at rette sig efter regionens udtalelse i enhver henseende. Dette er uacceptabelt.

Tilsvarende foreskriver § 71 at den, der støder på jordforurening ved byggearbejder, skal henvende sig til regionen for derfra at få besked, om der skal stilles krav om sikring mod jordforurening. Det bør være kommunen, bygherren skal gå til, eftersom det er kommunen, der skal stille kravene efter § 8.

Den uheldige implementering af disse bestemmelser indebærer følgende ulemper:

- Der bliver to indgange til det offentlige system. Den enkelte sag skal til behandling hos to myndigheder, i mange tilfælde to gange hos hver. Der skal udføres regulært dobbeltarbejde, og der er nærliggende risiko for konflikter mellem de to myndigheder om, hvilken praksis der skal følges
- Borgerne, specielt bygherrerne, kommer til at opleve en markant dårligere service, da de i forhold til i dag må opleve en kostbar forlængelse af sagsbehandlingen i alle byggesager. Sagerne kan tilmed gå i stå hvis myndighederne ikke er enige.
- Københavns udvikling vil blive vanskeliggjort i en situation, hvor kommunen på alle måder forsøger at lette og smidiggøre byggeriets muligheder for at opnå de forskellige nødvendige tilladelser

Bemærkninger til enkelte bestemmelser

Ad § 8, stk. 6:

Det er ikke logisk, at denne ordning (oprensning af forurening på gamle benzinstationer) skal administreres af de nye regionsråd i betragtning af, at olietankbekendtgørelsen, byggesagsbehandling, påbudskompetencen henhører under kommunerne.

Ad § 8, stk. 9:

Når kompetencen i § 8, stk. 2 er overført til kommunerne, bør regionsrådet ikke kunne udstede regler om betingelser, der skal opfyldes før kommunerne kan give tilladelse i henhold til § 8, stk. 2.

Ad § 8, stk. 10:

De samme bemærkninger som under nr. 3 gør sig gældende her.

Ad § 8a

Reglen om en bindende høringspligt er for det første så vid, at den reelt flytter kommunens kompetence i henhold til § 8, stk. 2 til regionen. For det andet vil den gøre den administrative sagsgang besværlig, indførelse af et nyt administrativt led. Et forslag kunne være, at kommunerne alene skal orientere regionsrådet.

Ad § 21:

Regionsrådet bør også underrette kommunen i forhold til jordflytningsproblematikken og § 8, stk. 2.

Ad § 39, stk. 3:

I henhold til råstofloven er det kommunen der er godkendelses- og tilsynsmyndighed for indvinding. Kompetencen til jordforureningstilsynet bør følge denne deling. Også begrundelsen for deling på påbudskompetencen i forhold til øvrig virksomhed.

Ad § 52:

Beføjelserne til at meddele konkrete dispensationer m.v. til tilførsel af jord i råstofgrave bør ligge hos kommunen. Det overvejende hensyn er grundvandsbeskyttelse, hvor kompetencen i vandforsyningsloven konsekvent er lagt hos kommunen. Desuden er kommunen myndighed for jordflytninger og byggesager.

Ad § 58:

Denne kompetence bør følge påbudskompetencen og den er hos kommunerne.

Ad § 66:

I og med der ovenfor er argumenteret for, at det er kommunerne, der giver påbud og dispensationer i forbindelse med forurening og jordtilførsel i råstofgrave, så bør det også være kommunen, der fører tilsyn hermed.

Ad. nr. 2 § 71:

Der bør i denne forbindelse være en hjemmel for kommunerne til at pålægge bygherrer at fremskaffe alle relevante oplysninger sammen med indsendelse af byggeansøgningen. Kommunerne bør endvidere have bemyndigelse til at stille krav til forundersøgelser i forbindelse med byggesager på grunde, hvor der er eller har været potentielt forurenede grunde (altså de grunde der endnu ikke er kortlagt), og at de kan stille krav til undersøgelser og oprydninger, når der er konstateret forureninger som forventes at kunne fjernes helt, og derfor ikke behøver at blive kortlagt.

Hvis loven skulle følge intentionerne i Regeringens udmøntningsaftale med Dansk Folkeparti, bør denne opgave ifølge Københavns Kommune også overføres til kommunerne, idet opgaven har nær sammenhæng med opgaven i § 8.

Ad nr. 41 § 82, stk. 2:

Det skal sikres, at kommuner også har en klagemulighed, d.v.s. at f.eks. nabokommunen ikke afskæres en klageadgang f.eks. hvor en oprensning i en nabokommune ikke anses at være tilstrækkelig for at beskytte egne drikkevandsinteresser.

Forslag til ændring af lov om miljømål m.v. for vandforekomster og internationale naturbeskyttelsesområder (miljømålsloven)

Kommunalreformen indebærer, at staten overtager de nuværende opgaver med overvågning af vandmiljøet fra amterne. Staten får derudover opgaven med udarbejdelse af vandplaner fra amterne, jf. miljømålsloven, mens kommunerne skal realisere de statslige planer ved udarbejdelse af kommunale handleplaner. Regionsrådet får høringsret i forhold til de statslige vandplaner og skal koordinere kommunernes indspil til den statslige planlægning. Endvidere skal regionerne koordinere de kommunale handleplaner og mægle i tilfælde, hvor der opstår uoverensstemmelser i kommunernes handleplaner. Kan der ikke opnås enighed sendes planerne til afgørelse i staten.

Generelle bemærkninger

Overflytning af arbejdet med udarbejdelse af vandplaner fra amterne til staten og udarbejdelse af handleplaner i kommunerne synes ikke at medfører en mere enkel og gennemskuelig forvaltning for borgerne. Det giver sig til udtryk i, at staten indhenter idéer fra borgere og organisationer i forbindelse med udarbejdelse af vandplaner, mens kommunerne inddrager borgerne i forbindelse med udarbejdelse af handleplaner.

Overvågningen af miljøtilstanden bliver placeret i staten. De indsamlede data danner baggrund for udarbejdelse af vandplaner. Det skal sikres, at disse data er let tilgængelige for både regioner og kommuner til brug for udarbejdelse af indsatsplaner.

Det er positivt, at den overordnede vandforvaltning sker på et overordnet niveau, for at sikre god miljømæssig forvaltning, da vandforurening har grænseoverskridende karakter.

Grænserne for de kommende regioner er ikke sammenfaldende med vandplanene. Det fremgår ikke af høringsmaterialet, hvordan regionernes koordinerende arbejde skal tage højde for dette forhold.

Regionernes mæglerrolle i forbindelse med at koordinere kommunernes indsatsplaner virker uhensigtsmæssig, idet de ikke har kompetence til at træffe afgørelser ved uoverensstemmelse. Det bør være en direkte forhandling/mægling mellem de parter, som har kompetencen på området.

Når ansvaret som vanddistriktsmyndighed overgår til staten, bliver Københavns Kommunes mulighed for at påvirke målsætningerne mindre ligesom prioriteringen af indsatsen i Københavns Kommunes vandområder i fremtiden vil udspringe af statens forslag til vandplaner.

De beskrevne retningslinier og målsætninger for vandområderne i regionplanerne, vil være gældende indtil 2009, hvor de afløses af miljømålslovens vandplaner. Det er af væsentlig betydning, at det nuværende ambitionsniveau, jf. regionplanerne, ikke forringes i forbindelse med udarbejdelse af vandplaner.

Forslag til ændring af lov om vandforsyning (vandforsyningsloven)

Tilladelser til vandindvinding m.v. er i dag fordelt mellem amt eller kommune. Dette forenkles med den nye struktur, så alle ansøgninger skal sendes til og behandles af kommunen. Da Københavns Kommune er både amt og kommune fungerer dette enstrengede system allerede her. Det vurderes, at dette er en fordel for både myndighed og virksomheder/borgere.

Også klagesystemet forenkles, så alle klager behandles af Miljøklagenævnet. Det kan måske give en hurtigere sagsgang i klagesager, hvilket vil være af betydning for såvel kommunen som virksomheder og borgere.

Københavns Energi har meget store indvindinger i en række amter uden for Københavns Kommune. Indvindingstilladelser af denne størrelsesorden har skullet behandles af amterne. Københavns Energi forudser, at det vil blive yderligere administrativt tungt og politisk vanskeligt at opnå de nødvendige vandindvindingstilladelser i kommunerne til brug for levering af drikkevand i hovedstadsområdet.

Koordinering af myndighedsopgaven omkring sikring af en tilstrækkelig samlet indvinding, meddelelse af indvindingstilladelser, behandling af indsatsplaner m.v. bliver mere omfattende, når myndigheden samles hos kommunerne. Københavns Energi frygter, at det vil betyde øget forbrug af økonomiske og personalemæssige ressourcer.

Samling af tilladelser til indvinding og bortledning hos kommunerne

Koordinering af myndighedsopgaven omkring sikring af en tilstrækkelig samlet indvinding, meddelelse af indvindingstilladelser, behandling af indsatsplaner m.v. bliver mere omfattende, når myndigheden lægges ud i de enkelte kommuner. Københavns Energi frygter, at det vil betyde øget forbrug af økonomiske og personalemæssige ressourcer.

Tilbagekaldelse af tilladelser til indvinding

Miljøministeren overtager amternes mulighed for at tilbagekalde gældende indvindingstilladelser. Det er f.eks. aktuelt, hvor myndighederne ønsker at private indvindere skal tilsluttes en almen vandforsyning. Dette forventes ikke at få nogen særlig betydning indenfor Københavns Kommune, da den almene vandforsyning er helt udbygget, sådan at samtlige forbrugere er tilsluttet levering fra Københavns Energi.

Gebyropkrævning

Gebyr jf. § 52c opkræves af kommunen og tilfalder kommunen og miljøministeren. I medfør af ændringerne i Miljømålsloven, skal basisanalyse, overvågning, vandplan m.m. nu udføres af Miljøministeren, hvorfor ministeren skal have andel i gebyrmidlerne.

Københavns Energi frygter, at overgangen af gebyropkrævningen fra amterne til kommunerne vil forringe gennemskueligheden i anvendelsen af gebyrmidlerne og føre til øgede udgifter, der skal finansieres gennem besparelser eller takstreguleringer.

Forslag til ændring af lov om beskyttelse af havmiljøet (havmiljøloven)

Kompetencen for udstedelse af klaptilladelser og tilsyn indenfor 12 sømil grænsen overgår fra amtet til kommunen.

Københavns Kommune og Bornholms Regionskommune har som de eneste kommuner også myndighedsrollen i den nuværende havmiljølov. Myndighedsrollens overgang til kommunerne får således ingen betydning for Københavns Kommune.

Ud over de små ændringer, som skiftet fra amt til kommune afstedkommer, er der en enkelt større ændring af betydning. Det er, at klage over en tilladelse til dumpning af materiale ikke længere har opsættende virkning.

I den nuværende lovgivning § 53 stk. 2 hedder det, at "En klage over en tilladelse til dumpning af optaget havbundsmateriale har opsættende virkning, medmindre klagemyndigheden bestemmer andet. Hvis der indgives klage, skal den myndighed, der har meddelt tilladelsen, straks underrette ansøgeren herom". I den nye lovgivning er kun den sidste sætning medtaget.

Konsekvensen heraf er, at ansøger kan dumpe materiale, indtil der foreligger en afgørelse fra Miljøklagenævnet. Dette er specielt uheldigt i forbindelse med dumpninger, da det er en irreversibel proces. Man vil senere kunne komme i den situation, at Miljøklagenævnet erklærer dumpningen for ulovlig, men ansøger har på handlingstidspunktet ikke gjort noget ulovligt.

Hvis man vil sikre miljøet mod uønsket forurening, bør klager over dumpninger af havbundsmateriale have opsættende virkning. Dumpninger af havbundsmateriale skyldes som regel oprensninger i havne, fordi officielle vanddybder skal overholdes eller bortgravning af materiale i forbindelse med større byggerier. Dybden i en havn bliver ikke kritisk i løbet af en fire eller otte ugers høringsperiode. Større byggerier indeholder i sig selv en langtidsplanlægning, der nemt kan tage højde for en høringsperiode.

Der synes således ikke, at være argumenter for at undlade at give klager over dumpninger, opsættende virkning. Københavns Kommune opfordrer derfor til, at der tilføjes bestemmelser om opsættende virkning i lovforslaget.

Forslag til ændring af lov om vandløb (vandløbsloven)

Lovforslaget indebærer, at den kompetence, som amterne hidtil har haft efter vandløbsloven herunder myndighedstilladelser og vedligehold af de amtslige vandløb samt opgaven med offentlig pumpelag, alle, overgår til kommunerne.

Ændringerne i loven får ingen praktisk betydning for Københavns Kommune. Alle Københavns Kommunes vandområder er i forvejen kommunale vandløb i lovens forstand, og kommunen har derfor i forvejen administreret tilladelser og gennemført tilsyn og vedligeholdelse. Opgaver vedrørende offentlige pumpelag har Københavns Kommune også hidtil varetaget som amtslig myndighed.

Københavns Kommune har på den baggrund ingen bemærkninger til lovforslaget.

Forslag til lov om ændring af lov om råstoffer (råstofloven)

Københavns Kommune har ingen bemærkninger til lovforslaget.

Forslag til lov om ændring af lov om miljø og genteknologi (genloven)

Københavns Kommune har ingen bemærkninger til lovforslaget.

Landbrugsraadet
Axeltorv 3
1609 København V

Dansk Landbrug
Vesterbrogade 4A
1620 København V

Miljøministeriet
Højbro Plads 4
1200 København K

Axelborg, den 7. januar 2005

Bidrag til høring af en række lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Miljøministeriets område

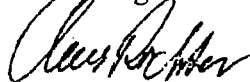
Organisationerne takker for at have haft mulighed for at komme med bidrag til denne høring. Høringssvarene omfatter både hensynet til primær sektoren og til sektorens virksomheder, såvel store som mindre. Organisationerne bakker helt op om den fornuftige model, at der videre frem fortsat arbejdes med en model med kun to niveauer i den offentlige forvaltning og finder det vigtigt, at man fokuserer løsningerne mod denne model.

Organisationerne noterer sig, at hovedparten af indholdet i de udsendte lovforslag har strukturreformen som udgangspunkt, men noterer sig endvidere, at der i det udsendte materiale også optræder elementer, som ikke har strukturreformen som årsag. Disse elementer bliver kommenteret under høringssvarene til de enkelte lovforslag. Da ophænget for disse forslag ikke alene er forliget om strukturaftalen, finder organisationen at disse elementer på sædvanlig vis bør diskuteres med de berørte parter.

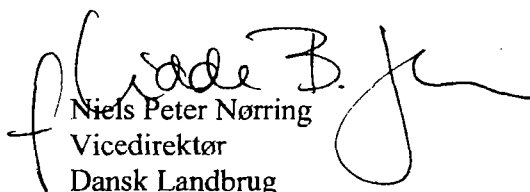
Der er tale om et voluminøst materiale med kun kort høringsfrist set i sammenhæng med materialets omfang. Organisationernes høringssvar er derfor vedlagt som et notat med bemærkninger til de fleste af ministeriets lovforslag, idet der fra organisationerne også er fremsendt separat høringssvar til forslag til lov om ændring af lov om miljø og genteknologi. Organisationerne finder ikke, at de fremsatte bemærkninger i lovforslagene om disses økonomiske og administrative konsekvenser er fyldestgørende. Det har dog ikke under den korte høringsfrist været muligt at fremsætte alternative vurderinger hertil fra organisationernes side.

I forbindelse med hvert høringssvar er der angivet kontaktpersoner, som står til rådighed for til uddybning af bemærkninger og forslag.

Med venlig hilsen

Claus Søgaard-Richter
Vicedirektør
Landbrugsraadet

Niels Peter Nørring
Vicedirektør
Dansk Landbrug

Axelborg, den 7. januar 2005

Høringssvar til Lovforslagene til ændring af Miljøbeskyttelsesloven, Planloven, Lov om miljømål, Lov om vandforsyning, Lov om råstoffer, Lov om forurennet jord og Naturbeskyttelsesloven og Vandløbsloven.

Høringssvaret indeholder:

1. Indledende bemærkninger
2. Høringssvar til forslag til lov om ændring af Lov om miljøbeskyttelse
3. Høringssvar til forslag til lov om ændring af Lov om planlægning
4. Høringssvar til forslag til lov om ændring af Lov om miljømål m.v.
5. Høringssvar til forslag til lov om ændring af Lov om vandforsyning
6. Høringssvar til forslag til lov om ændring af Lov om råstoffer
7. Høringssvar til forslag til lov om ændring af Lov om forurennet jord
8. Høringssvar til forslag til lov om ændring af Lov om naturbeskyttelse
9. Høringssvar til forslag til lov om ændring af Lov om vandløb

1. Indledende bemærkninger

Organisationerne er, hvad angår en del af indholdet i lovforslagene, positive overfor de stillede forslag, særligt hvad angår de forslag, som omfatter sektorens forarbejdningsevner, som ligger udenfor primærerhvervet. Der er dog tale om en lang række tiltag, der især for det primære landbrugserhverv er uacceptable, og som derfor skal ændres. Det drejer sig særligt om,

- at det skal sikres, at alene to myndighedsniveauer, staten og kommunerne, har ansvaret for miljøreguleringen
- at der skabes en klar og gennemskuelig planlægning, hvor staten er ansvarlig for den overordnede planlægning,
- at staten sikrer de nødvendige og bindende retningslinier til kommunerne, og
- at miljøreguleringen forenkles ved en samling af VVM-bestemmelserne og godkendelsesbestemmelserne.

To myndighedsniveauer

Det er positivt, at der med aftalen om kommunalreformen er lagt op til en styrkelse af statens rolle i planlægningen. Det er afgørende, at den planlægning, der er bindende for forvaltningen, alene foretages af staten og af kommunerne. Regionsrådene skal således ikke have indsigelsesret overfor kommunernes planlægning og forvaltning. Det må være statens ansvar at påse, at kommunerne planlægger og forvalter indenfor de givne rammer. Såfremt der opretholdes et tredje myndighedsniveau på miljøområdet, der kun beskæftiger sig med en meget begrænset opgavedel indenfor miljøområdet, vil der være stor risiko for, at det nødvendige samlede overblik ikke kan bevares, hverken i regionerne eller i stat og kommuner. En samling af miljøområdet ved at begrænse myndighedsni-

veauerne på miljøområdet til to vil sikre en langt mere gennemskuelig og klar regulering, hvor staten fastlægger de bindende rammer, og kommunerne forestår den konkrete forvaltning. En sådan begrænsning af myndighedsniveauerne vil endvidere være besparende på ressourceanvendelsen på området.

Gennemskuelig og ensartet arealregulering er statens ansvar

Den manglende gennemskuelighed er et kolossalt problem for især landmænd. Derfor skal staten sikre arealreguleringen gennem indsatsplanlægning, herunder planlægning i medfør af Lov om miljømål m.v. Det er nødvendigt, at staten allerede ved kommunernes overtagelse af kompetencen fra 1. januar 2007 har udarbejdet *bindende* retningslinier for arealreguleringen til kommunerne, der sikrer en ensartet sagsbehandling i kommunerne.

Det er derfor helt afgørende, at Vandrammedirektivets vandplaner, indsatsplanerne og Habitatdirektivets Natura 2000-planer, inkl. forvaltningsplaner, sikrer denne gennemskuelighed. Der skal således foreligge et planlægningsgrundlag, der på forhånd er bestemmende for rammerne for det enkelte projekt. Samtidig skal staten sikre bindende retningslinier for kommunerne, der skal foretage den egentlige miljøsagsbehandling for projekter, der gennemføres.

Forenkling af VVM-bestemmelser og -godkendelser – en opgave, der udestår

Der har i flere år været presset på fra organisationerne og en række andre aktører for at få gjort implementering af VVM-direktivet i dansk lovgivning enklere og mere i sammenhæng med anden regulering.

Med henvisning til miljøministerens udmelding i pressen mellem jul og nytår 2004 om regulering af landbrug, herunder udmeldingen i Berlinske Tidende 30. januar 2004 om samlede godkendelser af landbrug samt tilsagn om en fortsat diskussion, skal organisationerne hermed give tilsagn om et fortsat samarbejde herom. Vi skal dog påpege, at der også skal findes en løsning, som også omfatter andre virksomheder. Det erkendes fra vores side, at de nødvendige forslag om lovændringer m.v. næppe kan tilvejebringes, så de kan fremsættes for Folketinget sammen med lovpakken i slutningen af januar 2005. Imidlertid finder organisationerne, at der med omlægningen af Planloven, nyfordeling af virksomheder mellem myndigheder og den helt nye myndighedsstruktur er behov for at få løsningerne på plads snarest muligt og i god tid inden kommunalreformens ikrafttrædelse den 1. januar 2007.

Som bidrag hertil stiller organisationerne derfor forslag om at samle miljøregulering i én lov, der indebærer en samling af VVM-bestemmelserne i Planloven og godkendelsesbestemmelserne i Miljøbeskyttelseslovens kapitel 5. Vi vil således stærkt opfordre til, at disse bestemmelser samles i én lov, og at dette som udgangspunkt kan gøres i Miljøbeskyttelsesloven.

Foruden betragtninger på primærområdet har organisationerne også betragtninger på virksomhedsområdet, som kan etableres samtidig med, at primærsektoren behandles. Der er også et påtrængende behov for forenklinger på dette område.

Organisationerne vil stærkt anbefale, at der ved denne markante omlægning af den administrative struktur på miljø- og naturområdet også gennemføres en forenkling af regelsættet om VVM-sager i såvel byzoner som landzoner og deres relation til miljøgodkendelsessager.

Den nuværende ordning, hvor der er et overvældende sammenfald mellem sagsbehandlingen af VVM-sager og miljøgodkendelsessagsbehandlingen, er langsommelig, og organisationerne finder, at opretholdelsen af det nuværende regelsæt ikke er i overensstemmelse med regeringens ønske om reduktion af administrative byrder for erhvervslivet. Det opfattes generelt som usammenhængende, at man i dag skal lave en forudgående VVM-screening af parametre under et regelsæt i Planloven, mens sagen i realiteten behandles på samme måde ved den efterfølgende miljøgodkendelsessagsbehandling under et andet regelsæt i Miljøbeskyttelsesloven. Det betyder også, at klagesagsbehandling i Naturklagenævnet efter Planloven i princippet omfatter de samme forhold, som efterfølgende kan klagebehandles efter Miljøbeskyttelsesloven. Dette fører til en dobbelt sagsgang for virksomheder og landbrug.

Planloven og Miljøbeskyttelsesloven opererer med to miljøbegreber, der ikke er ens, idet landskabsforhold og naturforhold i bred forstand inddrages under Planlovens afvejninger. Bl.a. derfor har man ikke tidligere lavet en forenkling af VVM-reglerne.

Lov om miljømål er en af de væsentligste hjørnesten i den fremtidige natur- og miljøforvaltning. Loven forpligter staten til at udarbejde vand- og Natura 2000-planer, herunder indsatsprogrammer, som udgør bindende rammer for kommunernes efterfølgende planlægning og gennemførelse af planerne.

VVM-sagsbehandling vil i fremtiden skulle forholde sig til kommuneplanerne, der vil være det samlede plandokument. Kommuneplanerne håndterer det brede miljøbegreb i deres prioriteringsgrundlag og vil i fremtiden skulle håndtere de samme arealprioriteringer, som de nuværende regionplaner håndterer. Kommuneplanerne i deres nye form må ikke kunne stride mod de overordnede Natura 2000-planer eller vandplaner.

Gennem de sidste par år har der på ministeriets initiativ været gennemført en række udvalgsarbejder med henblik på omlægning og forenkling af miljølovgivningen. Det har i forbindelse med disse udvalgsarbejder under Miljøministeriet ikke været muligt at komme til at diskutere en fremadrettet løsning på VVM-problemstilling.

Organisationerne har siddet med i Virksomhedsudvalget, hvor miljøgodkendelsesinstrumentet blev diskuteret. Det var imidlertid via udvalgets kommissorium blevet udelukket, at man på trods af de fleste af udvalgets medlemmers ønske kunne diskutere miljøgodkendelsens sammenhængen til VVM-instrumentet. Derfor er der i udvalgets indstillinger ikke stillet forslag om samkøring af de to instrumenter. Ligeledes blev VVM-pligt af Myndighedsudvalgets medlemmer nævnt som bidrag til kriterierne for udpegningen af virksomheder, der skal have deres miljøsagsbehandling fortaget hos staten. Igen var dette ikke muligt, da det kun var opgaver i forhold til Miljøbeskyttelsesloven, som udvalget skulle diskutere.

For nuværende diskuterer Kvalitetsstyringsudvalget en kvalitetsstyringsordning for den fremtidige kommunale miljø- og natursagsbehandling, men hvor planområdet igen er ekskluderet fra det af kommissoriet angivne opgavefelt.

Vi tillader os derfor ved denne høring af relevante lovforslag atter at rejse problemstillingen i en sammenhæng, hvor regelforenkling, der er regeringens politik, kan gennemføres på et tidspunkt, som hænger sammen med en i øvrigt fornuftig omlægning af myndigheder m.v. Landbrugets orga-

nisationer stiller sig derfor til rådighed for uddybende bemærkninger til disse forslag, der følger op på ministerens initiativer.

2. Høringssvar til forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse

Organisationerne konstaterer en række forslag til væsentlige ændringer:

- En række større virksomheder lægges op til statslig miljøsagsbehandling, for så vidt angår miljøgodkendelser, miljøtilsyn og sager om udledning af spildevand til recipient
- Antallet af klageniveauer reduceres
- Ministerens beføjelser til at overtage sager fra kommunerne ("call in") bliver mere fleksibel

Strukturaftalens intention om at lade hovedparten af amternes opgaver på Miljøbeskyttelseslovens område overgå til de nye kommuner gennemføres.

Miljøsagsbehandling af virksomheder

Langt hovedparten af virksomhederne skal fremover have deres miljøgodkendelse og deres miljøtilsyn fra kommunen, der også i forvejen varetager affaldsområdet samt spildevandstilladelser. Samtidig følger forslaget anbefalingerne fra Myndighedsudvalget, som organisationerne tilslutter sig. Snittet i fordelingen af sager mellem staten og kommunerne lægges, så der bl.a. tages hensyn til, at arbejdet kan tilrettelægges rationelt i virksomheder med flere produktionsanlæg inden for samme listepunkt fordelt på flere forskellige kommuner, nemlig ved at de lægges hos staten. Samlet set vil dette give en forenkling, idet en lang række virksomheder og borgere vil opleve en forenklet offentlig sektor, hvor de kun skal henvende sig hos en myndighed. Ligesom de virksomheder og landbrug, der lægges hos kommunen til miljøsagsbehandling, vil opleve en samling af deres miljøsager, vil de virksomheder, som i fremtiden vil ligge hos staten, opleve en tilsvarende forenkling under forudsætning af, at sagsbehandling af fødevarevirksomhederne lægges samlet et sted.

Ifølge lovforslaget skal de virksomheder, som i fremtiden får deres miljøgodkendelser og miljøtilsyn hos staten, også have sagsbehandlingen af deres sager om udledning af rensset spildevand til recipient lagt hos staten. Denne forenkling hilses velkommen af organisationerne, idet vi med tilfredshed noterer os, at en lignende fordeling af opgaver foreslås på VVM-området i forslaget til ændring af Planloven, idet VVM-sager for statsligt miljø-sagsbehandlede virksomheder også lægges hos staten.

Myndighedsudvalget har anbefalet, at en række virksomheders miljøsager fremover lægges hos staten, bl.a. for at imødekomme ønsket om administrative forenklinger ved at have flere anlæg hos en myndighed. Organisationerne tilslutter sig dette, men noterer, at forbedringen kun gælder for anlæg over en vis størrelse, nemlig liste 1 i godkendelsebekendtgørelsen. Det er imidlertid fortsat virksomhedernes ønske, at samlede og sammenlignelige aktiviteter under en virksomhed lægges samlet under en myndighed. Det er u hensigtsmæssigt, at den enkelte virksomhed kan opleve at blive delt administrativt mellem staten og kommunerne ud fra, at nogle af deres anlæg er på bilag 1 til godkendelsebekendtgørelsen, mens andre tilsvarende anlæg tilhører bilag 2's tilsvarende listepunkt. Denne opdeling i bilag 1 og 2 er begrundet i IPPC-direktivets størrelsesangivelser. Organisationernes bemærkning her er principiel og vedrører også forudsætningen for Myndighedsudvalgets anbefalinger, nu hvor de indgår i et konkret lovudkast. Bemærkningen fremsættes derfor også i dette høringssvar. I øvrigt støtter organisationerne Myndighedsudvalgets anbefalinger inden for det udstukne kommissorium for udvalget.

Fordelingen af virksomheder mellem myndighedsniveauer er, som lovforslaget foreligger, et anliggende for en kommende revision af godkendelsesbekendtgørelsen. Det foreslås derfor, at det tilføjes til bemærkningerne til lovtæksten, at det indføres i godkendelsesbekendtgørelsen, at virksomheder, som har en overvægt af anlæg på bilag 1 i bekendtgørelsen, og som lægges hos staten, også medtager andre tilsvarende anlæg til den samme myndighed.

Myndighedskompetencen på primære landbrug

Det er fortsat kommunerne, der har myndighedskompetencen for de primære landbrug. Det er dog en forudsætning, at staten sikrer arealreguleringen gennem indsatsplanlægning, herunder planlægning i medfør af Lov om miljømål m.v. Først når arealreguleringen herigennem er lagt helt fast, vil det være muligt for kommunerne at varetage myndighedsbehandlingen af de godkendelsespligtige landbrug samt VVM-behandlingen af landbrug, som det er forudsat i aftalen om strukturreformen. Derfor er det nødvendigt, at staten allerede ved kommunernes overtagelse af kompetencen fra 1. januar 2007 har udarbejdet *bindende* retningslinier for arealreguleringen til kommunerne, der sikrer en ensartet sagsbehandling i kommunerne. En anden mulig løsning vil være, at kommunen modtager anmeldelser af projekter, men at den reelle sagsbehandling af projektet, for så vidt angår arealdelen, foretages af staten, der udarbejder en bindende indstilling til kommunerne. Herefter kan kommunerne meddele en endelig afgørelse efter foretagelse af en samlet helhedsvurdering af projektet.

Fleksibel call-in

Det foreslås i lovforslaget endvidere, at miljøministerens beføjelser til at overtage sagsbehandling af komplicerede sager fra de lokale myndigheder udvides (call-in), således at virksomheder og kommuner kan ansøge om, at staten overtager deres sagsbehandling. Initiativretten er dermed ikke længere ministerens alene, men beslutningen er stadig ministerens. Denne ændring er foreslået i Myndighedsudvalgets rapport, og denne mulighed for velovervejet dynamik hilses velkommen.

I forlængelse af bemærkningen ovenfor om en *samlet* sagsbehandling for en virksomhed noterer organisationerne sig, at kriterierne i § 82, stk.1 og 2, ikke er relateret til et tilhørsforhold for virksomheden til et bestemt listepunkt i godkendelsesbekendtgørelsen.

Derfor finder organisationerne, at fortolkningskriteriet i bemærkningerne til den nye § 82, stk.2, i lovforslaget skal justeres, så væsentlighedskriteriet i stedet formuleres, så der er tale om "en væsentlig sag, dvs. at virksomheden *samlet set* skal indebære en ikke ubetydelig potentiel forurening".

Hermed vil der opnås en mulighed for samtidighed i de to kriterier om potentiel miljøbelastning og optimering af miljøindsatsen i virksomheden. Netop disse to forhold har været grundlaget for Myndighedsudvalgets anbefalinger om fordeling af virksomheder mellem staten og kommunerne og efterfølgende udvalgets anbefaling om også at justere call-in ordningen til at kunne håndtere disse to hensyn. Denne bemærkning er altså begrundet i ønsket om en rationel tilrettelæggelse af miljøarbejdet i virksomheden og om at give myndighederne mulighed for et mere sammenhængende billede af virksomheden.

Call-in-instrumentet gøres mere fleksibelt, så enkeltvirksomheder kan søge om overførsel til staten. Der bør også gives mulighed for, at brancher samlet flytter myndighed for en periode f.eks. i forbindelse med etablering af nye regler, centrale retningslinier el.lign. for senere, når de nye tiltag er på plads, at flytte branchen tilbage igen.

Klageadgangen reduceres

Da staten med det fremlagte forslag skal foretage konkret sagsbehandling på linje med kommunerne, indeholder forslaget ligeledes en forenkling af klageadgangen, således at klager over kommunale og statslige afgørelse går direkte til Miljøklagenævnet. Denne afkortning af klageinstrumentet er for organisationerne tilfredsstillende ud fra hensynet til, at virksomheder og landbrug har brug for en hurtig og effektiv sagsbehandling, så de kan igangsætte deres investeringer m.v. Organisationerne har en forventning om, at Miljøministeriet, som forudsætning, tilfører Miljøklagenævnet så tilstrækkelige personalemæssige og miljøfaglige ressourcer, at sagsbehandlingstiden nedsættes mærkbart – og at nævnet bliver i stand til at tage stilling til sagernes miljøfaglige elementer. I dag tager Miljøklagenævnet generelt primært stilling til det juridiske og lader Miljøstyrelsen/Skov- og Naturstyrelsen vurdere de miljøfaglige elementer suppleret med faglige bisidder. Styrelsernes bidrag forventes at blive fjernet som følge af habilitetsproblemer. Det er imidlertid også en vigtig forudsætning for lovforslaget, at regeringens initiativ følges op med sikring af, at de sagsbehandlende myndigheder, kommunerne og de statslige miljøbeskyttelsescentre, har tilstrækkelig ekspertise til en korrekt førsteinstans sagsbehandling, såvel juridisk som fagligt. Dette vil organisationerne også tage op i det nedsatte Kvalitetsstyringsudvalg.

Samlede godkendelser

Endvidere skal det bemærkes, at organisationerne som beskrevet i indledningen anbefaler at VVM-sagsbehandlingen og miljøgodkendelsessagsbehandlingen sammensmeltes som en samlet sagsbehandling, hvilket bl.a. vil kunne lade sig gøre med de nye kommuneplaner

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til miljøkonsulent i Landbrugsraadet, Morten Løber, tlf. 33394294, mol@landbrug.dk eller erhvervspolitisk konsulent i Dansk Landbrug, Lidde Bagge Jensen, tlf. 33394660, lbj@dansklandbrug.dk

3. Høringssvar til forslag til lov om ændring af lov om planlægning

Generelle kommentarer til lovforslaget

Med den omlægning af myndighedsstrukturen, som strukturreformen vil indebære, er der efter organisationernes mening nogle forudsætninger, som det er bydende nødvendigt, at få bragt på plads, for at opgaveløsningen i den nye struktur kan virke.

Forenkling af VVM-reglerne – særligt for virksomheder

Organisationerne vil foreslå, at implementeringen af dele af VVM-direktivet i dansk lovgivning som et første skridt bliver omlagt for sager om ændringer og ombygninger af eksisterende industrielle anlæg i byzoner. Således skal det sammenfald af regler, der i dag er overfor den regulerede genstand, nemlig miljøgodkendelsesredskabet og VVM-reglerne, udnyttes til, at der også oprettes et reelt regelsammenfald under kun én lov. Dette vil betyde en mere entydig sagsgang for virksomheder og for myndigheder. Vort forslag er umiddelbart, at der laves en ændring af reglerne, så VVM- og godkendelsessager for *eksisterende og godkendelsespligtige anlæg i byzoner*, som er omfattet af direktivets bilag 2, samles under miljøbeskyttelsesloven, så der kun sker en *samlet sagsbehandling under miljøbeskyttelsesloven*, som omfatter de nødvendige VVM-overvejelser og vilkårsstillelse i relation til miljøgodkendelsen, men under hensyn til den eksisterende planstatus og de muligheder, der ligger i lokalplaninstrumentet.

VVM-sagsbehandling vil i fremtiden skulle forholde sig til kommuneplanerne, der vil være det samlede plandokument. Kommuneplanerne håndterer det brede miljøbegreb i deres prioriteringsgrundlag og vil i fremtiden skulle håndtere de samme arealprioriteringer, som de nuværende regionplaner håndterer. Kommuneplanerne i deres nye form må heller ikke være stridende mod de overordnede Natura 2000-planer eller vandplanerne.

Kommuneplanerne har endvidere tradition for at være detaljeret planlæggende for byzoner og erhvervszoner ud fra en helhedsbetragtning, f.eks. er der ofte indføjede støjgrænser o.lign. i plandokumenterne. Ligeledes kan der gøres brug af lokalplansinstrumentet, der kan anvendes på meget snævre områder. Derfor er der et godt grundlag til vurdering af ændringer af eksisterende industri-anlæg i by- og erhvervszoner, hvor det ofte ikke er de brede landskabshensyn el. lign, der vil være behov for at stille vilkår for, og som vil være barrieren for erhvervsudvidelser.

I forhold til miljøgodkendelsesansøgningen redegør virksomheden ligeledes for sine lokaliseringsovervejelser i forhold til det konkrete plangrundlag. Der kan i forhold til opfyldelse af VVM-screeningskriterierne i samlebekendtgørelsens bilag være behov for marginale justeringer af bilaget til godkendelsesbekendtgørelsen under Miljøbeskyttelsesloven, som fastlægger, hvad virksomheden skal oplyse ved en ansøgning om miljøgodkendelse. Samlebekendtgørelsen skal derefter udvides med en regel om, at ændringer af eksisterende industrielle anlæg i by- og erhvervszoner alene er omfattet af reglerne i godkendelsesbekendtgørelsen.

Den igangværende lovgivningsproces har en meget snæver tidsramme, hvorfor Landbrugsrådet i relation til det stillede lovforslag - rent lovteknisk - foreslår, at ordlyden i den foreslåede § 11 g ændres, så det fremgår, at "Enkeltanlæg, der antages at påvirke miljøet væsentligt, ikke må påbegyndes ...". Ordet "kan" er slettet fra første sætning, således at lovens paragraf alene omhandler de anlæg, som er på direktivets bilag 1 og de af anlæggene på bilag 2, der screenes VVM-pligtige. Denne fastlæggelse af anlæg bemyndiges ministeren til i lovforslagets § 11 h, hvor det efterfølgende - men inden 1. januar 2007 - er muligt at løse problemstillingen med den skitserede metode. Formålet er at opnå forenklede regler for virksomhederne for sagsbehandling af den påtænkte ændring af anlægget i forhold til den konkrete planlægning i området samt de vilkår man vil skulle stille til anlægget ved en miljøgodkendelse.

Arealregulering er statens ansvar

Regulering af landbrugets arealanvendelse for opfyldelse af fastlagte natur- og miljømål er særdeles kompleks. Derfor skal staten sikre arealreguleringen gennem indsatsplanlægning, herunder planlægning i medfør af Lov om miljømål m.v. Først når arealreguleringen herigennem er lagt helt fast, vil det være muligt for kommunerne at varetage myndighedsbehandlingen af de godkendelsespligtige landbrug samt VVM-behandlingen af landbrug, som det er forudsat i aftalen om strukturreformen. Derfor er det bydende nødvendigt, at staten allerede ved kommunernes overtagelse af kompetencen fra 1. januar 2007 har udarbejdet *bindende* retningslinier for arealreguleringen til kommunerne, der sikrer en ensartet sagsbehandling i kommunerne. Det vil være helt uacceptabelt, hvis kommunernes afgørelser pga. utilstrækkelige retningslinier fra statens side i vidt omfang underkendes af staten i perioden 1. januar 2007 til udgangen af 2008, i forbindelse med den godkendelsesordning, som er indeholdt i Aftalen om strukturreform, og som fremgår af lovforslaget, § 11i.

Hvis det ikke er muligt fra statens side, at udarbejde sådanne præcise og gennemarbejdede bindende retningslinier til kommunerne, er det bydende nødvendigt, at staten overtager sagsbehandlingen for arealanvendelsen i kap. 5- og VVM-sager for husdyrbrug, herunder VVM-screeningen. For så vidt

angår det tekniske anlæg, skal kommunerne fortsat varetage denne del af sagsbehandlingen. Ved på den måde at dele forvaltningen af landbrugets regulering mellem kommunerne og staten vil der ikke blive behov for at flytte ressourcer og kompetence fra kommunerne til staten efter 2009, hvor de færdige indsatsplaner sikrer forvaltningsgrundlaget, og der dermed ville blive behov for færre medarbejdere i kommunerne til forvaltning af arealdelen. Efter 2009 vil kommunerne alene skulle følge bestemmelserne i indsatsplanerne og skal ikke forholde sig specifikt til arealanvendelsen derudover.

Ved ovennævnte model for sagsbehandlingen vil kommunerne fortsat være landbrugets og virksomhedernes indgang til forvaltningen (med mindre der er tale om virksomheder, der har staten som myndighed, jf. f.eks. lovforslag om ændring af lov om miljøbeskyttelse). Det er således kommunerne, der skal sikre, at sagen, for så vidt angår arealanvendelsen, behandles af staten, ligesom det er kommunerne, der efter statens bindende instilling til afgørelse for arealdelen træffer en samlet afgørelse for hele projektet. Dermed vil ansøger fortsat alene skulle have kontakt til kommunen, som forvaltende myndighed. Med denne model for sagsbehandlingen vil det heller ikke være nødvendigt med en meget omfattende og detaljeret vejledning til kommunerne om regulering af arealanvendelsen, da denne del vil blive varetaget af staten. Med modellen er behovet for statens godkendelse af kommunernes afgørelse i VVM-sager overflødig.

I forbindelse med at en række virksomheders miljøsagsbehandling overgår til staten, lægges VVM-sagsbehandling af disse virksomheder imidlertid også op til staten, hvilket vi forventer, vil rationalisere sagsgangen. Organisationerne tilslutter sig denne samling af miljøsager for de virksomheder, som fremover skal have deres miljøsager sagsbehandlet hos staten.

Regional udviklingsplanlægning

De regionale udviklingsplaner skal udgøre et inspirationsgrundlag og en samlet paraply for udviklingsinitiativer i regionen. Udviklingsplanerne skal i henhold til lovforslaget indeholde en overordnet samlet vision for regionens udvikling på sektorområderne natur og miljø, erhverv inkl. turisme, beskæftigelse, uddannelse og kultur samt udviklingen i regionens udkantsområder og landdistrikter. Organisationerne finder, at det er afgørende, at udviklingsplanerne udarbejdes på et *overordnet og strategisk niveau*, der ikke direkte bliver styrende for regulering, som regionplanerne er det i dag.

Organisationerne stiller sig kritisk til processen for tilvejebringelse af de regionale udviklingsplaner. Disse planer vil danne rammen for den kommunale planlægning, idet kommuneplanerne ikke må stride i mod de regionale udviklingsplaner. I lovforslaget stilles der forslag om, at lovens regler om at indhente idéer m.v. fra organisationerne m.v. ophæves, uden at der genindsættes en pligt for regionsrådene til at indkalde bidrag fra berørte interessenter. I lovforslaget nævnes alene de regionale vækstfora på erhvervsområdet og de regionale beskæftigelsesråd. Dette er stærkt utilfredsstillende. Det er et markant brud med dansk planlægningstradition, at denne mulighed for at komme til orde fjernes. Da de regionale udviklingsplaner også skal lægge rammerne for landdistrikter og udkantsområder, er det vigtigt, at berørte jordbrugsinteresser bliver inddraget direkte i det forberedende arbejde. Her skal især gøres opmærksom på, at landmænd forvalter over 60 pct. af Danmarks areal. Derfor vil det være fuldstændig utilfredsstillende, hvis landbrugets interesser ikke er repræsenteret i de regionale vækstfora.

Kommuneplanlægning uden indsigelsesret for regionsrådene

Kommuneplanerne vil fremover indeholde den planlægning, som i dag er indeholdt i regionplanerne. Kommuneplanerne skal udmøntes indenfor rammerne af den regionale udviklingsplan, leve op til de nationale og internationale krav og udforme et lokalt plangrundlag i tæt samspil med borger-

ne. Dette beskrives i bemærkningerne til loven, side 23, at "*kommuneplanen bliver i fremtiden det samlende dokument til regulering af arealanvendelsen såvel i by som på land*".

Det bør derfor gøres helt tydeligt i loven, at kommuneplanen er et dokument, der for enhver borger er det gældende plandokument, der er grundlag for enhver afgørelse. Kommuneplanen bør således indeholde både de statslige vandplaner og Natura2000-planer, råstofplaner m.v., så der ikke er tvivl om, hvilken planstatus et område har. Hvis disse planer ikke indlægges konkret i kommuneplanen, bliver der usikkerhed om planhierarkiet. Det er således også helt afgørende, at kommuneplaner fremover sikrer hensynet til landbrugssektoren, og at sektoren inddrages i udarbejdelse af kommuneplaner, både hvad angår arealdispositioner til landbrugsproduktion og fødevarerforarbejdning.

Organisationerne finder, at regionsrådene ikke skal have indsigelsesret overfor kommuneplaner. Det må være statens ansvar at påse, at kommunerne planlægger indenfor de givne rammer. Regionsrådene skal ikke gennem indsigelser få afgørende indflydelse på en regulering, idet regionsrådenes planlægningskompetence alene omfatter ønsker til udvikling indenfor regionen, og derfor foregår på et mere strategisk niveau, der ikke er direkte bindende for myndighedsforvaltningen..

Udpegning til placering af landbrugets driftsbygninger

I Nabogeneudvalgets redegørelse fra januar 2004 er det anført, at "*Afhjælpning af nabogener ved hjælp af lokalisering (udflytning) i forbindelse med udvidelse eller nyetablering af husdyrbrug sker efter gældende regler som enkeltsagsadministration. Som en fremtidig strategi kunne afhjælpning af nabogener i forbindelse med lokalisering (udflytning) ske på baggrund af planlægning, hvor spørgsmål om begrænsning af nabogener indbygges i den fysiske planlægning. Udvalget anbefaler på den baggrund, at Skov- og Naturstyrelsen, Landsplanafdelingen, arbejder videre med at undersøge alternativer til den gældende enkeltsagsadministration. Der skal især lægges vægt på at vurdere enkle, administrative planløsninger.*"

Der har dog på ingen måde været drøftet mere konkrete løsninger eller implementering af ændrede bestemmelser med erhvervet. Organisationerne er stærkt forundrede over, at ministeriet negligerer Nabogeneudvalgets anbefalinger. Da forslaget om udpegning af områder til lokalisering af landbrugets driftsbygninger ydermere heller ikke udspringer af kommunalreformsaftalen, skal organisationerne stærkt opfordre til, at bestemmelsen fjernes fra lovforslaget.

Organisationerne finder dog, at det fortsat vil være muligt at undersøge mulighederne for, hvordan lokaliseringen af driftsbygninger i det åbne land bedst kan forvaltes.

Arealreservationer

Det er afgørende, at kommunerne ikke foretager arealreservationer, der ikke forventes anvendt indenfor den 12-årige planlægningsperiode. Der skal redegøres nøje for bevæggrunden for arealreservationer. Samtidig skal det ved gennemførelse af nye arealforbrugende aktiviteter nøje vurderes, om allerede reserverede arealer kan anvendes, før nye arealer inddrages.

Specifikke kommentarer til lovforslaget

Lovforslaget

§2a: Det er nødvendigt, at der fastlægges helt præcise rammer for kommuneplanlægningen fra statens side.

§10a, stk. 3, nr. 2: Det er helt afgørende, at landbrugserhvervets betydning nævnes direkte, som en del af indholdet i den regionale udviklingsplan.

§10a, stk. 6: Det er helt afgørende, at de regionale udviklingsplaner er overordnede planer, som på ingen måde er styrende for regulering af den enkelte. Udviklingsplanerne skal ses i forlængelse af de regionale landbrugsstrategier, som landbrugserhvervet allerede er involveret i. Udviklingsplanerne må ikke blive nytteløst arbejde. Derfor skal regionerne udstyres med de nødvendige værktøjer (hjemmel, penge, adm. af støtteordninger osv.), der giver mulighed for at realisere planerne.

§11: For at sikre, at de regionale udviklingsplaner ikke bliver styrende for reguleringen, er det helt afgørende at fremhæve, at kommunerne er forpligtet på, at den kommunale planlægning "ikke strider imod" den regionale udviklingsplan, men at kommunerne på ingen måde er forpligtet på, at "virke for" den regionale udviklingsplan. Den regionale udviklingsplan er således ikke direkte bindende for kommunernes forvaltning i konkrete sager. Til gengæld er kommunen helt bundet af vandplan og Natura 2000-plan.

§11a: Ved arealudlæg inddrages hensynet til landbrugserhvervet og dets udviklingsmuligheder.

§11b, stk. 2: Paragrafstykket skal slettes. Se ovenstående bemærkninger om udpegning af arealer til lokalisering af landbrugets driftsbygninger.

§11g – 11i: Bestemmelserne om VVM for enkeltanlæg skal samles med godkendelsesbestemmelserne i Miljøbeskyttelsesloven på sigt. Idet der i §11i er givet miljøministeren beføjelse til at fastlægge, at afgørelser vedr. VVM-behandling af husdyrbrug ikke må offentliggøres uden ministerens samtykke, kan denne bestemmelse også omfatte, at ministeren udarbejder bindende indstillinger til kommunerne for så vidt angår arealdelen. Alternativt skal der indføres bestemmelser om, at kommunen som en del af sagsbehandlingen sender konkrete sager til staten til behandling, hvorefter staten udarbejder bindende indstillinger overfor kommunerne, for så vidt angår regulering af arealanvendelsen. Kommunerne træffer herefter den endelige afgørelse ud fra en samlet helhedsbetragtning af projektet. Dette vil være nødvendigt, uanset om VVM-bestemmelserne fortsat vil være indeholdt i Planloven, eller om de fremover i stedet skal være indeholdt i Miljøbeskyttelsesloven.

§22a, stk. 1: Relevante organisationer skal høres, herunder landbrugets organisationer.

§22a, stk. 2: Det er unødigt at pålægge kommunerne at fremsende bidrag/indsigelser til regionsrådene med henblik på en koordinering, idet det virker forsinkende og kan forhindre, at den enkelte kommunes holdning fremgår klart til staten, når høringssvarene skal bearbejdes. To myndighedsniveauer i denne proces er tilstrækkelig.

§25: Det er helt afgørende, at landbrugserhvervet og de primære landbrugsorganisationer er direkte repræsenteret i de regionale vækstfora. Landbruget har stor betydning for landdistrikternes udvikling og er et betydeligt erhverv i regionerne. Landbruget skal derfor være direkte repræsenteret.

§29a og b: Regionsrådets vektorer over for kommuneplaner skal fjernes, ligesom regionsrådet ikke skal afgøre stridspørgsmål mellem kommunerne. Det skal i stedet sikres af staten, at der ikke planlægges i strid med øvrige gældende planlægning eller med den overordnede planlægning. Det er i den forbindelse afgørende at lægge vægt på, at kommunerne ikke er forpligtet på at "virke for" den overordnede planlægning i regionerne.

§33a, stk. 2, nr. 4: Beslutninger vedr. landbrugsmæssige forhold skal også nævnes direkte.

Almindelige bemærkninger til lovforslaget

Afsnit 2.6., Udviklingsplanens indhold

Det er helt uacceptabelt, at det ikke er nævnt, at landbrugserhvervets udvikling indenfor regionen skal indgå i udviklingsplanen. Landbrugserhvervet er et betydeligt erhverv, såvel økonomisk, beskæftigelsesmæssigt, kulturelt som miljø- og naturmæssigt m.m., og skal derfor indgå i udviklingsplanen. Dertil kommer, at forløberer for strategiske udviklingsplaner netop har været dialogprojektet om regionale landbrugsstrategier, som Miljøministeriet har iværksat.

Det kommunale råderum

Det er positivt med ambitionen om, at kommuneplanen i fremtiden bliver det samlede dokument til regulering af arealanvendelsen. Det er dog tvivlsomt, om dette også vil være tilfældet i praksis. Der er reelt tale om 2 planlægningshierarkier, hvor planlægning efter Lov om miljømål m.v. er bindende for den kommunale planlægning efter Planloven, men ikke nødvendigvis fremgår direkte af denne. Der kan derfor opstå et uigennemskueligt plangrundlag, der reelt forekommer i flere forskellige planlægningsdokumenter.

Afsnit 4. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Det er ikke korrekt at antage, at ændringen af Planloven ikke vil få økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet. Alene det faktum, at samtlige landbrugssager, der behandles efter VVM-reglerne i kommunerne efterfølgende skal godkendes af staten vil betyde forlængede sagsbehandlingstider og et vist omfang af dobbelt sagsbehandling og dermed et større oplysningskrav til ansøger. Disse forhold har såvel en væsentlig økonomisk og en væsentlig administrativ betydning for erhvervet.

For at nedbringe de erhvervsmæssige økonomiske og administrative konsekvenser, er det afgørende, at der udarbejdes bindende retningslinier til kommunerne, hvorved det ikke vil være nødvendigt at gennemføre en statslig godkendelsesordning. Alternativt vil det være nødvendigt, at staten varetager sagsbehandlingen, for så vidt angår arealanvendelsen, for VVM-sager for husdyrbrug.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til §1

Til nr. 3, stk. 2:

I det omfang Landsplanredegørelsen udarbejdes som en statslig vejledning til den kommunale planlægning og den regionale planlægning, er det afgørende, at centrale organisationer, herunder Dansk Landbrug, inddrages i udarbejdelsen af redegørelsen.

Til §10a, stk. 2: Her er bindingerne for planlægningen beskrevet. Det fremgår, at der er tale om flere forskellige bestemmelser for planlægningen, og det er derfor meget vigtigt at skabe det nødvendige overblik for det konkrete grundlag for arealreguleringen – gerne i kommuneplanen.

Til §10a, stk. 3. Udviklingsplanens emnekatalog: Landbrugserhvervet udvikling skal nævnes som en del af emnekataloget, ligesom det skal indgå i den nærmere beskrivelse under afsnittet om *Erhverv inkl. turisme*.

Til nr. 10, Varetagelsen af de jordbrugsmæssige interesser: Beskrivelsen af, at opgaven med udarbejdelse af jordbrugsanalyser i medfør af Fødevareministeriets lovgivning henlægges til kommunalbestyrelsen er ikke korrekt. Det fremgår netop af lovforslag fremsat af Fødevareministeriet, at udarbejdelsen af jordbrugsanalyser fremover vil blive et statsligt anliggende.

Til §11g: Det er særdeles væsentligt, at ordet "større" enkeltanlæg bibeholdes, da det direkte indgår som en del af kriteriet for eventuelt VVM-pligt, at der er tale om anlæg af visse proportioner.

Det er særdeles afgørende, at der udarbejdes en gennemarbejdet og præcis bindende vejledning til kommunerne, så staten sikrer, at kommunerne har den fornødne kompetence til at foretage VVM-sagsbehandlingen. Vejledningen skal foreligge, inden kommunerne overtager opgaven fra 2007.

Til §11i, stk.2: Som ovenfor nævnt er det afgørende, at staten udarbejder en fyldestgørende og præcis vejledning til kommunerne. Dermed kan det undgås, at staten underkender kommunernes afgørelser i større omfang, ligesom kommunernes sagsbehandlingstid opnår den fornødne kvalitet og effektivitet.

Til §22a, stk.1: Erhvervsorganisationer skal inddrages tidligt i processen ved udarbejdelsen af Landsplandirektiver.

Til §29a: Det er ikke acceptabelt, at regionsrådene skal kunne gøre indsigelse overfor kommuneplanlægningen, da en sådan indsigelse kan få direkte betydning for reguleringen. Regionsrådene skal udelukkende forholde sig til ønsker til regionens udvikling. Det må være staten, der påser, om kommunerne planlægger indenfor rammerne.

Til nr. 47 og 48: Det fremgår, at regionsrådets afgørelser kan påklages, for så vidt angår de retlige spørgsmål. Det ønskes anført, hvilke afgørelser der er tale om konkret.

Til §3:

Til stk.1: Det er særdeles afgørende, at Miljøministeriet i forbindelse med amternes aktuelle behandling af forslag til Regionplan 2005 sikrer, at bestemmelser og retningslinier i disse egner sig som rammer for den kommende kommuneplanlægning i overgangsperioden, og herigennem sikrer et ensartet og korrekt grundlag for kommunernes planlægning.

Landbrugsrådet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til miljøkonsulent i Landbrugsrådet, Morten Løber, tlf. 33 39 42 94, mol@landbrug.dk eller erhvervspolitisk konsulent i Dansk Landbrug, Lidde Bagge Jensen, tlf. 33 39 46 60, lbj@dansklandbrug.dk

4. Høringssvar til forslag til lov om ændring af lov om miljømål mv.

Lov om miljømål bliver en af de væsentligste hjørnesteen i den fremtidige natur- og miljøforvaltning, og der er en række gode elementer i det fremsendte forslag. Der er dog efter vores opfattelse også en række elementer, som der skal rettes op på for at sikre den mest fremtidssikrede og mest helhedsorienterede regulering.

Det gælder specielt justering af forslaget på nedenstående tre punkter.

1) Antallet af myndighedsniveauer

Det bør efter Dansk Landbrug og Landbrugsraadets opfattelse kun være staten og kommunerne, som er involverede i planlægningen og administrationen i forbindelse med elementerne i lov om miljømål. Regionsrådene har i nærværende udkast til lovændringer en rolle som mægler mellem uenige kommuner, en rolle som efter vores opfattelse er helt overflødig. Se endvidere bemærkningerne til § 31 d, stk. 3 og 4 mv. for en uddybende begrundelse. Med regionsrådenes opgave med mægling og høring vil der skulle samles kompetence på tre niveauer, hvilket absolut ikke er optimalt.

2) Klarere snitflader for indholdet i de statslige indsatsplaner og kommunernes handleplaner

Staten skal lave vand- og Natura 2000-planer, herunder indsatsprogram, som skal give retningslinjer for kommunernes efterfølgende planlægning og gennemførelse af planerne.

I henhold til den gældende lovs § 25, som der ikke lægges op til at ændre i, fremgår bl.a., at *"Indsatsprogrammet skal som minimum indeholde de foranstaltninger, der skal gennemføres i vanddistriktet, samt retningslinjer for de tilladelser og andre afgørelser med betydning for beskyttelsen af vand, der kan meddeles, med henblik på at beskytte forbedre og restaurere alle vandforekomster mv."*

Det fremgår endvidere af § 25, at det i vandplanen/indsatsprogrammet skal skitseres, hvilke konkrete foranstaltninger/virkemidler, der er nødvendige for at nå miljømålene i den pågældende kommune, og der skal være lavet en økonomisk analyse, som vurderer hvilke foranstaltninger, der er mest omkostningseffektive.

Ifølge forslaget § 31a skal handleplanen redegøre for, hvorledes vandplanen og dets indsatsprogram vil blive realiseret inden for kommunens geografiske område.

Dansk Landbrug og Landbrugsrådet mener, at det er utroligt vigtigt, at der er en helt klar snitflade i opgavefordelingen mellem staten og kommunerne. Der skal være en præcis beskrivelse af indholdet i hhv. statens vandplaner/Natura 2000-planer og kommunernes handleplaner.

Organisationerne finder, at kommunens opgave skal være at gennemføre indsatsprogrammet ved konkrete aftaler og tiltag. Kommunen kan på baggrund af lokale hensyn og ønsker vælge at tage andre virkemidler, end de der er beskrevet i vandplanen, i brug. Da andre virkemidler ikke vil være de mest omkostningseffektive, må det antages, at kommunerne som hovedregel vælger de af staten foreslåede tiltag.

3) Inddragelse og medejerskab

I bemærkningerne til lovforslaget står der, jf. strukturaftalens kap. 13, at der gennemføres en *"arbejdsdeling, der skaber større lokalt engagement og ansvar omkring opgaveløsningen"*.

Ifølge bemærkningerne til lovforslaget indføres en idefase, hvor bl.a. borgere og organisationer kan komme med indspil til den statslige planlægning. Organisationerne bifalder dette tiltag, som et led i en større inddragelse, men mener, at der skal laves en mere bindende og formel inddragelse, fx ved nedsættelse af relevante arbejdsgrupper. Ønsket om inddragelse gælder både vand- og naturdelen, og inddragelsen bør ske i forhold til både de overordnede statslige opgaver og de kommunale handlingsplaner.

Behovet for inddragelse kan imidlertid være ret forskelligt. Er der tale om mindre Natura 2000 områder med en enkelt eller få lodsejere, vil der ikke være basis for inddragelse af mange forskellige interesser ud over lodsejere og myndigheder. For vandplanerne og større Natura 2000 områder vil det være vigtigt med en betydelig inddragelse af interessenter.

I det forslag, der er til § 12 i lov om vandforsyning, som omhandler indsatsplaner, lægges der op til, at der skal oprettes *"et koordinationsforum bestående af repræsentanter for vandforsyningerne i kommunen, andre berørte myndigheder, jordbruget, industrien og eventuelle andre relevante partnere i kommunen"*.

Vi skal sikre en ensartet struktur også i forhold til borgerinddragelse. Derfor bør nedsættes et tilsvarende forum (jf. § 12 i vandforsyningsloven), som skal bidrage til arbejdet med vandplanerne og Natura 2000 planerne i lov om miljømål. Oprettelsen af sådanne fora skal beskrives i loven.

Inddragelse af de relevante aktører i analyse- og planlægningsopgaver af denne karakter er helt afgørende. Inddragelse af aktørerne gennem åbenhed og dialog sikrer indsigt, forståelse og medejerskab, som alt andet lige vil fremme gennemførelsen af de tiltag, der skal sikre målopfyldelsen. Dansk Landbrug og Landbrugsraadet er overbevist om, at tidlig og aktiv inddragelse af relevante interessenter tids- og arbejdsmæssig vil være en rigtig god investering.

I det lovforslag er en sådan inddragelse ikke beskrevet og derfor heller ikke sikret. Det skal bemærkes, at ifølge organisationernes oplysninger, lægges der i fx Schleswig Holsten, Sverige og England op til betydelig inddragelse af lodsejere og andre interessenter.

Specifikke bemærkninger (der henvises til de nye paragrafnumre)

§ 27 a, stk. 3, § 29, stk. 4, § 43, stk. 3, § 45, stk. 3 m.fl.

Det fremgår af forslaget, at bl.a. udkast til vandplan og forslag til Natura 2000 plan samt lignende materiale ved offentliggørelse skal sendes til statslige, regionale og kommunale myndigheder, hvis interesser berøres. Organisationerne finder det uhensigtsmæssigt, at regionerne skal høres, men mener derimod, at det er vigtigt, at bl.a. landbruget høres direkte. Vi ønsker, at det fastsættes i loven, at materialet også sendes direkte til relevante organisationer, herunder landbrugsorganisationerne, som typisk vil have væsentlige interesser i udfærdigelsen af fx vandplanerne.

Som det fremgår af de indledende bemærkninger, vil den bedste inddragelse sikres ved oprettelse af "koordinationsfora" fx som beskrevet i § 12 i forslag til vandforsyningsloven.

§ 28, stk. 2 og § 38

Det er meget vigtigt for organisationerne at fremhæve, at det er vigtigt med inddragelse før der foreligger forslag, som er endeligt godkendte af myndighederne. Konkret skal det anføres ved en ændring af § 28, stk. 2, at forslag til vandplaner også skal sendes til eksterne interessenter, herunder landbrugsorganisationer. Tilsvarende bør en sådan inddragelse i forhold til Natura-2000 planer indføres ved at ændre § 38.

§ 31 a-e

Retningslinjerne for handleplaner i forslaget § 31 a-e omhandler stort set kun proceduremæssige forhold. Der er behov for en langt mere præcis beskrivelse af, hvad den kommunale handlingsplan skal indeholde.

Dansk Landbrug og Landbrugsraadet foreslår derfor, at § 31 a, stk. 1. affattes således:

Kommunalbestyrelsen udarbejder en handleplan efter procedurerne i § 31b-31e.

Den kommunale handleplan skal for de i vandplanens indsatsprogram beskrevne foranstaltninger indeholde:

- 1) En beskrivelse af kommunalbestyrelsens prioritering af arbejdet med at udføre vandplanernes foranstaltninger for at nå de pågældende målsætninger.*
- 2) Angivelse af forventet effekt af foranstaltninger, som afviger fra de i vandplanerne foreslåede foranstaltninger med henblik på at sikre, at de pågældende målsætninger nås.*
- 3) Begrundelse for at kommunalbestyrelsen vælger andre foranstaltninger/virkemidler end foreslået i de statslige vandplaner.*

Se endvidere de indledende bemærkninger om "Klarere snitflader for indholdet i de statslige indsatsplaner og kommunernes handleplaner"

§ 31 b, stk. 3

Det bør, jf. ovenstående bemærkninger om inddragelse, fremgå, at miljøministeren fastsætter regler for, hvordan forslaget til bl.a. handleplan skal sendes til andre, som bliver berørt heraf, herunder berørte lodsejere og organisationer.

§ 31 d, stk. 3 og 4, samt en række andre steder

Det fremgår af forslaget, at regionsrådet skal have en mæglerrolle, hvis der er uenighed blandt berørte kommunalbestyrelser, samt at det er regionsrådet, der forelægger sagen for miljøministeren, hvis der ikke kan opnås enighed.

Organisationerne mener ikke, at regionsrådene skal indtage en sådan mægler- og formidlerrolle. Regionsrådet har ingen beføjelser overfor kommunerne. Det bør være staten, som fra starten går ind og mægler i sådanne tilfælde. Det er staten, der har beføjelserne til at afgøre sagen, og det er simpelthen ikke rationelt at indskyde regionsrådene. Sagsbehandlingen i regionsrådene vil være en ekstra administrativ byrde, hvis nytte ikke afspejler indsatsen.

Vi har netop med kommunalreformen udsigt til at få en meget enkelt myndighedsstruktur. Hvis der skal være et enkelt og rationelt system, er det vigtigt, at regionsrådenes mægler rolle ophæves.

§ 35

Det er vigtigt, at der med forslaget til ændringer ikke foretages substantielle ændringer i gebyrprokrævningen for opgaver vedr. kortlægning af områder med særlige drikkevandsinteresser mv.

Det bør i bemærkningerne til loven fremgå, at myndighederne skal kunne dokumentere, at der er sammenhæng mellem det opkrævede gebyr og de faktiske omkostninger ved de beskrevne kortlægningsopgaver.

§ 42

Der foreslås følgende affattelse af § 42:

Indsatsprogrammet, der udarbejdes på grundlag af basisanalysen, foreliggende overvågningsdata og forslag m.v. fra idefasen, indeholder retningslinjer for og konkrete forslag til kommunalbestyrelsens handleplaner. (jf. bemærkningerne til nr. 32, hvor det fremgår, at retningslinjerne skal være relativt konkrete).

§ 46 a.

Der foreslås følgende affattelse af § 46 a:

Den kommunale handleplan skal for nærmere afgrænsede lokaliteter, internationale naturbeskyttelsesområder eller naturtyper og arter gennemføre indsatsprogrammet og indeholde:

- 1) Prioritering af indsatsprogrammets forslag og af kommunalbestyrelsens forventede forvaltningsindsats i planperioden.*
- 2) Angivelse af forventet effekt af foranstaltninger, som afviger fra de i indsatsprogrammet foreslåede foranstaltninger med henblik på at sikre at de pågældende målsætninger nås.*
- 3) Begrundelse for at kommunalbestyrelsen vælger andre foranstaltninger/virkemidler end foreslået i de statslige indsatsprogrammer.*

Bilag 2

I sammenhæng med ovenstående præcisering af indholdet i kommunernes handleplaner, skal lovens bilag 2 præciseres, så det er mere tydeligt, hvad vandplanerne skal indeholde. Organisationerne foreslår følgende ændring af punkt 7.1:

7.1. en redegørelse for sammensætning af de foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (2000/60 EF) og kvalitetskrav for skaldyrsfærvande (79/923/EØF) for beskyttelse af overfladevand og grundvand.

Det er efter vores opfattelse forkert at benytte den formulering, der er i forslaget om "Fællesskabets lovgivning om beskyttelse af vand", idet dette også omfatter fx nitratdirektivet og grundvandsdirektivet. Miljømålsloven er ikke en del af gennemførelsen af disse direktiver. Kun de to ovenstående direktiver er relevante, for så vidt angår vandplanerne.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til erhvervspolitisk konsulent i Dansk Landbrug, Flemming L. Sørensen, tlf. 33 39 49 21, fls@dansklandbrug.dk

5. Høringssvar til forslag til lov om ændring af lov om vandforsyning

Specifikke bemærkninger (der henvises til de nye paragrafnumre)

§ 13 b

Dansk Landbrug og Landbrugsraadets indledende bemærkninger til lov om miljømål under overskriften "1. Antallet af myndighedsniveauer" samt bemærkninger til § 31 d, stk. 3 og 4 mv. i miljømålsloven vedr. regionsrådenes rolle som mægler mellem uenige kommunalbestyrelser i spørgsmål om indsatsplanlægningen, gælder tilsvarende for vandforsyningsloven. Det er vores klare holdning, at regionsrådene ikke skal have en mæglerrolle.

§ 52 c, stk. 1 og 4

Det fremgår, at kommunalbestyrelsen kan fastsætte gebyrer til dækning af udgifter til bl.a. udarbejdelse af indsatsplaner.

Med de forestående strukturændringer kan en virksomhed, som indvinder vand fra flere kommuner komme til at skulle betale en øget indvindingsafgift, idet loftet på 25.000 m³ flyttes fra amtsniveau til kommunalt niveau.

Organisationerne påpeger, at arealenheden for opgørelsen af de 25.000 m³ bør sættes i relation til den nye geografiske afdeling af vanddistrikter i miljømålsloven. Der bør også tages hensyn til den anke, at ministeriets forslag fremlægges med de fremtidige kommuner som grundlag, uden at der er foretaget en re-beregning af opgørelsesgrænsen på 25.000 m³ set i forhold til kommunens areal sat i forhold til amtets areal. Med den nye fordeling af kommuner bliver der meget store forskelle i deres arealmæssige udbredelser.

En væsentlig anke er også, at den fremlagte ændring af betalingssystemet synes at være i konflikt med regeringens skattestop, idet de enkelte erhvervsvirksomheder vil opleve en afgiftsstigning alene begrundet i en omlægning af administrative grænser.

Da vanddistrikterne ikke udgør forvaltningsenheder, vil de ikke kunne optræde som indkrævere af gebyrer for vandindvindingstilladelser, og det vil næppe være praktisk at staten står for opgaven. Derfor anbefaler organisationerne at problemet løses ved, at kommunen opretholdes som opgørelsesenhed, men der indføres en regel om, at den enkelte virksomhed, f.eks. identificeret ved SE-nummer, højst skal betale i en kommune for sine vandindvindingstilladelser over 25.000 m³, selv om den indvinder i flere kommuner.

Organisationerne foreslår alternativt, at reglen udformes således, at det anførte max. på 25.000 kubikmeter gælder pr. virksomhed/bedrift, uanset om den er beliggende i flere kommuner. De omfattede kommuner kan så dele afgiften forholdsmæssigt.

Landbrugsrådet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til miljøkonsulent i Landbrugsrådet, Morten Løber, tlf. 33 39 42 94, mol@landbrug.dk eller erhvervspolitisk konsulent i Dansk Landbrug, Flemming L. Sørensen, tlf. 33 39 49 21, fls@dansklandbrug.dk.

6. Høringssvar til forslag til ændring af lov om råstoffer

Organisationerne er af den opfattelse, at regionsrådene ikke skal forestå planlægningen for råstoffer. Denne planlægning bør inddrages i den statslige planlægning, eventuelt som et landsplandirektiv, hvorefter selve planlægningen forestås af kommunerne.

Dette synspunkt skal ses i forlængelse af, at det, som det fremgår af bemærkningerne til Planloven, er organisationernes opfattelse, at planlægning, der er regulerende for arealanvendelsen skal foretages af staten overordnet, og eventuelt konkret udøves af kommunerne og fremgå af kommuneplanen.

Den efterfølgende sagsbehandling af råstofindvindinger skal behandles af kommunen efter vejledning fra staten, som det også fremgår af lovforslaget. Relevante organisationer, herunder landbrugsorganisationer, skal inddrages ved udarbejdelse af vejledningsmateriale.

Det er væsentligt, at det af bemærkningerne til lovforslaget fremgår, at der ved kommunernes behandling af ansøgninger til råstofindvinding tages hensyn til landbrugsinteressen såvel før som efter indvindingen. Der skal således ikke gives tilladelse til råstofindvinding, hvor landbrugsinteressen prioriteres højere. Det er således tilfredsstillende, at det i bemærkningerne er anført, at hvor der gives tilladelse til indvinding af råstoffer uden for de såkaldte grave-områder, skal jordbrugsinteressen vægtes højt.

I bemærkningerne til § 1, nr. 3 skal det fremgå, at ministeren skal fastsætte bindende regler for kortlægning og planlægning for råstofindvinding.

Landbrugsrådet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til erhvervspolitisk konsulent i Dansk Landbrug, Ole Bjørn Johansen, tlf. 33 39 49 18, obj@dansklandbrug.dk.

7. Høringssvar til forslag til lov om ændring af lov om forurennet jord

Dansk Landbrug og Landbrugsrådet har modtaget ovennævnte lovforslag i høring med anmodning om bemærkninger. Organisationerne har til forslaget følgende bemærkninger:

Med lovforslaget lægges der op til, at stort set alle de opgaver, som tidligere har været varetaget af amterne, overføres til regionerne. Denne løsningsmodel finder vi uhensigtsmæssig i forhold til, at regionerne ikke generelt skal varetage miljøopgaver. Vi finder derfor, at de fremtidige opgaver inden for jordforurening bør deles mellem staten og kommunerne, således at sagsbehandlingen foretages af kommunerne efter fyldestgørende vejledning fra staten.

Af § 12 fremgår det, at regionsrådet skal give kommunerne skriftlig underretning om en endelig kortlægning af et areal, samtidig med at ejeren underrettes. Der bør i den forbindelse fastsættes en frist på eksempelvis 4 uger for regionsrådet til at svare, så man derved sikrer en hurtig afklaring. Såfremt kommune og ejer ikke har modtaget svar fra regionsrådet inden for denne frist, skal det pågældende areal ikke kortlægges.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til erhvervspolitisk konsulent i Dansk Landbrug, Anne Marie Zink, tlf. 33 39 46 54, amz@dansklandbrug.dk

8. Høringssvar til forslag til lov om ændring af lov om naturbeskyttelse

Natura 2000

For så vidt angår reglerne vedr. planlægning og administration af Natura 2000 områder, skal organisationerne henvise til bemærkninger givet i høringssvar vedr. Lov om ændring af lov om miljømål for vandforekomster og internationale naturbeskyttelsesområder.

Fredningsinstrumentet

§ 1, nr. 15 og 16

Der foreslås oprettet 2-3 fredningsnævn pr region. Organisationerne bifalder denne løsning, hvis der er tale om et reelt udtryk for det behov for sagsbehandlingskapacitet, der vil være, hvis forudsætningen om en sagsbehandlingstid på 2 år i fredningssager skal opretholdes.

Er der tale om et større eller mindre behov, skal organisationerne foreslå, at antallet af fredningsnævn justeres herefter.

Mht. til sekretariatsbetjening af fredningsnævnene fremgår det ikke tydeligt af lovforslaget, hvorvidt det skal ligge i stat eller kommuner. Hvis sekretariatsbetjeningen skal ligge i staten, der efter lovforslaget skal finansiere sekretariaterne, skal organisationerne stille spørgsmål ved det hensigtsmæssige i, at kommunalbestyrelsen jf. nr. 15 har mulighed for, at nedlægge forbud mod anvendelse af en ejendom, hvis det strider mod en påtænkt fredning. Opretholdes denne mulighed bør et sådan forbud kun kunne nedlægges efter nøje samråd med fredningsnævnet / sekretariatet.

Tilskud til realisering af udviklingsplaner

§ 1, nr. 21:

I forbindelse med regionsrådenes mulighed for at give tilskud til at fremme realiseringen af udviklingsplanerne skal organisationerne henstille til, at der gives lige mulighed for tilskud til projekter, der ligger inden for hele lovens formål. Organisationerne kan således ikke bakke op om, at der jf. bemærkningerne til loven overvejende skal gives tilskud til turisme og friluftsliv, men finder, at naturtiltag i lige så høj grad bør kunne tilgodeses.

Landbrugsraadet og Dansk Landbrug står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til erhvervspolitisk konsulent i Dansk Landbrug, Karen Post, tlf. 33 39 46 56, kpo@dansklandbrug.dk

9. Høringssvar til forslag til lov om ændring af lov om vandløb

I bemærkningerne til lovforslaget står der, jf. strukturaftalens kap. 13, at der gennemføres en "arbejdsdeling, der skaber større lokalt engagement og ansvar omkring opgaveløsningen".

Dansk Landbrug foreslår i forhold til lov om miljømål, at der skal laves en bindende og formel inddragelse, fx ved nedsættelse af relevante arbejdsgrupper. Ønsket om inddragelse gælder både vand- og naturdelen i miljømålsloven. Inddragelsen bør endvidere ske i forhold til både de overordnede statslige opgaver og de kommunale handlingsplaner.

Vi skal sikre en ensartet struktur også i forhold til borgerinddragelse. Tilsvarende miljømålsloven bør der derfor også på vandløbsområdet i arbejdet med vandløbsregulativer mv. etableres et koordinationsforum, som det bl.a. er foreslået i § 12 i lov om vandforsyning.

Inddragelse af de relevante aktører, herunder jordbruget, i arbejdet med vandløbsregulativer mv. er helt afgørende. Inddragelse af aktøerne gennem åbenhed og dialog sikrer indsigt, forståelse og medejerskab, som fremmer gennemførelsen af de tiltag, der er nødvendige for at leve op til vandløbslovens målsætninger. Dansk Landbrug er overbevist om, at tidlig og aktiv inddragelse af relevante interessenter tids- og arbejdsmæssig vil være en rigtig god investering.

Dansk Landbrug ønsker således konkret, at det i loven fastsættes, at de kommunale myndigheder nedsætter et vandløbsudvalg/kontaktforum med relevante interessenter, som kan give indspil til og drøfte ændringer af vandløbsregulativerne og andre relevante vandløbsspørgsmål.

§ 80, stk. 1, pkt. 2.

I forslaget § 80, stk. 1, pkt. 2 indsættes formuleringen "*Afgørelser efter § 54 a kan dog ikke påklages*".

Landbrugsrådet og Dansk Landbrug mener, at denne formulering er problematisk i forhold til borgernes retssikkerhed. Spørgsmålet om lovliggørelse af ulovlige forhold er både juridisk og praktisk vanskeligt at afgrænse.

Klageafskæringen er i bemærkningerne begrundet med en henvisning til en ombudsmandsudtalelse, der skulle opfordre til klarere regler.

Begrænsning i klageadgang bør efter Dansk Landbrugs opfattelse ikke være et element i et forsøg på at lave klarere regler. Vi har et ønske om at kunne få prøvet, om der i konkrete sager er tale om et ulovligt forhold ved en klageinstans. Med den foreslåede ændring vil kommunen vurdere, om der er tale om et ulovligt forhold. Hvis kommunen mener, at det er tilfældet, vil kommunen udstede et påbud eller et forbud. Der bliver således normalt ikke tale om en forudgående afgørelse om, hvorvidt forholdet er ulovligt.

Vi foreslår, at klagemuligheden ikke afskæres, men at det anføres i bemærkningerne, at klageinstansen i disse sager om lovliggørelse kan begrænse behandlingen af en klage til alene at se på, om det pågældende forhold er ulovligt, hvis dette bestrides af klager.

Vi har eksempler fra miljøbeskyttelsesloven, hvor der ikke har kunnet klages over et påbud om ophør med produktion af svin, fordi påbuddet var formuleret som et lovliggørelsespåbud. I sagen var

der efter vores opfattelse ikke tale om et ulovligt forhold, da der var tale om genoptagelse af en tidligere lovlig produktion efter mindre end 2 år og 4 måneder. Det forekommer urimeligt, at spørgsmålet om, hvorvidt der er tale om et ulovligt forhold, ikke kan påklages.

Dansk landbrug skal på baggrund af ovenstående kraftigt opfordre til ikke at fjerne den omtalte klageadgang.

Dansk Landbrug og Landbrugsraadet står til rådighed for en uddybning af de ovennævnte bemærkninger ved kontakt til erhvervspolitisk konsulent i Dansk Landbrug, Flemming L. Sørensen, tlf. 33 39 49 21, fls@dansklandbrug.dk

LANDDISTRIKTERNES FÆLLESRÅD

Statsministeren
Indenrigs- og Sundhedsministeren
Fødevareministeren
Økonomi – og Erhvervsministeren
Miljøministeren

Modtaget i departementet

10. JAN. 2005

Jelling, 7. januar 2005

Vedr. høring om lovforslag til udmøntning af Kommunalreformen

Tak for de fremsendte lovforslag, modtaget 01.12.04.

Indledningsvis vil Landdistrikternes Fællesråd udtrykke en bekymring for de demokratiske vilkår i denne proces.

Når et så omfattende lovændringsforslag sendes i høring i december, vil det kun være muligt for organisationer med mange embedsmænd at foretage en tilbundsgående behandling.

Der har, indenfor de givne tidsrammer, ikke været mulighed for at debattere indholdet med det demokratiske vækstlag, som Fællesrådets medlemsskare repræsenterer, hvilket er meget beklageligt, i forbindelse med en række lovændringer, der får vidtrækkende konsekvenser for befolkningen i landdistrikterne.

Generelt anser Fællesrådet det for vigtigt, at landdistriktsudvikling fortsat foregår i tæt samspil med de borgere den omfatter.

Fællesrådet skal derfor hermed udmelde sin tilslutning til svar af d.d. fra Amtsrådsforeningen: "Høringssvar om regional udvikling" j.nr. 002-471132.

LDF skal endvidere anbefale, at der kun er ét vækstforum i hver region.

Dette skal gives vidtgående kompetencer og økonomisk råderum indenfor landdistriktsudvikling.

Fællesrådet vil derfor hermed kvittere Fødevareministeriet for forslaget om at art. 33- og LEADER+ ordningernes nyordning i forbindelse med det kommende landdistriktsprogram fortsat er placeret regionalt.

Landdistrikternes Fællesråd foreslår at regionernes beføjelser skærpes, således at kun jura – ikke projekternes faktuelle indhold – skal vurderes af ministeriet før endelig godkendelse.

Det forventes, at hver enkelt region via sin udviklingsafdeling, har et tæt samarbejde med kommunernes landdistriktsråd og udviklingsafdelinger; således at regionens udviklingsplan afspejler en koordinering af de kommunale landdistriktsstrategier – ikke blot hvad angår erhvervsudvikling; men i høj grad også alle de andre sektorer, der indgår i en helhedstænk landdistriktspolitik.

Endelig vil Fællesrådet bede regeringen overveje hvorledes borgerne gives tid og mulighed for at debattere og kommentere strukturreformens lovgivningsmæssige konsekvenser, før disse vedtages.

Med venlig hilsen

Landdistrikternes Fællesråd

Thorkild Ljørring Pedersen
Formand

Modtaget i departementet

= 7 JAN. 2005

Høringssvar fra Landsforeningen af Landsbysamfund www.lal.dk

d. 6. januar 2005

Til

Finansministeriet, Socialministeriet, Justitsministeriet, Indenrigs- og Sundhedsministeriet og Miljøministeriet i anledning af de 16 lovforslag. Landsforeningen har haft til høring siden begyndelsen af december 2004 (se venligst vedlagte papir: "16 lovforslag til høring").

Landsforeningen af Landsbysamfund har valgt at indsende sit høringssvar med samme ordlyd til de 5 ministerier, der har udset os som høringspartnere.

Landsforeningen af Landsbysamfund er en landsdækkende forening, som siden 1976 har organiseret ca. 400 landsbyforeninger, bylaug, borgerforeninger, m.fl. samt ca. 200 enkeltmedlemmer over hele landet (se venligst vedlagte papir "LAL - facts om Landsforeningen af Landsbysamfund 050105"). Vi har forstået det således, at Landsforeningen har opnået høringsret på grund af vores omfattende og positive høringssvar af 290503 til Strukturkommissionen:

Hermed en tak for denne høringsret.

Eftersom Landsforeningen arbejder udelukkende ved frivillig arbejdskraft (dvs. uden ansatte), er det os ikke muligt i løbet af den ekstremt korte tidsfrist at afgive høringssvar for hvert enkelt lovforslag.

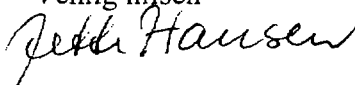
I stedet vil vi helt overordnet udtale følgende:

- **Den nye kommunalreform skal og må finde udveje for, at de politiske fejltagelser, som ved forrige kommunalreform var ved at tage livet af livet på landet, overkommes på forhånd og i hvert fald ikke gentages.** Landdistrikternes befolkning udgør mindst en femtedel af den samlede befolkning, og først i løbet af 1990'erne begyndte man fra ministerside at støtte oparbejdelsen af den nærdemokratiske kompetence, som lokalråd på kommuneplan, er udtryk for (se venligst vedlagte papir om lokalråd, formuleret ved LALs generalforsamling 071104)
- **Nærdemokrati er uomgængelig vigtigt for landdistrikterne. Ligeså de offentlige serviceforanstaltninger.** Sundhedscentre, rådgivning, kommunal borgerbetjening, m.v. skal indrettes, så de længere afstande ikke bliver et befolkningsmæssigt problem.
- **Det frivillige foreningsliv skal have vilkår, der fremmer børn og unges deltagelse i nærdemokratiet, og gør det attraktivt for aktive borgere at lægge kræfterne i.** I landdistrikterne er folk vant til selv at tage fat, og den ressource skal gives videre til næste generation. De nye kommuner skal ikke blot pålægges at stille lokaler til rådighed, men også nødvendig borgervenlig sekretariatsbistand, fx i form af de såkaldte tovholdere.
- **Erhvervsudvikling og IT i landdistrikterne skal styrkes.** Det igangværende samarbejde mellem landbruget og andre beboere skal resultere i, at de nye landdistriktsstøtteordninger ikke kun bliver jordbrugsrelaterede, men også direkte gavner erhverv og levevilkår for andre dele af landdistriktsbefolkningen.
- **Regering og Folketing skal sikre, at der udarbejdes landdistriktspolitik, såvel på kommunalt, som på nationalt plan.** Landdistrikterne er med sit unikke kulturlandskab og sin fantastisk lange kystlinie ved hav, bælt og sund fortsat en vigtig national ressource, og forvaltningen heraf skal matches til befolkningens adgangsmuligheder og de fastboendes

levetilkaar. Eksperimentalzoner kan styrke muligheden for at udvikle nye naturvenlige erhverv og bosætningsformer.

- **Der skal lovgives om, at alle fremtidige lovforslag – de foreliggende inklusive - skal vurderes for deres virkning på landdistriktsbefolkningens levetilkaar og muligheder for medbestemmelse.** På tilsvarende måde, som der er lovgivet for kønsligestilling, men med den forskel, at vurderingen gennemføres, hvilket desværre fortsat –også for de foreliggende lovforslags vedkommende - er mangelfuldt på ligestillingsområdet.
- **Til Miljøministeriet og Finansministeriet vedlægges et høringssvar vedr. lovforslag om råstofudvinding, samt et brev til Skatteministeriet (dateret 010301), som er udarbejdet i samarbejde med *Det Skæve Danmark*.**
- **Til Miljøministeriet vedlægges et høringssvar vedr. lovforslaget om vand.** *Landsforeningen af Landsbysamfund* har i flere år haft nedsat et særligt udvalg om drikkevandsforsyning

Venlig hilsen

Jette Hansen, formand for *Landsforeningen af Landsbysamfund*, www.lal.dk
Klintrupvej 13, 8641 Sorring. Tel: 86957327. E-mail: jette.hansen@sorring.dk

16 Lovforslag til høring

udsendt fra 5 ministerier d. 1. december 2004 til bl.a. Landsforeningen af Landsbysamfund og Landdistrikternes Fællesråd. Der udsendes i alt 48 (justitsministeriet angiver 49), hvoraf 2 allerede er udsendt, og resten udsendes i januar (justitsministeriet skriver januar og februar). Senest 26 januar er alle forslag hørt!

Bemærkninger vedr. disse 15 indsendes **senest d. 7. januar 2005 kl. 12** - gerne før og pr. e-mail. Samtlige lovforslag kan ses på www.im.dk

1. **Finansministeriet:** Høring over lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Finansministeriets område. Der fremsættes eet lovforslag, og dette lovforslag drejer sig om * ændring af forskellige love på Finansministeriets område (Tekniske ændringer af myndighedsbetegnelser i forbindelse med kommunalreformen). Se det på <http://www.fm.dk/1024visArtikel.asp?artikelID=6006>. 49 høringspartnere.
2. **Socialministeriet:** På socialministeriets område fremsættes 3 love til udmøntning af kommunalreformen. * Forslag til lov om social service (en ny lov, idet den gældende servicelov samtidig ophæves) "Lovforslaget medfører ikke ændringer i forhold til tilbuddenes indhold, borgernes ret til ydelser og deres ret til at klage over afgørelser", men den "ændrer reglerne om myndighedsstrukturen på det sociale område. Det vil sige reglerne om myndigheds-, forsynings- og finansieringsansvaret for ydelser og tilbud efter loven." "Forslaget... ledsages af nogle forslag, som ikke direkte berører myndighedsstrukturen, men som har til formål at sikre dialogen om udviklingen på området og kvaliteten i ydelserne i forhold til brugerne, fx forslaget om at udviklingen konsekvens og overvåges i de første 4 år med regionale udviklingsråd som fora for drøftelser og indførelsen af handicapråd i alle kommuner."(se bemærkningerne s.1). På s. 2 i bemærkningerne opremses hovedelementerne på det sociale område af strukturreformen. Under "lovforslagets konsekvenser i hovedtræk" angives: ingen! * Forslag til Lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og andre love (konsekvensændringer som følge af kommunalreformen), og * Høring over lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på socialministeriets område – boligområdet (mest konsekvensrettelser, men det bliver fremover først og fremmest kommunerne der fremover har ansvar for boliger til "personer med betydeligt og varigt nedsat fysisk og psykisk funktionsevne..."). Lovforslagene kan ses på www.social.dk og svar sendes elektronisk til kommunalreform@sm.dk. Til de 2 første lovforslag er der 50 høringspartnere + 75 særlige, og til det tredje er der 50 høringspartnere + 21 særlige.
3. **Justitsministeriet:** (jeg har modtaget 2 lovforslag): Høring over lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Justitsministeriets område – Kommunernes varetagelse af visse opgaver på kørekort- og pasområdet som led i kommunalreformen. * Forslag til Lov om ændring af færdselsloven og pasloven (bedre borgerbetjening, én indgang, ministeren bemyndiges til at udlægge bemyndigelse til kommunerne). * Forslag til lov om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (jeg kan se, at Kommunernes Landsforening (KL) sammen med Dansk Folkeoplysnings Samråd (DFS) bliver styrket i forhold til at indstille til justitsministeren "beskikkelse af offentlighedsrepræsentanter i Dommerudnævnelsesrådet og KL også i sager, hvor kredsbestyrelserne skal bistå Advokatnævnet og med hensyn til "lægge medlemmer af politiklagenævnene"). Til det første lovforslag er der 67 høringspartnere, og til det andet er der 66.
4. **Indenrigs- og Sundhedsministeriet:** På ministeriets område fremsættes i alt 12 lovforslag, hvoraf kun det ene er fremsendt til høring nu, nemlig * Forslag til lov om et evalueringsinstitut for kommuner m.v. ("Evalueringsinstituttet er en statslig institution, der har til formål ved analyser at evaluere den kommunale og regionale opgavevaretagelse og understøtte indsatsen i kommuner og regioner for at fremme effektivitet og bedre ressourceanvendelse, kvalitetsudvikling og økonomistyring"). Et af de resterende lovforslag er modtaget til høring (151204): * Udkast til forslag til lov om kommunale borgercenterservice. 58 høringspartnere.

5. **Miljøministeriet:** På Miljøministeriets område fremsættes i alt 8 lovforslag, der hermed alle er fremsendt til høring (og dem er jeg ikke gået ind i, men der er sikkert noget for LAL), samt "Myndighedsudvalgets rapport":

- Forslag til lov om ændring af lov om planlægning
- Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse
- Forslag til lov om ændring af lov om naturbeskyttelse
- Forslag til lov om ændring af lov om miljømål og lov om vandforsyning
- Forslag til lov om ændring af lov om råstoffer
- Forslag til lov om ændring af lov om miljø og genteknologi
- Forslag til lov om ændring af lov om forurennet jord
- Forslag til lov om ændring af en række love på natur- og miljøområdet (samleloven).

Bemærkninger modtages gerne på mim@mim.dk, og der er 218 høringspartnere

Jytte 021204.

Facts om Landsforeningen af Landsbysamfund

Landsforeningen af Landsbysamfund:

- er en ikke-partipolitisk demokratisk paraplyorganisation for landdistriktsudvikling - dannet i 1976 efter sidste kommunalreform
- har den årlige generalforsamling som øverste myndighed (først i november)
- har en bestyrelse på 7 personer, der kommer fra landdistrikter i alle egne af landet - også udkantsområder - og hvoraf flere personligt er politisk aktive i forskellige partier
- har spillet en aktiv og selvstændig rolle i Indenrigs- og Sundhedsministerens Landdistriktsgruppe siden 1994
- har beklædt næstformandsposten i Landdistrikternes Fællesråd, siden vi i 1997 var med til at danne Fællesrådet
- har FOLKEOPLYSNING i lokalsamfund som en af sine kerneopgaver og er §5 medlem af Dansk Folkeoplysnings Samråd
- arbejder i øvrigt frivilligt uden sekretariat med hovedområderne INFORMATION (Landsbynyt udgives med 8 numre årligt, hjemmesiderne www.lal.dk og www.landsbynettet.dk, gratis e-mail tjeneste - tilmelding barbar@lal.dk), LANDDISTRIKTERNES UGE (aktiviteter over hele landet i efterårsferien i samarbejde med andre landsdækkende organisationer), BØRNE- OG UNGDOMSDEMOKRATI i kommunerne (13-22 årige) og koordinering af samarbejdet HELE NORDEN SKAL LEVE (dels voksen-demokrati, dels børn-og ungedemokrati),
- indsendte et omfattende høringssvar til Strukturkommissionen d. 1. juni 2003, og
- er sidst beskrevet i "The Rural Movements of Europe", Vanessa Halhead, Maj 2004, som Danish Village Association, sammen med Association of Finnish Village Action, Swedish Popular Movements, Norwegian Association of Neighbourhoods, Icelandic Village Action Movement, Danish Council of Rural Districts, Action with Communities in Rural England (ACRE), Slovenian Rural Development Network, Wales Rural Forum, Estonian Village Movement, Polish Rural Forum, Rural Parliament of Slovakia and Hungarian Rural Parliament
- er inviteret til at være medlem af indenrigs- og sundhedsministerens nye rådgivende udvalg vedr. landdistriktsanliggender (første møde 070205).

Venlig hilsen

Jette Hansen, formand

Klintrupvej 13, 8641 Sørring, tel: 86957327, E-mail: Jette.Hansen@sorring.dk

d. 30. november 2004

Åbent brev til Indenrigs- og Sundhedsminister Lars Løkke Rasmussen fra generalforsamlingen i Landsforeningen af Landsbysamfund, d. 7. november 2004

Landdistriktspolitik og lokalråd var omdrejningspunkt, da *Landsforeningen af Landsbysamfund* holdt sin årlige generalforsamling i weekenden i Stendislejren, Vinderup kommune.

Generalforsamlingen opfordrer til, at Folketinget i forbindelse med kommunalreformen forpligter de nye kommuner på at udforme en landdistriktspolitik og på at oprette lokalråd i landdistrikterne.

Vi ønsker ikke en detaljeret lovgivning. Landsforeningen af Landsbysamfund, som har arbejdet siden 1976, er et sikkert bevis på, at der i landdistrikternes frivillige foreningsliv findes et væld af ressourcer. Hvis Folketinget vil sikre sig, at disse ressourcer kommer til anvendelse i den nye kommunestruktur, så de gavner hele kommunen, er det Nu, der skal handles. Det er afgørende nødvendigt at sikre landdistriktsbefolkningen deres demokratiske rettigheder gennem lokalråd.

En kommunes lokalråd defineres som en sammenslutning af aktive foreninger i kommunens landsbyer og landdistrikter med det formål at skabe og vedligeholde dels dialogen landsbyforeningerne imellem og dels dialogen mellem lokalrådet og kommunen. Konklusionen på den lokalrådsundersøgelse, som Landsforeningen i 2002-03 udførte for Indenrigs- og Sundhedsministeriet viste, at "fælles forarbejde sparer bøvvl bagefter" (se www.lal.dk).

Der er mange måder at danne lokalråd på. Mangfoldigheden kommer til udtryk på flere måder, også i at nogle kalder dem landdistriktsråd, og andre kalder dem landsbyråd. I *Landsforeningen af Landsbysamfund* foretrækker vi benævnelsen lokalråd, fordi det er lokalsamfundenes mange landsbyforeninger, borgerforeninger og andre foreninger i en kommune, der går sammen i lokalråd. Igennem lokalrådet skal landdistrikternes lokalbefolkning sikres medbestemmelse på det, som de ved noget om, fordi de bor der og lever der, nemlig det der skal til for at få lokalsamfundene til at fungere bedst muligt.

Denne sikring af lokalsamfundenes medbestemmelse er en vigtig del af kommunens landdistriktspolitik, som lokalrådene selvsagt skal have indflydelse på. Landsforeningen af Landsbysamfund kan henvise til forskellige modeller, fx Ringsted, Ørbæk, Nørhald, Give, Horsens og Hirtshals.

Folketingets rammer for kommunernes landdistriktspolitik skal være præcise, men ikke for stramme. Der skal være rum for fleksibilitet.

- Hvert enkelt lokalsamfund skal kunne deltage i lokalrådet i det omfang, foreningslivet og borgerne selv ønsker det.
- Dog må ingen kommune hverken kunne afvise at oprette landdistriktsudvalg eller lokalråd, bare fordi nogle af kommunens lokalsamfund vælger at stå uden for lokalrådet.
- Kommunerne kan heller ikke afvise at oprette lokalråd af økonomiske grunde. Mange kommuner vælger at opstille et budget for lokalrådsarbejdet, men de bør ikke pålægges det fra centralt hold.

Generalforsamlingen konstaterer, at samfundet med hensyn til kommune-struktur befinder sig i et interessant og udfordrende vacuum, hvorfra fornyelse kan finde sted. Landsforeningen af Landsbysamfund foreslår også, at lokalrådene støttes i at finde muligheder for at sikre de unges medindflydelse, som minimum fra skolernes elevråd og fra foreningslivets 13-18 årige.

Jeppe Hansen
formand

Fra Landsforeningen Af Landsbysamfund til Miljøministeriets lovforslag om vandforsyning

Overordnede tanker:

I forbindelse med lovændringer bør følgende overvejelser vedrørende vandet på landet komme med:

A. Generelt, nationalt:

1. Virksomheder, som forbruger geografisk baserede råstoffer, skal i videst muligt omfang placeres hvor råstofferne er.
2. Af hensyn til borgernes adgang til drikkevand og til de regionale udviklingsmuligheder må det slås fast i loven, at stærkt drikkevandsforbrugende virksomheder kun i særtilfælde kan placeres hvor grundvandsmængden er ringe.
3. Der bør være en hensigtserklæring m.h.t., i hvilket omfang man ønsker at borgerne får adgang til grundvand eller overfladevand som drikkevand.
4. Det må sikres, at den decentrale vandforsyning er kernen i vandforsyning.

B. Regionalt:

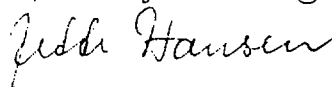
1. Det bør være synligt, at der er stor forskel på mængden af grundvand i de forskellige egne af landet. Det bør have konsekvenser både for vandafgift og vandforbrug.
2. Private brønde og mindre vandforsyninger skal ikke jagtes med henblik på nedlæggelse for at den kommunale vandforsyning kan få en kunde mere. Det har sundhedsmæssige konsekvenser at være de yderste kunder på vandledningerne. (På grund af stillestående vand i ledningerne må nogle kommuner jævnligt spule ledningerne ud med flere tusind liter vand for at skaffe rent vand i yderste led.)
3. Før enhver lukning af en lille vandforsyning bør det eksisterende grundvandsmagasin, som vandet kommer fra, undersøges, så det står klart, om vandet kommer fra et lille magasin som ellers ikke udnyttes, eller om vandet kommer fra samme magasin, som kommunen trækker på.

C. Specifikt om materialer:

1. Det bør præciseres i loven, at materiale til brug som vandledninger, f.eks. plastkrør skal godkendes m. henblik på
 - gennemtrængelighed af kemiske stoffer, gylle og
 - afgivelse af uønskede stoffer som f.eks. hormonlignende stoffer før de kan bruges til vandledninger.

Sorring d. 6/1-2005

Jette Hansen, formand, Klintrupvej 13, 8641 Sorring,
tel: 86957327, e-mail: jette.hansen@sorring.dk

Fra Landsforeningen Af Landsbysamfund til Miljøministeriets lovforslag om ændring af Lov om Råstoffer

Heri forslag til samarbejde om relevant brug af Råstofafgiften. Forslag bør udarbejdes sammen med Finansministeriet.

A. Generelt, nationalt:

1. Virksomheder, som forbruger geografisk baserede råstoffer, skal i videst muligt omfang placeres hvor råstofferne er.
2. Det tilstræbes i alle tilfælde, at så få beboelser som muligt påvirkes/nedrives på grund af råstofudvinding.
2. I tilfælde af nedrivning af beboelser, skal det kunne lade sig gøre at udstykke grund og bygge nyt indenfor en vis afstand (fx 50-200 m.) af den forrige placering, uanset at det ellers kan være forbundet med forbud mod at opføre bolig i det pågældende område af det åbne land. (Her er kun tale om "almindeligt" åbent land.)

B. Regionalt/Kommunalt

Hver gang en tilladelse til udvinding af råstoffer gives, skal der samtidig - efter høring hos de lokalt involverede - laves en rute til transport. Ruterne bør lægges borte fra landsbyer og lokalsamfund i det omfang, det overhovedet kan lade sig gøre.

C. Kommunalt økonomisk

I samarbejde med Finansministeriet bør udarbejdes lovforslag til, hvordan de kommuner, der rammes af råstoftransport, kan få del i råstofafgiften til reparation af veje i forbindelse med den berammede rute.

Sorring d. 6/1-2005

Jette Hansen, Formand, Klintrupvej 13, 8641, Sorring
Tel: 86957327, e-mail: jette.hansen@sorring.dk

"Det skæve Danmark"
Arne Toft, formand
Arden Kommune, Rådhuset
9510 Arden

Landsforeningen Af Landsbysamfund
Jytte Aa. Møller, formand
Næsbyvej 47, Næsby
4171 Glumsø

Til Skatteminister
Frode Sørensen

30-3-2001

Denne henvendelse fra "Det skæve Danmark" og Landsforeningen Af Landsbysamfund kommer i anledning af de store udgifter, som kommunerne afholder på grund af råstoftransporter, og de ulemper råstoftransporterne påfører beboerne. En væsentlig del af ulemperne ville kunne afhjælpes med midler, der kommer ind via råstofafgiften.

Som baggrund vil vi gerne oplyse, at skatteindtægten for råstofindvinderens firma ikke automatisk går til de kommuner, som bærer den største byrde for slid og ulemper i forbindelse med råstofindvindingen. Angående råstofafgiften har det ikke været muligt at finde eller få forklaret formålet med den hverken i ministeriets råstofkontor eller i loven selv. I den sammenhæng vil vi hermed stille det forslag, at afgiften får et formål, som kan komme de ramte kommuner til gode. At der med de midler, afgiften henter ind, skabes en mulighed for at pengene kan komme de områder til gode, som er ramt af råstofindvinding.

Landsforeningen Af Landsbysamfund og "Det skæve Danmark" henviser til sammenhængen mellem de følgende afgifter og deres formål:

- De Grønne Afgifter har til formål at nedbringe udslip af miljøskadelige stoffer. Visse beløb bruges under samme navn til grønne formål, Grønne guider og grønne jobpuljer f.eks.
- Afgifter for Tips og Lotto har til formål at styrke det landsdækkende frivillige arbejde og andet udviklingsarbejde på flere fronter.
- Vandafgifterne har til formål både at begrænse forbruget af vand og at forsyne Vandfonden med penge til projekter til bevarelse af den decentrale vandforsyning i Danmark.

Set fra de kommuners side, som bekoster reparation af vejene for råstoftransporterne, samt fra de involverede landsbyers og landdistrikters side, er det her, at et formål med afgiften i lighed med ovenstående eksempler være på sin plads.

I de områder, hvor en intens råstofudvinding finder sted, er der forskellige problemer trafikmæssigt. Når råstoftransporten finder sted på børnenes skolevej, er det vigtigt, at der laves cykelsti. Lastbilerne har et vældigt sug, når de kører med godt og vel 80 km. i timen, som det beklageligvis ofte sker. Hvis politiet dømmer vejene trafikfarlige, er der kun eet at gøre for kommunerne, at give skolebørnene fribefordring med skolebus. Det øger imidlertid ikke børnenes mulighed for selvstændigt at tage til fritidsaktiviteter udenfor bussernes køretid.

Råstoftransporterne begrænser på den måde børnenes selvstændighed og påfører kommunerne en direkte relateret udgift.

Råstoftransporterne køres ad de veje, som amtet anbefaler, hvis amtet anbefaler nogen, eller som lastvognschaufførerne synes bedst om. Transporterne med råstof er så tunge i forhold til de opgaver, vejene blev lavet til at klare, at sliddet er ekstremt stort på råstoftransporternes ruter i forhold til andre veje i kommunerne.

De årlige udgifter til vejbelægning er umiddelbart det, der forhindrer, at kommunerne har råd til at lave cykelstier. I alle kommuner, men specielt i dem med ringe økonomi, er det svært at finde penge til så store investeringer som flere kilometer selvstændig cykelsti koster. De penge, der kunne være til cykelstier, bruges på asfaltlag til kommunens veje for at lastbilerne kan have en acceptabel belægning at køre på.

Kommunerne har med andre ord tre store udgifter, som er indbyrdes afhængige, og som er direkte relateret til råstoftransporter: busbefordring, asfaltreparationer og cykelstier.

Landsforeningen Af Landsbysamfund og "Det skæve Danmark" vil derfor foreslå, at der af de midler, som råstofafgiften indbringer, laves en direkte relateret fond, en Råstoffond, til støtte for kommuner, som uden indtjening fra råstofafgifter skal vedligeholde veje og sikre trafikken på de samme veje, så der ingen ulykker sker, hverken for børn eller voksne, og specielt ikke de svage trafikanter.

For "Det skæve Danmark"
Arne Toft, formand

For Landsforeningen Af Landsbysamfund
Jytte Aa. Møller, formand

Landsforeningen for Bygnings- og Landskabskultur
Borgergade 111, Postboks 9065
1022 København K

Til Miljøministeriet
Departementet
Højbro Plads 4
1200 København K

7. januar 2005

Hermed følger Landsforeningen for Bygnings- og Landskabskulturs kommentarer til de i forbindelse med udmøntningen af kommunalreformen udarbejdede oplæg til lovændringer.

Landsforeningen skal indledningsvis bemærke, at der efter foreningens opfattelse kan sås tvivl om, hvorvidt det bærende element i strukturreformen - nærhedsprincippet frem for armslængdeprincippet - kommer beskyttelsen af vores kulturarv i form af bygninger, kulturmiljøer og landskaber til gode. Vores erfaring er, at netop indsatsen overfor fredede eller bevaringsværdige bygninger og bevaringsværdige kulturmiljøer for sjældent beskyttes kvalificeret og betryggende af kommunerne.

I stedet prioriteres byvækst og byudvikling i for mange tilfælde ukritisk og uden seriøse forsøg på at afveje vækstinteresser mod beskyttelsesinteresser. Foreningen har derfor sine stærke tvivl om, hvorvidt overførslen af brede planlægningsmæssige kompetencer til kommunerne vil gavne en afbalanceret udvikling, hvor beskyttelsen af eksisterende værdier indgår med tilstrækkelig tyngde.

Ad forslag til ændring om lov om planlægning.

Landsforeningen hilser det velkomment at landsplanlægningen vil blive styrket. Her tænkes især på hovedstadsområdet. Det er af største værdi, at fingerbystrukturen videreføres, således at der fortsat bevares grønne kiler og grønne områder imellem de enkelte bysamfund og imellem byfingrenes bysamfund.

Ligeledes må varetagelsen af planlægningen i den kystnære zone anses for at være af national interesse, idet tiden har vist, at her er markedets pres for inddragelse af nye arealer til byudvikling overordentligt stort.

Planlovsreformen kunne have givet anledning til en bedre beskyttelse af de bevaringsværdige bygninger. Dette ses desværre ikke at være tilfældet. De bevaringsværdige bygninger nyder i dag ikke nogen *sikker*, effektiv beskyttelse med en snævre statslige fredningspolitik.(ud)

Samtidig er det et tilbageskridt for beskyttelsen af vores kulturarv, at oprettelsen af nye kulturmiljøråd bliver en ret og ikke en pligt. Landsforeningen kunne have ønsket, at der i forbin-

delse med reformen skete en understregningen af vigtigheden af dannelsen af sådanne organer på tværs af interesse og fagområder.

ad forslag om ændring af naturbeskyttelseslov.

Det er betænkeligt, at varetagelsen af beskyttede naturområder og beskyttelseslinierne med strandbeskyttelsen som undtagelsen, overgår til kommunerne. Den hidtidige erfaring med den kommunale administration af beskyttelseslinier i byzone, vidner foreløbig om en rundhåndet dispensationspraksis. Netop i byzone, hvor linierne ofte er reduceret, burde der være ekstra grund til tilbageholdenhed.

Det er betænkeligt at kommunerne fremover kommer til at bære en større del af erstatningerne i forbindelse med gennemførelse af fredningssager. Mange kommuner er ikke særlig villige til at rejse fredningssager inden for kommunegrænsen. En større kommuneandel af erstatningsudgiften kan næppe forventes at tilskynde kommunerne til en mere intensiv indsats på fredningsområdet, som er den ultimative beskyttelse af et område med natur og kulturhistorisk indhold.

Landsforeningen oplever i dag med den nugældende lovgivning at bevaringsindsatsen i kommunerne alt for ofte er præget af ikke blot politisk modvilje, men også af manglende indsigt og forståelse for de resurser, der ligger i at bevare og bygge videre på værdifulde miljøer, det være sig byggeri, anlæg eller landskabsområder.

I princippet burde større kommuner være i stand til at sikre sig bred viden om de nye arbejdsområder, der nu kommer til at tilgå kommunerne, men der kan vel nok stilles spørgsmål til, hvorledes den specialistviden, som amterne i dag besidder, kan fordeles fornuftigt. Det gælder ikke blot plan-, natur- og miljøområdet, men også andre arbejdsområder der overføres fra amter til kommuner.

Landsforeningen har bemærket, at Miljøministeriets sidste øvelse med udlæg af nye sommerhusområder – på trods af årtiers konsekvente politik på området - ikke lover godt for, hvorledes kommunerne vil udvise ansvarlighed overfor de nye planlægningsopgaver. På trods af klare retningslinier fra ministeriets side vedrørende kriterier for udlæg, er andelen af åbenlyst grundløse anmodninger om udlæg af nye sommerhusområder overvældende. Ligeledes vidner en lang række naturklagenævnsafgørelse vedrørende kommunernes nye landzoneadministration, om en rundhåndethed, som ikke lover godt. Umiddelbar behovstilfredsstillelse synes således mere på den kommunalpolitiske dagsorden end langsigtede hensyn til beskyttelsen af vores kulturarv.

Afslutningsvis vil landsforeningen give udtryk for sin skuffelse over den korte høringsfrist der er angivet i relation til de fremlagte forslag til så omfattende lovændringer. En frist, der er yderligere vanskeliggjort på grund af juledagene. På trods af et fint gennearbejdet materiale fra ministeriernes side, må det anses for optimistisk at interesseorganisationerne kan overkomme inden for den givne tidsfrist at gå i dybden med konsekvensen af de enkelte emneområder i lovforslagsændringerne.

Med venlig hilsen

Inge Lise Enevoldsen
Næstformand

Landsorganisationen i Danmark
Danish Confederation of Trade Unions

Islands Brygge 32D
Postboks 340
2300 København S

Telefon 3524 6000
Fax 3524 6300
E-mail lo@lo.dk

Miljøministeriet,
Højbro Plads 4
1200 København K

Sagsnr. 17.10-04-1397
Vores ref. HJF/TAH/nvd
Deres ref.

Den 5. januar 2005

LO's høringssvar vedr. lov om lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på miljøministeriets område

Natur og miljø

I hovedtræk er der i lovforslagene lagt op til, at amternes opgaver på miljø- og planlægningsområdet i det store hele overflyttes til kommunerne, ganske få opgaver lægges i regionerne og lidt flere i staten. For eksempel overgår tilsyn med og håndhævelse af natur- og miljøbeskyttelsesloven til kommunerne.

LO havde gerne set snitfladerne lagt anderledes på en række områder. Vi er naturligvis enige i, at kommunerne godt kan varetage en større andel af opgaverne på miljø- og planlægningsområdet. Der er gode og veluddannede medarbejdere i kommunerne. Men lovforslagene rejser efter LO's mening en række alvorlige problemstillinger:

Natur og miljø er et fælles anliggende

I lovforslagene tages der efter LO's mening ikke hensyn til, at natur og miljø er et fælles anliggende, der går på tværs af kommunegrænser. Når det drejer sig om overordnede planlægnings- og overvågningsopgaver er det LO's opfattelse, at snitfladerne er lagt forkert. Opgaverne bør i LO's øjne placeres i regionerne eller i staten frem for i kommunerne. Begrundelsen er, at en række opgaver af miljømæssige hensyn ikke bør splittes op mellem flere kommuner, fordi det medfører en uensartet planlægning og målsætning på delområderne. Her tænkes specifikt på: overvågning af grundvandsressourcer, grundvandsbeskyttelse indsatsplaner, indvindingstilladelser af en vis størrelse, habitatområder, recipientkvalitetsplanlægning og regionplanlægning.

LO mener for eksempel, at det vil være u hensigtsmæssigt for miljøet, at flere kommuner fremover skal blive enige om målsætninger for Gudenåen. Hver enkelt kommune kan have særegne interesser i forhold til Gudenåen – i forhold til placering af landbrug og virksomheder, eller udledningstilladelser til spildevand til å-systemet.

I dag er det amterne, der fastlægger målsætningen for åen og dermed også, hvor hårdt åen må belastes. LO frygter, at de store danske vandløb kommer til at betale dyrt for, at amterne bliver nedlagt. Det samme kan siges for grundvandsressourcerne, der ligeledes går på tværs af kommunegrænserne.

Armslængdeprincippet er i fare

Der er cirka 6600 godkendelsespligtige virksomheder i Danmark. Heraf har 2400 tidligere haft amterne som godkendelsesmyndighed, mens cirka 2400 har haft kommunerne som godkendelsesmyndighed. I forslaget til ændring af miljøbeskyttelse lægges der op til, at de godkendelsespligtige virksomheder fordeles mellem stat og kommuner. Kun 235 virksomheder anbefales placeret hos staten, hvilket svarer til 4 % - der er dog tale om de fagligt og teknisk mest komplicerede virksomheder med et stort forureningspotentiale. Resten af de godkendelsespligtige virksomheder placeres i kommunerne.

LO havde gerne set, at flere af de godkendelsespligtige virksomheder havde fået staten som godkendelsesmyndighed. Dette er blot et eksempel på at kommunernes uvildighed bliver sat på en alvorlig prøve. Der bliver tale om modstridende interesser, når kommunerne også er ansvarlige for udvikling af erhvervsliv og landbrug. Det er ikke svært at forestille sig, at kommunernes største arbejdspladser og skatteydere, som tidligere blev tilset af amterne, vil få særbehandling af hensyn til arbejdspladser og skattekroner. De økonomiske faktorer vil komme til at spille en langt større rolle i den fremtidige behandling af miljøsager. En ny undersøgelse fra Naturklagenævnet peger også i retning af, at kommunerne finder det vanskeligt at holde den nødvendige afstand. I 2002 flyttede regeringen forsøgsvist ansvaret for miljø og planlægningsager fra amterne til kommunerne. Siden da er antallet af klagesager til Naturklagenævnet over ulovlige byggerier steget markant. I 2001 fik 7 % af klagerne medhold, mens tallet sidste år var steget til 12 %. Der er altså en alvorlig fare for at miljøet bliver taberen.

Bevarelse af de faglige miljøer?

Når små kommuner skal slås sammen, er et vigtigt argument, at de faglige miljøer skal styrkes. Dette argument ser imidlertid ikke ud til at gøre sig gældende på miljøområdet. Amterne har hidtil haft faglige miljøer af høj kvalitet. LO finder det meget uheldigt, at de gode faglige miljøer fremover bliver splittet op og fordelt på en række kommuner. Resultatet bliver, at de faglige miljøer samlet set svækkes, og at kommunerne stort set ikke vil kunne hente hjælp i de nye regioner. Her forventes der ikke at være faglige miljøer tilbage.

Der er forslag om en kvalitetsstyringsordning, der skal kunne bidrage til at sikre kvalitet og faglig kompetence i kommunerne. Det er endnu for tidligt at sige, hvorvidt denne ordning vil være tilstrækkelig til at sikre en tilfredsstillende varetagelse af opgaverne på natur- og miljøområdet også i et langsigtet perspektiv. LO anbefaler, at udviklingen på dette område følges meget nøje fremover.

Generelt

- ./ Der henvises til vedlagte notat om personaleforhold ved den forestående kommunalreform.

P.D.V

A handwritten signature in cursive script, appearing to read 'Klaus Jensen', with a long horizontal flourish extending to the right.

Personaleforhold ved den forestående kommunalreform

LO har modtaget udkast til en række af regeringens lovforslag i forbindelse med den forestående kommunalreform med henblik på vores bemærkninger. LO vil kommentere flere af de enkelte lovforslag hver for sig. Imidlertid vil LO i dette notat samle op på nogle generelle synspunkter om regeringens håndtering af personalet og organisationernes forhold.

Overordnet er det LOs opfattelse at regeringens model for overflytning af medarbejdere og inddragelse af personale og organisationer er særdeles mangelfuld.

Kommunalreformen er netop kendetegnet ved, at store grupper af ansatte skal skifte arbejdsgiver, og for nogle vedkommende også fysisk vil opleve ændrede vilkår.

Ifølge en opgørelse fra Indenrigs- og Sundhedsministeriet vil i alt 145.800 personer kunne indtræde i ny overenskomster som følge af strukturreformen. Hertil skal lægges ansatte i Hovedstadens Sygehusfællesskab (HS). Desuden vil skønsmæssigt 100.000 ansatte, der berøres af primærkommunale sammenlægninger skulle skifte arbejdsgiver, (jf. tabel 1).

Tabel 1. Personale, der skal skifte arbejdsgiver efter strukturreformen

	1.000 personer
Fra amter til regioner	108,2
Fra amter til stat	16,9
Fra amter til kommuner	14,5
Fra kommuner til stat	6,2
Fra HS til regioner	18,1
Kommunesammenlægninger	100,0
I alt	263,9

De ansatte er hovedressourcen i den offentlige sektor. Derfor er det naturligt, at reformens indflydelse på de nuværende ansattes fremtidige beskæftigelses- og ansættelsesvilkår bliver af afgørende betydning for vurderingen af reformen, herunder processen ved reformens gennemførelse.

I de fleste lovforslag har regeringen lagt op til den samme model for overflytning af de ansatte, som er kendt fra det allerede fremsatte forslag til en samlet statslig told- og skatteforvaltning. Og som personaleorganisationerne dengang gjorde opmærksom på er modellen på en række områder ikke god nok. Det er blevet tydeligere ved en gennemgang af hele regeringens reformpakke. Der burde have været lagt mere vægt på en grundig forberedelse, en garanti for personalets vilkår og bedre inddragelse af det berørte personale og deres organisationer. Nu skaber reformpakken i stedet

usikkerhed om personaleforholdene fremover. Man må frygte at reformen vil følges af afskedigelser og afvandring af de bedst kvalificerede, forringelser af de overflyttedes løn- og ansættelsesvilkår, urimeligt store geografiske forflytninger og manglende forankring hos de ansatte og organisationerne.

LO har tidligere sammen med FTF og AC i brev til Statsministeren givet udtryk for bekymring over den vægt, der tilsyneladende lægges på nedskæringer i antallet af offentligt ansatte som følge af strukturreformen. Bekymringen er blevet bekræftet med bl.a. det underbudgetterede forslag til en statslig told- og skattemyndighed og ved at der ikke i nogle af lovforslagene er afsat penge til selve omstillingsprocessen.

En anden væsentlig usikkerhed for de berørte ansatte, skyldes en mulig udvidelse af deres ansættelsesområde, nye arbejdssteder og nye arbejdsopgaver. Det stiller krav om, at man går tålmodigt til værks og beslutningerne er gennemsigtige.

Politiske udsagn om jobgarantier, der ikke har hold i personalejuraen, kan ikke kompensere for usikkerheden. Det bør derfor som minimum i bemærkningerne til alle lovforslag anføres, at evt. personalereduktion skal ske ved naturlig afgang. Kravet er at betragte netop som et minimum, da naturlig afgang ikke kun indebærer fratreden til pension, men også omfatter personer der - evt. som konsekvens af strukturreformen - finder et nyt arbejde. En række nylige undersøgelser peger på, at ca. 10 pct. af de offentligt ansatte skifter arbejdsgiver hvert år.

En henvisning til, at de ansatte følger med opgaven og at lov om virksomhedsoverdragelse er gældende i forbindelse med gennemførelsen af reformen, må ikke forveksles med en beskæftigelsesgaranti. Loven fastlægger som bekendt alene vilkårene for ansættelsen efter overdragelsen, men forpligter ikke til at beskæftige de berørte lønmodtagere. LO anerkender, at selve omlægningen for overenskomstsansatte sker efter virksomhedsoverdragelsesloven. Det bør dog efter LO's opfattelse fremhæves, at alle medarbejdere i den forbindelse er sikret mod lønnedgang og forringelser i fx pensionsvilkår som følge af overgangen. Det bør også afklares hvilken sikkerhed der skal gælde for de ansatte som flyttes mellem f.eks. statslige myndigheder. Endelig bør det afklares hvordan man vil håndtere den situation, at medarbejdere med forskellige løn og ansættelsesvilkår kan komme til at skulle udføre samme arbejdsopgaver hos samme ansættelsesmyndighed.

Loven om en statslig skatteforvaltning er fremsat som en lakmusprøve på regeringens reformmodel, og viser klart, at der ikke er nogen garanti for løn- og ansættelsesvilkår. I dette lovforslag fremgår det udtrykkeligt, at de tidligere kommunalt ansatte vil få fastfrosset deres løn indtil den statslige overenskomst har indhentet dem, ligesom deres pensionsmæssige forhold forringes. For de statsansatte vil det også være uacceptabelt, at der bliver ulige ansættelsesvilkår for de samme arbejdsopgaver, ligesom det er uacceptabelt at stille de statslige organisationer i en situation, hvor de ved overenskomstforhandlingerne skal betale for kommunalreformens følger.

Det er for øvrigt uafklaret i hvilket omfang reformen giver anledning til nye kollektive overenskomster. Særligt på det nuværende amtslige område, hvor størsteparten af de berørte grupper er ansat, jf. tabellen ovenfor, er det usikkert om de nuværende amtslige overenskomster umiddelbart skal fortsætte, idet der er tale om en sådan identitet mellem regioner og amter, at regionerne fortsat vil være forpligtet som

overenskomstpart. LO antager, at henvisningen til virksomhedsoverdragelsesloven ikke omfatter de kollektive overenskomsters overgang. Men dette behandles ingen steder i lovforslagene. Regeringen bør allerede nu melde ud, om nogle myndigheder ensidigt agter at frasige sig de overenskomster, som de overflyttede medarbejdere tidligere har været omfattet af.

Efter LOs opfattelse bør man også præcisere, hvilke ansættelsesvilkår man så vil tilbyde de virksomhedsoverdragne medarbejdere, når deres tidligere overenskomstfastsatte rettigheder udløber i henhold til den kollektive overenskomst.

Særligt for tjenestemænd fastslås det i forslaget på den ene side, at tjenestemænd som flyttes mellem myndigheder bevarer deres ansættelsesvilkår, herunder deres tjenestemandspension. På den anden side fremgår det udtrykkeligt af bemærkningerne, at i hvert fald de kommunale tjenestemænds ansættelsesområde udvides, og at tjenestemænd fremover vil kunne være forpligtet til at overtage en anden passende stilling inden for det nye, men uden for deres gamle, ansættelsesområde. For en stor del af tjenestemændene vil det umiddelbart indebære en voldsom stor geografisk udvidelse af deres ansættelsesområder. Eneste begrænsning er ifølge lovbemærkningerne, at flytninger ikke må være særligt indgribende overfor den enkelte, svarende til den almindelige beskyttelse i tjenestemandreglerne om at en stillingsændring skal være passende for den enkelte. For de overenskomstansatte, er der ikke nævnt noget om hvor store geografiske flytninger, de risikerer at skulle tåle.

Regeringen har selv fremhævet, at den lægger afgørende vægt på tryghed for de ansatte, der berøres af kommunalreformen, og at reformen skal gennemføres på en god og ordentlig måde. Set i det lys bør ministeriet genoverveje, hvilke geografiske udvidelser de ansatte skal pålægges. For overenskomstansatte indeholder ansættelsesforholdet i sig selv en geografisk grænse. Tilsvarende skal LO fremhæve, at tjenestemandreglerne ikke forhindrer, at ansættelsesområdet for de overflyttede tjenestemænd afgrænses til mindre geografiske enheder end f.eks. samlede statslige myndighed.

For så vidt angår tjenestemandspensionen, fremgår det af lovforslagene, at tjenestemændenes pensionsret ikke vil blive forringet med sammenlægningen. LO går ud fra, at pensionsretten dækker både pensionsalder og pensionsbeløb. Således forstår LO bemærkningerne sådan, at den enkelte tjenestemand ikke vil opleve nogen ændring i sine pensionsmæssige vilkår. Andet ville da også have karakter af ekspropriation.

For den enkelte medarbejder vil der som nævnt kunne blive tale om væsentlige ændringer i arbejdsopgaver og arbejdssted. Det gør det særligt nødvendigt at den enkelte inddrages i processen. Det giver derfor anledning til store betænkeligheder, når det i udkast til lovforslag om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen nævnes, at de ansatte senest i august 2006 blot vil få en meddelelse om, hvilken myndighed de skal overføres til, men at forvaltningsloven ikke vil blive anvendt, hvilket bl.a. betyder, at de ansatte ikke bliver hørt. Disse bemærkninger viser for det første, at når man "flytter med opgaven" betyder det blot, at man får at vide hvilken myndighed, man skal flytte til. Heri ligger intet om den ansattes placering og opgaver hos den nye ansættelsesmyndighed. For det andet vil nogle ansatte blive pålagt væsentlige ændringer i deres ansættelsesvilkår, som må sidestilles med en afskedigelse. Det er uacceptabelt, hvis de sædvanlige